

ДЖУЛИ ГАРУД

СЛАДКИ ПРИКАЗКИ

Издателска къща
Хермес

ДЖУЛИ ГАРУУД СЛАДКИ ПРИКАЗКИ

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Оливия Маккензи прекарва по-голямата част от детството си в принудителна изолация, далеч от семейството и приятелите си. Тя страда от онкологично заболяване и е подложена на експериментално лечение в частна клиника. Там Оливия се сприятелява с Джейн, Саманта и Колинс и не след дълго четирите болни момичета стават неразделни. Заедно те се борят със скуката, страха и самотата, като погаждат номера на сестрите и кроят планове за бъдещето си.

Дванадесет години по-късно момичетата са се превърнали в красиви и здрави млади жени. Оливия работи като юрист в Националната агенция по приходите и разследва сложна схема за финансови измами. В основата ѝ се оказва баща ѝ — Робърт Маккензи, който управлява голям инвестиционен фонд. Въпреки че е преборила коварната болест, той не спира да ѝ напомня, че е непълноценен човек. Оливия е готова на всичко, за да докаже вината му и да го види зад решетките.

Без да подозира, красивата млада жена се оказва въввлечена и в тайна операция на ФБР. Операция, която я превръща в мишена!

*На Аарон Майкъл Хас Гарууд, за твоята загриженост,
щедрост и любов.*

Добре дошъл в семейството.

ПРОЛОГ

Мъничетата го бяха направили отново. Четирите момичета бяха изчезнали от стаята си, завличайки оборудване за хиляди долари, и бяха предизвикали страхотна суматоха. Хората от персонала се щураха трескаво и отчаяно опитваха да ги открият, преди да се е разчула новината за изчезването им. Единственият, който не се тревожеше, беше мъжът, който държеше бъдещето им в ръцете си. Той настояваше, че палавите, непокорни тийнейджърки не бяха избягали. Това беше поредният им глупав номер, без съмнение замислен и ръководен от Оливия Маккензи, тарторката на групичката. От мига, в който видя нейните омайни, искрящо сини очи, той разбра, че тя ще създава проблеми и няма да отстъпва.

Бе изключително доволен. Оливия вдъхваше на останалите Мъничета — Саманта Пиърсън, Джейн Уестън и Колинс Дейвнпорт — сила и дързост да говорят. Преди тя да влезе в програмата, момичетата бяха постоянно намусени, летаргични и дори на ръба на самоубийството. И кой би могъл да ги вини за това? Те прекарваха по-голямата част от дните си в принудителна изолация, заключени, отделени от семействата и приятелите си, от целия останал свят. Сестрите и лекарите им повтаряха какъв късмет са имали те, че са били избрани за експерименталната програма. Сестра Шарлът дори твърдеше, че това е истинска благословия.

Момичетата отхвърляха с презрение тази идея. Всички те страдаха от болест, за която не беше открито лечение, и никоя не се чувстваше късметлиейка покрай безбройните убождания на иглите и подлагането на огромна, на моменти непоносима агония. На Мъничетата не им позволяваха да наричат отрова чудодейния коктейл от медикаменти, които вливаха във вените им, но те бяха убедени, че е точно това. След всяко вливане изпитваха разкъсващи болки и до вечерта телата им се покриваха с мехури от главата до петите. Не, никоя от тях не се чувстваше благословена.

Въпреки че беше най-младата в групата, Оливия беше най-силна и издръжлива и бързо влезе в ролята на защитник на останалите. След като се сдоби с доверието на новите си приятелки, тя започна да се бори със скуката, а което беше още по-важно — с гнева и страха.

Номерата бяха специалистът на Оливия. Само две седмици след пристигането ѝ, лекарите и сестрите вече се бояха да отворят шкафчетата си от страх какво ще изскочи насреща им. Сестра Шарлът получи тик на левия клепач, след като една гумена змия падна в краката ѝ — случка, която очарова момичетата.

Те ставаха все по-дръзки, а репертоарът им от дяволии се увеличаваше. Всяка си имаше любим номер.

Джейн, най-артистичната от всичките, обичаше да рисува. Тя можеше да прекара часове наред, седнала с тетрадка и молив. Рисуваше най-различни форми, а после ги свързваше в красиви мозайки. Тя обожаваше симетрията и цветовете, така че, когато останалите предложиха да покрият с тоалетна хартия стаята на сестрите, тя се противопостави. Смяташе, че ще стане прекалено грозно. Вместо това украси стените от пода до тавана с ивици хартия във всички цветове на дъгата.

Саманта или Сам, както я наричаха приятелките ѝ, си падаше по приключенията. Тя не се боеше да поема рискове, но не беше безразсъдна. Подхождаше методично към всеки номер. Преценяваше търпеливо всяка ситуация и внимателно планираше как да постигне желанния резултат. Отне ѝ цяла седмица, за да събере достатъчно зелено лимоново желе, за да напълни всички чашки за проби. След като ги загря за няколко секунди в микровълновата фурна на сестрите, тя остави чашките със зеленикавата течност на количката за лабораторията и ги изпрати за изследване на долния етаж. Момичетата се смяха дни наред, като си спомняха почервенялото лице на сестрата, която се извиняваше по телефона и опитваше да обясни на лаборантите какво е станало.

Оливия лесно въввлече Джейн и Сам в забавленията, но Колинс се оказа по-голямо предизвикателство. Тъй като беше по-чувствителна, на нея ѝ отне най-дълго време да преодолее депресията си, но щом успя, беше готова на всичко. Оливия ѝ възложи ролята на примамка за отвличане на вниманието. Когато момичетата искаха да се измъкнат незабелязани, Оливия изпращаше Колинс да разсее персонала. Тя беше

благословена с добродушен характер и мек южняшки акцент, с които привличаше хората към себе си, така че когато по страните ѝ се спускаше някоя сълза, околните се втурваха да я успокояват. А когато сълзите ѝ потичаха по-силно, всички се скупчваха около нея, обсипвайки я с цялото си внимание. Няколко престорени изхлипвания и всички — особено мъжете — бяха в ръцете ѝ. Съчувстващите ѝ изобщо не подозираха, че останалите три момичета бяха зад гърбовете им и разпръснаха фалшиви космати паяци из цялото помещение.

В опит да задържи палавниците спокойни и по леглата, лекуващият им лекар д-р Андре Пардио им раздаде по едно тесте карти и отдели един следобед, за да ги научи да играят покер. Те се научиха много бързо. В края на месеца момичетата бяха спечелили над триста долара от лекаря. Използваха парите, за да купят пица и торта за рождения ден на сестра Катлийн, както и още забавни дреболии, с които да тормозят персонала.

След като прекараха няколко седмици в болницата, момичетата свикнаха със седмичния ритъм. Понеделникът беше денят за отровния коктейл и всички се чувстваха твърде зле, за да правят номера. Във вторник още нямаха сили да повдигнат глави от възглавниците си, но до вечерта мехурите изчезваха и те отново започваха да се чувстват като нормални човешки същества. Решиха, че срядата е ден за носене на оранжеви перуки, четвъртъкът — за плашене на сестрите, а в петък — в знак на съпричастност към лекаря, когото всички обожаваха — говореха само на родния му език, френски, което си беше истинско постижение, след като само Оливия знаеше този език. През уикендите се упражняваха да стрелят по мишени с водните си пистолети, редяха пъзели и решаваха кръстословици. Лелята на Оливия, Ема, беше техен съконспиратор, както я наричаше д-р Пардио. Тя изпращаше на Оливия водните пистолети, перуките и другите необходими подръчни материали. Всичко, което племенницата ѝ поръчваше.

Д-р Пардио също си имаше свой седмичен график. Всяка сутрин той влизаше в отделението и поздравяваше момичетата по един и същи начин:

— Bonjour, мои Мъничета.

И те му отговаряха:

— Bonjour, доктор Пардио.

Един четвъртък на Оливия ѝ хрумна нова идея. След като лекарят мина на визитацията си, тя предложи да поиграят на криеница, за да поизмъчат сестрите. Предната седмица тя беше успяла да се вмъкне в един празен килер и беше установила, че в правоъгълното помещение има достатъчно място, за да ги побере всичките. Килерът беше в края на наскоро построеното южно крило, което щеше да бъде открито и достъпно за пациенти от следващия месец.

Момичетата се промъкнаха по коридора зад Оливия и се мушнаха в тъмния килер. Седнаха на пода, опрели гърбове в стените, две по две една срещу друга, и притихнаха, вслушвайки се във всеки звук. Мирисът на дезинфектант се носеше във въздуха около тях. Чуваха как старшата сестра вика имената им, а гумените подметки на обувките ѝ скърцат при всяка крачка по сиво-белите плочки на пода. Когато звуците заглъхнаха, Оливия протегна ръка и светна лампата.

Всички примижаха от внезапната ярка светлина.

— Отиде си — прошепна Сам, опитвайки да потуши смеха си.

— Може би не трябва да оставаме тук — каза Колинс. — Не искаме тя да продължава да ни търси.

— Шегуваш ли се? — възрази Оливия. — Разбира се, че искаме да ни търси. Нали в това е номерът.

Джейн, най-боязливата от четирите, прошепна:

— Ами ако се обади на полицията? Може да си навлечем неприятности. — Докато говореше разтревожено, тя усукваше тръбичката на системата си.

Сам забели очи.

— Няма да се обади на полицията. Тревожиш се прекалено много.

— Може да позвъни на родителите ни — предположи Джейн.

Оливия сви рамене.

— Номерът на болницата е записан в телефона на майка ми. Щом види откъде ѝ се обаждат, тя няма да вдигне. Болестта ми ѝ причинява твърде голям стрес.

— Шегуваш се, нали? — попита Сам.

— Ни най-малко. Майка ми не може да се справи с мисълта за болестта ми.

— А баща ти? — попита Колинс. — Той никога не ти идва на посещения — отбеляза тя със съчувствие, протегна се и потупа ръката

на Оливия. Момичетата винаги можеха да разчитат на Колинс за емоционална подкрепа.

— Никой от семейството ѝ не е идвал — вметна Сам.

— Много са заети — отвърна Оливия, като сви невъзмутимо рамене. — Мама лети постоянно между Сан Франциско и Ню Йорк. Родителите ми имат странен брак — добави тя съвсем като възрастна. — Мама го обожава. Тя... винаги го демонстрира много драматично. Не знам как да го обясня по друг начин. Няма място за нищо друго в живота ѝ.

— И за никой друг — промълви Колинс. — *Каквато майката, такава и дъщерята* — помисли си тя.

— Ами баща ти? — попита Сам.

— О, приятно му е да бъде обожаван. Поне му беше приятно.

— Не, питах дали той се справя с мисълта за болестта ти. И за него ли това е прекалено голям стрес?

— Не бих казала. По-скоро не мисли за това. Подозирам, че понякога се преструва, че съм на гости на приятелка. По-рано се обаждаше всяка седмица, за да ме пита как съм. Последния път, когато говорих с него, ме попита дали си прекарвам добре.

— Наистина ли? — попита Сам. Не можеше да си представи как е възможно някой да е толкова нехаен. Нейното собствено семейство беше приело болестта ѝ много тежко, особено четиримата ѝ по-големи братя. Въпреки че постоянно ѝ напомняха, че е силна и може да се пребори с болестта, тя знаеше, че вътрешно всички много се тревожеха за нея.

— Наистина — настоя Оливия. — Той губи всякаква представа за времето. Поне така ми казва сестра ми Натали. А тя винаги защитава мама и татко. Нат би дошла да ме види, ако можеше, но в момента завършва колеж и докато слезе от самолета, за да ме види, ще трябва да се качва обратно. Тя е десет години по-голяма от мен — добави тя.

— Не се е обаждала от известно време, нали?

— Много е заета — отвърна Оливия.

— Аз говорих веднъж със сестра ти — обади се Колинс. — Тъкмо ти правеха рентгенова снимка и не можеше да се обадиш.

— Знаеш ли, че за първи път говориш толкова открито за семейството си? — отбеляза Джейн.

— Защо е така? — попита Колинс.

— Защото се срамувам. Омръзнало ми е да им измислям извинения — изрече Оливия. — Семейството ми е сбъркано. Права си, Сам. Никой от тях не идва да ме види и според мен това не е нормално. А според вас?

И трите момичета поклатиха глави.

— Точно така — продължи Оливия. — Леля Ема е единствената нормална. Тя не харесва много баща ми, но мисля, че това е заради начина, по който майка ми кръжи край него. Когато говори с мен, Ема опитва да скрие това, но аз го знам. Веднъж я чух да казва на майка ми, че баща ми може и да умее да печели пари, но изобщо не го бива за семеен живот. Каза също, че той е един от най-харизматичните хора, които е срещала.

— Какво означава това? — попита Колинс. — Че е лигав?

— Обаятелен, приятен — обясни Джейн. — Харизматичен не е нещо лошо.

— Изречено от леля ми прозвуча като обида. Но те не знаеха, че слушам разговора им, така че нямаше как да я попитам какво е имала предвид.

— Не познавам харизматични хора — отбеляза Сам. — Поне не се сещам за такива.

Оливия реши да смени темата. Тя искаше да поговорят за нещо друго.

— Ако все пак доживея да порасна, мисля, че ще искам да залавям престъпници. Колкото и талантиви и умни да са, рано или късно всички допускат грешки. И винаги полицаите ги залавят.

„Ако доживея да порасна“ беше една ужасяваща игра, която момичетата играеха от време на време, но никога пред д-р Пардио, защото знаеха, че той ще ги накара да спрат веднага. Всеки път, когато играеха, Оливия сменяше идеята си за това каква ще стане, ако порасне. Предната седмица беше заявила, че иска да стане майстор готвач. По-предната седмица беше сигурна, че ще стане лекар като д-р Пардио. А още преди това — водеща на новините по телевизията.

— Можеш да станеш детектив или агент от ФБР — кимна Колинс ентузиазно. — Ще бъде готино да носиш пистолет. Може и аз да стана агент.

— Ти си страшно непохватна, Колинс — каза Джейн. — Ще се простреляш сама. А освен това сигурно ще плачеш всеки път, когато се наложи да разпитваш някоя жертва на престъпление.

Приятелката ѝ не се засегна.

— Сигурно — призна си тя.

— Ако доживея да порасна, аз ще стана... — започна Сам.

— Пилот — довършиха другите три в един глас.

— Да, пилот — потвърди Сам.

— Кажи честно, Сам, никога ли не ти е хрумвала друга професия? — попита Джейн, видимо отчаяна от липсата на въображение у приятелката им. — Какво толкова си се вкопчила в това да станеш пилот?

— Какво ли? — започна Сам. — Дядо ми е бил пилот, баща ми е пилот, четиримата ми братя са пилоти...

— И това означава, че и ти трябва да станеш пилот?

— Това е в кръвта ми — сви рамене Сам. — Трябва да летя.

Никой не опита да спори с нея. После Джейн каза:

— Ако не беше тази ужасна болест, сигурно никога нямаше да се срещнем. Всяка от нас живее в различен край на Съединените щати. Сам живее в Аляска, Оливия — в Калифорния, Колинс — в Луизиана, а аз — в щата Ню Йорк.

— Мисля, че съдбата все едно щеше да намери начин да ни събере — каза Сам.

— Щеше да е хубаво, ако това, което ни е събрало, не беше смъртоносна болест — отбеляза Оливия.

Колинс придърпа колене към гърдите си.

— Задникът ми замръзва.

— И моят — каза Оливия.

Момичетата се преместиха по-близо една до друга, за да се стоплят.

Няколко минути всички мълчаха и после Оливия наруши тишината.

— Според леля Ема баща ми ще напусне майка ми. Тя мисли, че това е истинската причина той да си купи апартамент в Манхатън. — Тя се тревожеше от възможността родителите ѝ да се разделят и сега, след като беше споделила с приятелките си, реши да им каже и

останалото. Чувстваше ги по-близки от всеки друг. Може би защото заедно преминаваха през това — споделяха и смеха, и болката.

— Ще се развеждат ли? — попита Колинс шепнешком, сякаш думата можеше да ги ужили, ако я произнесеше по-силно.

Оливия кимна.

— Ще бъде ад, ако се случи.

— Но защо леля ти те тревожи с тези предположения? — попита Сам. — Достатъчно си имаш на главата. Не ти трябва още неприятности.

— Преди да дойда тук, накарах леля да ми обещае, че няма да пази тайни от мен. Искам да знам какво става вкъщи... и хубавото, и лошото.

— Разводът не е нищо особено — отбеляза Джейн и сви рамене. — Ще се справиш.

— Това звучи направо безчувствено — упрекна я Сам.

— Просто съм честна. Родителите ми се караха постоянно. Всичко се оправи, когато разводът приключи.

— За какво се караха? — полюбопитства Колинс.

— Най-вече за големия ми брат Лоугън. Той постоянно се забъркваше в разни каши с алкохол и наркотици. Цяло чудо е, че завърши училище. Мама все го защитаваше, измисляше му извинения. Татко го отрязва, спря да му дава нари, но мама му даваше тайно от татко. На татко му писна да се карат постоянно и си тръгна. Това даде на Лоугън възможност да си прави каквото иска, а мама просто се предаде. Той дори опита да убеди мама да повиши стойността на моята застраховка живот. Доста зловещо, а?

— Зависи — отвърна Оливия. — Кой ще получи парите, ако умреш?

— Лоугън.

— Тогава наистина е зловещо.

— От застрахователната компания не се съгласиха. Аз съм твърде голям риск за тях — обясни Джейн.

— Трябва да се постарая да останеш жива напук на брат си — заяви Сам.

— Така и мисля да направя — отвърна тя с усмивка. — Виждаш ли, Оливия, и моето семейство не е по-добро.

— Не мисля — възрази Оливия. — Мога да ви разкажа истории, от които да ви побелее косата.

— Ние нямаме коса, забрави ли? Изпада заради чудодейните лекарства — каза Сам.

— Бяхме оплешивели от химиотерапията още преди да дойдем тук — напомни им Колинс. Тя прекара предпазливо пръсти по голото си чело, сякаш отместваше непокорен кичур на мястото му. После добави с преувеличен южняшки акцент: — Така че ще трябва да ми повярвате, като ви кажа, че преди имах страхотна руса коса.

— Ти, Оливия и Сам бихте могли да станете филмови звезди — каза Джейн.

— Ти също — настоя Оливия.

— Прекалено съм слаба и бледа. Имам тъмни кръгове под очите и...

Оливия не ѝ позволи да продължи.

— Просто лекарството ти се отразява по-тежко, отколкото на нас. Когато лечението свърши, отново ще се превърнеш в красавица.

Джейн не беше убедена.

— Но Колинс има руса коса и сини очи...

— Страхотна руса коса — поправи я Колинс усмихната.

Джейн забели очи и продължи:

— Оливия, очите ти са толкова наситено, искрящо сини, че предполагам, че и ти си с руса коса.

— Не. Тъмнокестенява — поправи я тя. — А ти имаш лешникови очи. Обзалагам се, че косата ти е светлокафява, Джейн.

— Позна.

— Сам, ти си най-лесна — продължи Колинс. — Очите ти са зелени. Мисля, че си червенокоса по рождение.

— Имах тъмнокафява почти черна коса.

— Когато това свърши... ако оживеем... — започна Джейн.

— Ще оживеем — натърти Оливия.

— Още не съм готова да умра — обади се Сам.

— Нито пък аз — прошепна Колинс. — Имам да изживея още твърде много неща, а дори не съм започнала.

— Но вие ще си останете най-добрите ми приятелки, нали? — попита Джейн с плувнали в сълзи очи. Без съмнение тя беше най-крехката от момичетата. Бледата ѝ кожа изглеждаше почти прозрачна.

Гласът ѝ едва се чу, когато добави: — Където и да се озовем, с каквото и да се заемем... става ли?

— Разбира се — отвърнаха останалите.

Те стиснаха ръцете си в юмруци и нежно чукнаха кокалчетата си, за да скрепят обещанието.

— Приятелки завинаги — прошепна Сам.

Оливия кимна.

— Докато смъртта ни раздели.

ПЪРВА ГЛАВА

Дванадесет години по-късно

Оливия Маккензи беше сигурна, че щяха да ѝ предложат работата, ако не беше ударила с юмрук шефа по време на интервюто. Но като го изпрати в несвяст, определено провали шансовете си.

Един агент от ФБР разпитваше в момента главния изпълнителен директор на една от най-големите инвестиционни компании в страната, Ерик Джоргъсън. Той отказваше да сътрудничи. Агентът беше завел Джоргъсън до противоположния край на терасата и се опитваше да го накара да се успокои и да отговори на въпросите. Джоргъсън не спираше да крещи на Оливия, заплашваше да я убие и да я съди, защото е счупила челюстта му. Разбира се, тя не беше направила нищо подобно. Той просто преувеличаваше. Тя го беше цапардосала в носа, не в челюстта. Един сервитьор, който според табелката на черното му елече се казваше Тери, стоеше до Оливия и опитваше да я успокои. На нея ѝ се искаше да халоса и него.

— В шок сте — каза ѝ той. — Затова изглеждате толкова спокойна. Онзи разкъсва роклята ви и започва да ви опипва, естествено е да изпаднете в шок. Не мислите ли? Затова не плачете и не крещите.

Оливия го погледна.

— Добре съм, наистина. — А сега ме остави на мира — добави мислено тя.

— Вижте — продължи Тери. — Арестуват бодигарда на Джоргъсън. Чудно за какво ли му е бодигард? — След няколко секунди той сам отговори на въпроса си. — Явно му е необходим. Особено ако напада жените по този начин. Дали ще искате някой път да излезем двамата?

Тя се усмихна, за да смекчи отказа си.

— Не мисля.

— Все още сте в шок, нали?

Оливия беше ядосана, а не в истерия. Тя стоеше до масата със скръстени ръце и търпеливо чакаше агентът от ФБР да дойде при нея. Бяха ѝ казали, че няма да отнеме много време.

Тери опита още два пъти да я въвлече в разговор. Тя се държеше учтиво, но всеки път твърдо отхвърляше опитите му за сближаване.

Оливия наблюдаваше агентите и опитваше да проумее как се беше замесила в тази изключително странна ситуация. Търсенето на работа уж не беше опасно занимание. Вече беше ходила на интервюта в три други големи компании и всичко беше минало без проблеми. Преди да отиде на онези интервюта обаче, тя беше направила доста сериозни проучвания. А с „Джорджсън Инвестмънтс“ не беше успяла да се подготви по този начин. Защото предложението за този пост се беше появило току-що и тя имаше по-малко от ден, за да разгледа информацията за фирмата. Трябваше да се запознае по-задълбочено, преди да се съгласи на първо интервю. Трябваше, можеше, но не го направи — упрекна се тя.

Мразеше търсенето на работа и всички нелепи интервюта, особено при положение че харесваше сегашната си работа и колегите си. Но в момента се говореше за съкращения и според някои от колегите ѝ Оливия нямаше шансове да остане. Тя щеше да бъде една от първите съкратени. За нея беше важно да остане на сегашната си работа, докато не постигнеше целта си, но изглежда, това нямаше да се случи. Единственото сигурно нещо в живота на Оливия към момента беше ипотеката. Тя трябваше да я плаща, каквото и да станеше, именно затова си търсеше работа.

Беше отишла на работа час по-рано от обикновено, довърши две досиета до обяд и после се отправи към „Серафина“ — прекрасен ресторант с изумителна гледка. Петзвездният ресторант гледаше към грижливо поддържана тераса, а масите бяха стратегически разположени под клоните на дърветата. Отвъд терасата беше реката. Обядът се очертаваше да бъде страхотен. Никога не беше обядвала в „Серафина“ заради високите цени, но беше чувала, че храната е чудесна. Изключително скъпа, но чудесна. Днес нямаше да обядва със сандвич с фъстъчено масло и желе.

Заведоха я до една маса от южната страна на терасата. Беше прекрасен ден, съвсем лек хлад се прокрадваше във въздуха, времето беше идеално за обяд навън.

Предварителното интервю с Хавиер Канън, главния адвокат на фирмата, беше преминало добре според нея, но той не отговори на някои от въпросите ѝ и предложи Оливия да ги зададе направо на Джоргъсън. Канън също така ѝ беше обяснил, че ако Джоргъсън я хареса, ще ѝ предложи работата още по време на обяда.

Джоргъсън я чакаше. Тя го забеляза отдалече. Той държеше отворена папка и четеше някакъв лист в нея. Когато Оливия се приближи, видя, че това е автобиографията ѝ.

За около двацет секунди тя прецени, че мъжът насреща ѝ е чаровник с достолепна външност. Беше висок и слаб, с ослепителна усмивка.

Той се изправи и стисна ръката ѝ.

— Донесете питие на дамата — нареди сопнато на един минаващ сервитьор.

— Студен чай, моля — каза Оливия.

Сервитьорът вече беше отместил стола ѝ и тя седна, преди Джоргъсън да заобиколи масата, за да я настани.

Мобилният телефон на Джоргъсън звънна и без да се извини за прекъсването, той ѝ обърна гръб и отговори на обаждането. Гласът му беше тих и ядосан. Очевидно мърмеше този, който му се обаждаше. Думите му бяха много остри.

Дотук с чара — помисли си Оливия. Тя опита да се съсредоточи върху обстановката, докато чакаше.

Ленената покривка се спускаше чак до пода и в центъра на кръглата маса имаше кристална купа със свежи цветя във всякакви цветове. Оливия се огледа наоколо и се усмихна. Денят наистина беше прекрасен.

Джоргъсън приключи разговора си. Пусна телефона в джоба на самото си и насочи цялото си внимание към Оливия, но начинът, по който впери поглед в нея, бързо я смути. Тя понечи да го попита дали нещо не е наред, когато той каза:

— Вие сте изумителна. Абсолютно изумителна.

— Моля?

— Много сте красива — продължи той. — Хавиер спомена, че сте хубава, но все пак не очаквах... исках да кажа, че не бях подготвен...

Оливия се почувства ужасена от изучаващия му поглед. Кожата ѝ настръхна от похотливия оглед, на който беше подложена. Джорджсън се държеше не просто непрофесионално, а направо зловещо. Оливия разгъна ленената салфетка и я постави в скута си. Опитва да отвлече вниманието му, за да спре да я зяпа по този начин.

В обичайна ситуация тя би изчакала той да започне да задава въпроси, но неловкото мълчание и неподобаващото му държание я принудиха да заговори първа.

— Тази сутрин имах няколко минути и разгледах електронната ви брошура. Фирмата ви е много впечатляваща — каза тя. — Но миналата година имахте някаква новина, че ви разследват от ФБР...

Той я прекъсна грубо, като махна с ръка.

— Да. Естествено, нищо не излезе от цялата работа. Беше си чист тормоз. — Той продължи. — Не им харесваха някои от клиентите ни и искаха да ни създадат неприятности, което беше абсурдно. Трябваше да ги съдя, но нямаш време.

Да съди ФБР? Сериозно ли говореше, или опитваше да я впечатли с влиянието си? Арогантността му беше невероятна.

— Отскоро сте адвокат, нали? — попита той.

— Да, точно така.

— Само двама души са имали по-висок резултат на изпита за правоспособност. Това е много впечатляващо, нямам думи. Обаче нямате много опит в договорното право.

— Нямам — съгласи се тя. — Но откъде знаете резултата ми? Това е поверителна...

Той отново махна с ръка във въздуха и отхвърли въпроса ѝ. Този жест я подразни. В този момент си призна, че всичко в мъжа насреца ѝ я дразнеше.

— Имаме доста други кандидати за тази работа и повечето бяха с по-голям опит, но когато открих, че сте дъщеря на Робърт Маккензи, ви преместих на челно място в списъка.

— Познавате баща ми? — не успя да скрие изненадата си тя.

— Всеки, който е някой в този град, е чувал за баща ви. Познавам хора, които инвестираха във фонда му и спечелиха сериозни суми. Много впечатляващо — кимна той. — Обмислям дали лично аз да не добавя фонда му към финансовото си портфолио. Никой не играе на пазара като баща ви. Той има нюх да открива добрите инвестиции.

Ако сте наполовина умна колкото него, ще стигнете далече, млада госпожице.

Оливия не получи възможност да отговори. Той вече беше продължил.

— Ще работите чудесно с клиентите ни. С вашата усмивка ще можете да ги убедите да подпишат всичко. Да, те ще бъдат също толкова заслепени от вас, колкото съм и аз — заяви доволно той. — А имам някои много влиятелни клиенти. Хавиер ще ви ориентира. Сега вие имате ли някакви въпроси към мен? Имам среща с потенциален клиент в един часа тук, така че ще трябва да приключим с обяда съвсем бързо.

— От Комисията по ценните книжа и борсите правиха ли разследване, когато...

Той я прекъсна.

— Не, те никога не ме разследват — похвали се той. — Имам специални протекции.

— Протекции? Какви?

— Имам един приятел и той ме е уверил, че...

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Имате приятел в Комисията по ценните книжа и борсите?

Лицето му внезапно почервения. Той се огледа наляво и надясно. Дали проверяваше да не би някой да ги чува?

Наведе се над масата и понижи глас:

— Нямам грижи в това отношение. Както казах, никой няма да ме разследва, а тъй като вие ще работите в моя екип, не искам да се тревожите за това.

Ще работи в неговия екип? От тази новина коремът я присви.

— За този приятел... — започна тя.

— Стига толкова въпроси за Комисията — сопна се той. Вече не я гледаше в очите. Взираше се в гърдите ѝ.

Колкото по-дълго не отместваше погледа си, толкова повече се възмущаваше Оливия. Зачуди се дали да не щракне с пръсти пред лицето му, за да привлече вниманието му, но тъй като искаше да демонстрира спокойствие и професионализъм, реши да му зададе въпрос за инвестициите, които е правил.

Джорджсън беше много обигран. Не можеше да му се отрече. Така извъртя всички въпроси, че не ѝ даде нито един задоволителен

отговор.

В крайна сметка разговорът се върна към Комисията по ценните книжа и борсите.

— Кой е вашият човек? — попита тя, като се чудеше дали той ще ѝ каже. Той беше толкова самодоволен и арогантен, че можеше и да го направи. А Оливия искаше да е сигурна, че всичко, което той прави, е законно. Колкото и да беше странно, досега той не беше направил никакво изявление в тази посока.

— Защо ви е да знаете? Това е поверителна информация.

Отново беше зяпнал гърдите ѝ. Тя сгъна салфетката си, усмихна се на сервитьора Тери, когато той постави студения чай пред нея и му подаде менюто си.

— Няма да остана за обяд.

Сервитьорът се поколеба, после взе менюто, погледна Джоргъсън и се отдалечи.

Оливия се почувства обезсърчена. Заплатата в „Джоргъсън Инвестмънтс“ беше добра, много добра, но само пет минути ѝ бяха достатъчни, за да разбере, че не може да работи за този човек.

Жалко за загубеното време — помисли си тя. И за парите. Можеше да облече някой от старите си костюми, но искаше да направи впечатление, затова си беше купила нова рокля. И то прекалено скъпа. Хареса ѝ как ѝ стои, а също и цветът, и материята — наситено изумруденозелена коприна. Имаше висока яка, с която не се налагаше да се слага огърлица. Единствените ѝ бижута бяха часовник и диамантени обици, които бяха толкова миниатюрни, че блясъкът им едва се забелязваше. Косата ѝ падаше свободно върху раменете, след като Оливия беше отделила време да я навие с маша.

Оливия погледна Джоргъсън. Нахалникът продължавате да зяпа гърдите ѝ. А тя си беше направила труда да си навива косата.

— От това няма да излезе нищо — каза тя.

Опита да се изправи. Джоргъсън внезапно стана, сграбчи горната част на роклята ѝ и я разкъса. Коприната се разцепи, разкривайки ключицата ѝ и част от черния ѝ сутиен.

Отвратена, тя плесна ръцете на Джоргъсън.

— Какво си мислите, че...

— С микрофон ли си? Записваш разговора ни, нали? Затова ме питаше кой е приятелят ми. Затова разследването се провали, скъпа.

Няма да стигне доникъде. ФБР са по петите ми от две години и не откриха нищо. Знам със сигурност, че ме следят. Никога няма да открият нищо срещу мен. Харесва им да тормозят успешните бизнесмени. Аз съм честен предприемач — извика той към гърдите й. — Къде е проклетият микрофон? Знам, че е някъде там.

Оливия беше толкова шокирана от държанието му, че не можеше да повярва какво се случва. В следващия момент се изпълни с възмущение. Тя изблъска ръцете му, дръпна двете части на роклята си и каза:

— Ако опиташ да ме докоснеш още веднъж, ще съжаляваш.

Той все пак опита и тя му отвърна. Чу хрущящ звук, когато юмрукът й се заби в лицето му и изпита задоволство. Кое то трая съвсем кратко. Огромен мъж с дебел врат и плешива глава се появи сякаш от нищото. Той носеше черен, шит по мярка костюм, но приличаше на главорез. Беше в другия край на терасата и се беше насочил към нея. Джоргъсън крещеше и стискаше носа си с едната ръка, като в същото време махаше на мъжа и му сочеше Оливия с другата.

— Мартин, видя ли какво ми направи тя? — изръмжа той. — Върни й го, върни й го.

Да й го върне? Той да не беше на дванайсет години? Оливия усети как лицето й пламва. Тя не отместваше погледа си от бодигарда, докато се изправяше. Сакото му се разтвори и тя забеляза пистолета му. Но той не посягаше към него, а се оглеждаше, за да види колко хора наблюдават сцената.

Беше загазила яко, това беше ясно. Зачуди се дали да не свали едната си обувка и да използва високото токче като оръжие, но реши, че така само ще повреди обувката си. Забеляза, че Тери следи случващото се от вратата, притиснал телефон към ухото си. Надяваше се той да се обажда на полицията.

— Имате ли разрешително да носите оръжие? — попита тя бодигарда, като се постара гласът й да прозвучи възможно най-злобно. Това пък откъде й хрумна, за бога? Какво й пукаше, дали той има разрешително, или не? Тя бавно плъзна ръката си в чантичката, за да извади флакона със сълзотворен спрей, който носеше за самозащита. Не го откри и осъзна, че спреят е останал на нощното й шкафче, когато

беше прехвърлила нещата си в тази чантичка. Много щеше да ѝ е полезен на нощното шкафче, няма що.

Главорезът на име Мартин се придвижваше на зигзаг между масите и я приближаваше. Мъжът имаше телосложение на сумист. Оливия предположи, че трябва да се оправя сама. Останалите обядващи вече бяха започнали да се разпръсват. Тя се дръпна назад от масата, пусна чантичката си на стола и изчака мъжът да стигне до нея. Ако я докоснеше, щеше да го ритне, там където щеше да го заболи най-много. Ако той успееше да блокира удара ѝ, щеше да го цели в коляното или корема.

Джоргъсън се отдръпваше назад, като продължаваше да стиска окървавения си нос и да сочи към нея, крещейки.

— Как смееш да ме докосваш! Горчиво ще съжаляваш. Познавам хора, които ще се погрижат за теб. Не може да ме удариш и това да ти се размине. Не знаеш ли кой съм и какво мога да направя? Едно обаждане и готово — пицеше той. — Едно телефонно обаждане и с теб е свършено, Оливия Маккензи. Чу ли ме? Мъртва си.

Разбира се, че го беше чула. Според нея всеки в радиус от десет пресечки го беше чул. Но тя отказваше да му достави удоволствието да реагира на думите му и вероятно затова той продължаваше да сипе все по-възмутителни заплахи.

Вниманието ѝ беше насочено към бодигарда. Мислеше, че той ще направи всичко възможно да я сплаши пред шефа си, може би дори щеше да я накара да се извини на Джоргъсън — тя по-скоро щеше да умре, отколкото да го направи — но със сигурност нямаше да я докосне. Не и пред всички тези хора.

Или може би не му пукаше кой ги наблюдава. Джоргъсън беше извикал на висок глас, че възнамерява да уреди смъртта ѝ. Дали бодигардът би опитал да я заплаши по още по-стряскащ начин?

Ресторантът имаше цяла стена от прозорци, които гледаха към реката, и обядващите вътре се бяха струпали край тях, залепили лица за стъклата. Някои бяха залепили телефоните си до ушите, други заснемаха инцидента с камерите им... за да го качат в интернет, без съмнение. Със сигурност повечето бяха видели как Джоргъсън разкъсва роклята ѝ и почва да пици след крошето ѝ. Той издаваше звуци като ранена хиена. Със сигурност бяха чули и абсурдните му заплахи.

Бодигардът взе заповедите на шефа си присърце. Той се хвърли към Оливия, сграбчи ръката ѝ над лакътя и я завъртя рязко към себе си. Болката прониза Оливия от врата до пръстите на ръката. Мъжът я стискаше толкова силно, че можеше да счупи костта ѝ.

Той погледна през рамо към тълпата, преди да се обърне към нея.
— Ти идваш с мен — заповяда той.

Една жена се втурна от ресторанта и извика:

— Пусни я веднага!

В същия момент двама мъже с костюми изтичаха покрай жената, за да помогнат на Оливия.

— Пусни ме — извика тя и заби тока на обувката си в пръстите на крака му.

Той изстена и я пусна. Оливия успя да го срита здраво и той се преви надве. Но не за дълго. Бързо се съвзе и като изстреля няколко обидни думи към нея, се изправи и посегна към пистолета си. Лицето му беше почервеняло от гняв.

Мили боже, нима щеше да я застреля? Погледът му подсказваше, че е способен на това. Очевидно Мартин беше забравил за публиката си или вече не му пукаше, че го наблюдават. Самоконтролът му се беше изпарил. С неприкрита омраза на лицето той издърпа пистолета изпод колана на панталона си. Двамата бизнесмени, които се бяха спуснали да ѝ помогнат, спряха, когато забелязаха оръжието.

— Казах, че идваш с мен — изръмжа той и посегна да сграбчи ръката ѝ.

— Не, не идвам. — Тя го замери със струващата дванайсет долара чаша студен чай. Той успя да я избегне.

— Кучка — почти изплю думата и отново опита да сграбчи ръката ѝ.

— Никъде няма да ходя с теб. А сега се махни от мен.

Оръжието в ръката му сякаш увеличаваше размера си.

Оливия се дръпна назад и това явно вбеси мъжа още повече. Отново се хвърли към нея и преди тя да успее да се защити, той я удари. Уцели лицето ѝ отстрани, кокалчетата му се забиха в челюстта ѝ. Ударът беше силен и я заболя много. От удара тя политна назад, но дори и докато падаше, не отдели погледа си от бодигарда.

Приземи се по гръб, примигна от сблъсъка с твърдия под и бързо се изправи с олюляване.

Сега разбра какво означава израза *да видиш звезди посред бял ден*. Въпреки замайването, опита да се дръпне назад.

Главорезът отново вдигна пистолета си към нея и после изведнъж изчезна. Оливия видя как нещо профуча край нея и събори бодигарда на земята. Пистолетът му падна на една страна, а мъжът се стовари тежко на другата. След секунди спасителят ѝ беше обърнал бодигарда с лице към земята и му слагаше белезници, докато му четеше правата. Когато свърши с това, той направи знак на друг мъж с полицейска значка и пистолет, който бързо прекоси терасата.

Като продължаваше да притиска едното си коляно към гърба на бодигарда, спасителят ѝ се обърна към нея. Изведнъж тя усети как главата ѝ олеква. Можеше да се закълне, че вижда сияние около мъжа и че чува небесен хор да пее някъде наблизо. Явно от удара в челюстта получаваше халюцинации. Когато отново отвори очи, сиянието и хорът бяха изчезнали, но мъжът още стоеше там и я гледаше с красивите си лешникови очи.

— Коя сте вие? — попита той, когато издърпа бодигарда да се изправи.

— Оливия Маккензи — отвърна тя. Звучеше объркана, но не можеше да се справи с това. Последните няколко минути беше преживяла истински ужас и сега ѝ беше трудно да мисли трезво.

— А вие? — попита тя.

— Агент Грейсън Кинкейд. ФБР. Добре ли сте?

— Била съм и по-добре.

— Може би трябва да поседнете.

Бодигардът най-последно проговори:

— Аз защитавах шефа си.

— С глок? — попита Кинкейд. — Срещу невъоръжена жена?

— Тя ме ритна.

На лицето на агента пробяга лека усмивка.

— Да, видях.

— Ще предявя обвинения.

— Ти я нападна — срязва го Кинкейд. — Ако бях на твое място, щях да си мълча.

Бодигардът не се вслуша в съвета.

— Господин Джоргъсън знае отдавна, че ФБР го следи и подслушва разговорите му. Това, което правите, е незаконно, но вие

никога не играете по правилата, нали?

— Не говори повече — напомни му Кинкейд.

Един друг агент стисна бодигарда за ръката и го отведе. Той не тръгна покорно. Вместо това закрещя, че иска адвокат.

— Хей, Ронан? — извика Кинкейд.

Агентът, който отвеждаше бодигарда, се обърна.

— Какво?

— Ти видя ли какво стана?

Ронан се усмихна.

— О, да. Видях всичко. Като заключа този клоун отзад в колата, ще потърся Джоргъсън.

Оливия огледа терасата. В цялата суматоха не беше забелязала, че Джоргъсън се е измъкнал. Кинкейд кимна и се обърна към нея.

— Пистолетът е под масата — подсказа тя.

— Ще го взема.

Агентът дойде до нея и тя примигна, когато той протегна ръка и докосна лицето ѝ. Той се намръщи и каза:

— Няма да ви причиня болка. Само исках да видя колко е зле.

— Добре съм — настоя тя. — Нищо ми няма.

Той не обърна внимание на уверенията ѝ. Внимателно отмести косата ѝ от лицето.

— Бузата е добре, но е ударил много силно челюстта. Вече е започнала да се подува. Трябва да ѝ сложите лед. Може би трябва да ви откарам в спешното, някой лекар да погледне ръката ви. Видях как онзи я изви.

— Ще се оправя сама. Ще си сложа лед — обеща тя, когато той се канеше да възрази.

Той направи една крачка назад и добави:

— Съжалявам, че не успях да стигна до него по-бързо.

— Стигнахте, преди той да ме застреля. Смяташе да го направи, нали? — Тази вероятност все още я караше да се чувства потресена и все по-ядосана с всяка изминала минута.

— Можеше и да опита.

Тя се намръщи.

— Казвате го толкова нехайно.

— Щях да го поваля, преди да успее да стреля.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя погледна номера, от който я търсеха, и прехвърли обаждането към гласовата си поща. С угълчето на околото си видя един мъж, който се появи иззад ъгъла на сградата и я погледна навъсено. Той профуча покрай нея точно когато Кинкейд се наведе, за да вземе пистолета на бодигарда.

— Какво, по дяволите, ти става? — извика мъжът.

Тъй като той носеше пистолет и значка, Оливия предположи, че и той е от ФБР.

— Моля?

— Съсипа идеалната операция. Носеше ли микрофона? Записа ли нещо, което можем да използваме? Не, не мисля. Трябваше да се появиш тук в един часа, не по-рано. Не бяхме готови за началото.

Агентът, който ѝ крещеше, беше по-възрастен, вероятно приближаваше шейсетте. Лицето му беше почервеняло, а гневът му можеше да подпали огън.

Той се приближи на крачка от нея, но тя не се смути или изплаши.

— Престанете да ми крещите.

— Тя не е от ФБР — каза Кинкейд.

— Как... — Объркан, агентът направи крачка назад. Той погледна Оливия, после Кинкейд.

— Щях да знам, ако беше. Твоята агентка под прикритие още не се е появила.

— Два месеца планиране — измърмори агентът и посочи Оливия. — Носите ли микрофон? Джоргъсън, изглежда, е сметнал, че носите. От някой вестник ли сте или...

— Пул, остави я на мира, по дяволите — прекъсна го Кинкейд.

Пул се взираше в гърдите ѝ. По дяволите, Оливия знаеше накъде отива това.

— Ако се каните да търсите микрофон, се чувствайте предупреден. Ще ви забия някое кроше, също като на Джоргъсън — заяви му тя.

Разстроен от проваленото разследване, агент Пул пристъпи напред и каза:

— Виж, не ме заплашвай. Мога да направя живота ти ад. — Той постави ръката си пред лицето ѝ и разгъна три пръста, докато казваше: — Аз съм от Фе... Бе... Ре.

Тя му се усмихна. Не такава реакция очакваше той.

— За ад ли ми говорите? — попита Оливия. Тя вдигна дланта си пред лицето му и също разгъна три пръста: — Аз съм от Н... А... П...

ВТОРА ГЛАВА

Оливия още чакаше, а сервитьорът Тери неотклонно стоеше до нея. Той направи още няколко опита да я убеди да излязат, но след като нито един от тях не успя, той най-после сви рамене и се прибра в ресторанта.

Агент Кинкейд беше казал на Оливия да не ходи никъде, докато той и останалите агенти не приключат с Джоргъсън и бодигарда му. Той се надяваше, че докато се върнат при нея, агент Пул щеше да се е успокоил. За съжаление това не се случи. Изражението на Пул подсказваше, че му се иска да я убие. Очите му бяха изпъкнали, челюстта му беше напрегната и лицето му беше изкривено в намръщена гримаса. Ако Кинкейд не му беше толкова ядосан заради съзнателното пренебрегване на заповедите, щеше да се разсмее на физиономията на колегата си.

Беше очевидно, че на Пул все още не му се вярваше, че Оливия е невинна и случайно е присъствала на мястото на операцията. Той опря длани на масата и се наведе напред.

— Някой ти е подсказал, че планираме тази операция, нали? Ти си от някой вестник или от онези търсеци сензации телевизионни програми, нали? Правиш разобличителен репортаж за Джоргъсън ли? Ако е така, ще те принудя да си мълчиш — заплаши я той.

— От Агенцията по приходите съм.

— Искам доказателство.

Тя бръкна в чантичката си и извади една продълговата ламинирана карта.

— Ето, заповядайте.

На Кинкейд му се стори, че тя звучи почти развеселено, което не изглеждаше логично след това, което беше преживяла току-що. Би трябвало да е разтреперана и на ръба, а Оливия Маккензи беше впечатляващо спокойна и овладяна... както и изумително красива, между другото. Очите ѝ бяха виолетово-сини. Кожата ѝ беше съвършена, а устните — меки и плътни. От това, което виждаше,

тялото ѝ също беше перфектно. Едри гърди, тънка талия и дълги, добре оформени крака. Беше си истинско предизвикателство да се овладее да не я зяпа със зейнала уста. Не беше изпитвал подобна реакция към жена от тийнейджърските си години.

— Добре тогава. — Оливия грабна картата си от ръката на агент Пул и я пхна в чантата си. После понечи да си тръгне. — Успех с Джорджсън и Мартин. — Тя се обърна към паркинга, но Кинкейд я спря, като стисна ръката ѝ.

— Още не.

— Още не? — повтори тя и го погледна. — Трябва да се връщам на работа, а преди това ще се наложи да си отида до вкъщи, за да се преоблека.

Без да обърне внимание на протестите ѝ, Кинкейд насочи цялото си внимание към Пул.

— Приключвай тук и се прибирай в управлението — каза той с решителен и рязък тон. — Дватама трябва да си поговорим веднага щом приключи тук.

— Колко време ще отнеме? — попита Пул.

— Колкото е необходимо.

— Да, сър. — Пул отправи един последен навъсен поглед към Оливия и си тръгна.

— Държи се, сякаш съм съсипала живота му — отбеляза Оливия.

— Това не е ли обичайното занимание на хората от НАП?

Тя долови шеговития му тон.

— Общо взето — съгласи се тя. Издърпа ръката си от пръстите му и попита: — Къде по-точно отиваме?

— Вътре.

Тя спря.

— О, не мисля...

Той отново стисна ръката ѝ и я поведе към вратата на ресторанта. Тя се отказа да протестира. Можеше да спори, но реши, че каквото и да каже, няма да промени положението. Агент Кинкейд изглеждаше като човек, свикнал да става това, което той си е наумил. Имаше осезаемо излъчване на човек с власт и авторитет и Оливия осъзна, че той няма да я пусне никъде, докато не приключи с нея.

Освен това се държеше ужасно фамилиарно, като стискаше ръката ѝ. Искаше да е сигурен, че тя няма да побегне ли? Сеирджиите,

които започваха да се връщат по масите си, сега се разделиха, за да им направят път.

След пет минути Оливия седеше сама на една маса в залата за частни партита на ресторанта и чакаше агент Кинкейд да се върне. Един сервитьор ѝ донесе чаша вода с лед. Тя бръкна в чантата си и извади инхалатора си. От суматохата на терасата се беше задъхала леко. Като дете беше лекувана с много силни лекарства и една от последиците от това беше, че сега имаше лека форма на астма. Не ходеше никъде без инхалатора си.

Реши да се обади на шефа си, Ройъл Търман, за да го предупреди, че ще закъснее. Знаеше, че на него няма да му направи впечатление, но все пак го стори от любезност. Телефонът му се включи на гласова поща и тя тъкмо остави съобщението си, когато някой ѝ позвъни. Не позна номера, но веднага щом чу омразния глас, разбра кой се обажда. Карл Симънс, адвокатът на баща ѝ, отново я заплашваше по телефона.

— Каза ти се да спреш да се месиш — прошепна той приглушено. — Това е последното ти предупреждение.

— Кой се обажда? — попита тя, макар да знаеше добре, че Карл няма да се представи. Все пак винаги се надяваше, че избухливият му нрав ще надделее и той ще се изпусне.

— Принуждаваш ни да ти затворим устата. Искаш да пострадаш ли?

— Можете да ме заплашвате колкото си искате. Няма да спра.

Оливия не изчака отговор на изявлението си. Тя прекъсна връзката и остави телефона си върху масата точно когато агент Кинкейд влезе в стаята. Носеше малка торбичка в ръката си. Ръцете ѝ трепереха. Обаждането я беше разстроило, но тя не искаше агентът да забележи, така че скри ръцете си в скута. Той си издърпа един стол, седна срещу нея и ѝ подаде пакет с лед. После я помоли да му разкаже какво беше се случило, преди Джоргъсън да се нахвърли върху нея.

Тя притискаше леда към лявата страна на челюстта си, докато разказваше. На два пъти по време на обясненията остави плика с леда на масата и всеки път агентът го вземаше и връщаше в ръката ѝ.

— Чухте ли заплахите на Джоргъсън, агент Кинкейд? — попита тя.

— Наричай ме Грейсън. Не, не чух заплахите. Кажи ми за тях.

Тя повтори това, което Джоргъсън ѝ беше изкрещял, и добави:

— Той беше бесен и напълно извън контрол. „Едно телефонно обаждане и с теб е свършено. Мъртва си.“ Наистина изкрещя това. Изобщо не му пукаше, че някой може да го чуе. Вие с другите агенти сте планирали да го заловите днес, така ли? Явно съм се озовала на грешното място и по някакъв начин провалих плана ви.

— Планът по принцип не беше добър — призна Грейсън.

Тя долови раздражението му и предположи, че вината за фиаското е на агент Пул, но Грейсън не искаше да го изрече на глас.

— Какво ще стане с Джоргъсън сега?

— Арестувахме го и ще го отведем за разпит. Още не сме приключили с него.

— Сигурна съм, че адвокатите му вече са на път.

— Няма значение с колко адвокати ще се заобиколи. Джоргъсън няма да мръдне, докато не приключи с него. Спомняш ли си какво точно ти каза той?

Тя повтори всичко, което помнеше от разговора, и добави:

— Може да го попиташ кой е приятелят му в Комисията по ценните книжа и борсите. Съмнявам се, че ще ти каже, но си струва да се опита. Дори не съм сигурна дали ми е казал истината. Той е самохвалко.

— Джоргъсън знаеше ли, че работиш за НАП?

— Да. Може да е мислел, че се опитвам да го хвана в издънка.

— А ти опитваше ли?

— Не.

— Щеше ли да ми кажеш, ако опитваше?

Тя не отговори на този въпрос, но каза:

— Мислиш ли, че щях да се явя на интервю за работа в компанията му, ако го разследвах за данъчни нарушения?

Той се засмя.

— Добър довод.

— Имаш ли други въпроси, Грейсън?

— Не, мисля, че приключихме — каза той. — Записах си телефонния ти номер. Ако се сетя за нещо друго, ще ти се обадя. — Той ѝ подаде визитката си и добави: — А ако ти се сетиш за нещо важно, непременно ми се обади.

— Обещавам — съгласи се тя. Оливия остави пакета с леда на масата и се изправи да си ходи. — Жалко, че Джорджсън не изчака. Можеше да се нахвърли върху мен, след като бяхме обядвали.

— Срамота — усмихна се той и ѝ подаде отново пакета с леда. — Хайде да хапнем.

Тя се засмя.

— Шегувах се. Трябва да тръгвам. Имам да свърша толкова...

— Гладна ли си? Сигурно, аз също, така че хайде да хапнем. Пое удар заради ФБР. Най-малкото, което можем да направим, е да ти предложи един обяд. Ако харесваш морски дарове, мидената супа е страхотна.

— Често ли ядеш тук?

— От време на време.

Оливия се изпълни с колебание. Обожаваше мидена супа. Това беше едно от любимите ѝ ястия. Но ако студеният чай беше дванайсет долара чашата, можеше само да си представя колко ще струва супата. Тя щеше да настоява да си плати обяда, така че въпросът беше дали иска да изхарчи цяло състояние за един обяд. Не, трябваше да си отиде вкъщи, да се преоблече и да хапне един сандвич с фъстъчено масло. Щеше да ѝ се стори сух, защото мармаладът от ягоди бе свършил. Като се замислеше, нямаше и хляб. А много ѝ се ядеше мидена супа сега, след като Грейсън я беше споменал.

Не, щеше да бъде практична. Парите не растяха по дърветата, както повтаряше майка ѝ, макар че дори и като дете на Оливия никога не ѝ беше хрумвало подобно нещо.

Не се наложи агент Кинкейд да я убеждава още дълго, особено след като той заяви, че това би било проява на професионална любезност.

Грейсън свали сакото си и тя веднага забеляза колко е мускулест и колко широки са раменете му. Определено беше в добра форма и Оливия се зачуди колко често тренираше, за да се поддържа. С тъмнокафявата си коса и шоколадов тен, той изглеждаше като излязъл от някоя реклама в спортно списание. Оливия забеляза и колко безупречно бе облечен. Костюмът му определено беше марков. Кройката и размерът бяха идеални. Сигурно „Армани“ или „Прада“, предположи тя. Ризата му беше искрящо бяла, а вратовръзката в

приглушен тъмносин нюанс. За толкова едър мъж определено беше намерил дрехи, които да му стоят идеално.

За разлика от него, тя изглеждаше ужасно. След като каза поръчката си на сервитьора, отиде до тоалетната, за да се освежи и да провери вида си в огледалото. Имаше трева в косата, петна по полата и раздраната горна част на роклята ѝ се разтваряше. Сякаш това не стигаше, ами лявата страна на челюстта ѝ вече започваше да посинява. Изглеждаше, все едно е участвала в сбиване в някой бар.

Не можеше да направи почти нищо, за да подобри вида си. Среса се, сложи си малко гланц за устни и опита да не се притеснява. Какво значение имаше какво мисли Грейсън за външността ѝ? Сигурно нямаше да го види след днешния ден. Осъзнаваше, че не му е от класата. Оливия имаше много малко опит с мъжете, но ѝ се струваше, че агент Грейсън Кинкейд е нещо като Джеймс Бонд във ФБР: великолепен мъж, който харесва жените. Оливия си напомни, че не трябва да го съди, без да знае нещо за него. Но беше готова да се обзаложи на месечната си заплата, че не греши.

Върна се на масата и докато чакаха поръчките им да пристигнат, двамата си говориха за живота във Вашингтон и Грейсън ѝ зададе няколко въпроса за работата ѝ. Изглеждаше искрено заинтересован. В края на обяда Оливия беше преодоляла напълно нервността си и се радваше, че е останала. След като опита мидената супа, тя престана да мисли за цената ѝ. Супата си струваше. Заситена, Оливия се облегна назад, кръстоса крака и попита:

— По тези места ли си живял като дете? — Любопитно ѝ беше дали той ще сподели подобна лична информация.

— Не, семейството ми живееше в Бостън, когато бях тийнейджър. После се наложи да се преместим във Вашингтон заради работата на баща ми.

— Пътуваш много, нали?

— Преди да започна работа във ФБР, да.

— Бил ли си в Европа?

Той се усмихна.

— Да. А ти? Пътувала ли си много?

Тя поклати глава.

— Живяла съм само в Сан Франциско и Вашингтон. Като изключим няколко командировки, не съм ходила никъде. Не, чакай.

Била съм в Колорадо.

— На ски ли?

— Не. Една от най-добрите ми приятелки учеше в Академията на военновъздушните сили. Присъствах на дипломирането ѝ. Саманта е пилот. Сега лети с онези красиви реактивни самолети.

Един сервитьор разчисти масата и им донесе нови чаши със студен чай, както и менюто с десертите. После така се зазяпа в Оливия, че едва не събори чашата ѝ. Тя успя да я грабне, преди да се разлее.

Грейсън разбираше мъжа. Беше трудно човек да отдели поглед от нея. Изчака двамата да останат отново сами и я попита:

— А ти? Къде си прекарала детството си?

— В Сан Франциско, докато станах на единайсет. После се преместих във Вашингтон и оттогава съм тук.

Когато той се намръщи, Оливия осъзна, че е допуснала грешка. Не беше споменала семейството си, когато му каза, че се е преместила. Може би той не беше обърнал внимание и се мръщеше на нещо друго? Дано. Не ѝ се говореше за онези първи години във Вашингтон. Споменът беше прекалено болезнен и личен, а и Оливия със сигурност не искаше да разказва за странното си семейство.

Телефонът на Грейсън издаде кратък сигнал за получено съобщение. Оливия се усмихна. Точно се нуждаеше от нещо, което да отвлече вниманието му.

— Виж си съобщението. Нямам нищо против.

Той поклати глава.

— Това може да изчака. Каза, че си се преместила във Вашингтон. Сама ли?

Тя се престори, че не разбира.

— Да, домът ми е тук сега. Вярно че престъпността е проблем и човек трябва да внимава доста, но ми харесва енергията на града. А ти?

— Не спомена семейството си. Сама ли се премести?

Дотук с опитите да го разсее. Напомни си, че Грейсън е агент от ФБР. Той беше обучен да не се разсейва лесно.

— Да, преместих се тук без семейството си.

— И си била само на единайсет.

— Да.

Изведнъж я обзе усещането, че е подложена на разпит, и това не ѝ хареса.

— В училище с пансион ли беше? — попита той.

Става, защо не.

— Нещо такава.

Грейсън усети, че разговорът я притеснява, но не можеше да разбере защо. Какво криеше тя? Оливия погледна часовника си и посегна към чантата си. Но той още не искаше да я пусне да си отиде. Отпи от чашата си и попита небрежно:

— Омъжена ли си?

Въпросът я изненада.

— Не, а ти?

— Не. А сгодявала ли си се?

Тя се усмихна и се отпусна.

— Не. А ти?

— Не.

Тя се засмя.

— Ти си от ФБР. Можеш да научиш за мен всичко, което поискаш.

— Да, но няма да е толкова забавно.

Грейсън имаше красива усмивка. На Оливия ѝ хрумна, че той може би флиртуваше с нея, но не беше сигурна. Не я биваше в тези неща. Чувстваше се странно. Преди две минути нямаше търпение да се махне отгук, а сега искаше да остане още.

— А ти си от НАП. Можеш да научиш всичко за мен.

— Знаеш, че не мога. Мога да работя само по случаите, които са ми възложени — каза тя и преди той да успее да зададе нов въпрос, го попита: — А ти как се озова във ФБР?

— Завърших право и не знаех какво искам да правя. Никое от предложенията за работа не ми допадна. Братовчед ми Сам Кинкейд работи във ФБР. Той говори много езици. Освен това е и юрист. Той предположи, че може да ми хареса да работя във ФБР. Оказа се прав.

— С дипломата по право определено си влязъл с летящ старт във ФБР.

— Така е — съгласи се той. — Добре, сега е мой ред. Как хубаво момиче като теб се озова на работа в НАП?

— Докато следвах право и бях трета година студентка, работих като юридически секретар на съдия Бауен, защото исках да натрупам опит в семейното право. След като издържах изпита за правоспособност, целите ми се промениха и реших да науча повече за данъчното законодателство и разследванията на данъчни престъпления. Сега съм юрист в НАП.

— Юрист, а? — Не знаеше защо е изненадан, но определено беше. Беше си представил, че тя седи в някоя кутийка в НАП и проверява данъчни декларации.

— Да не би във Вашингтон да има човек, който не е юрист? Мисля, че това е задължително изискване, за да живееш тук.

Той се засмя.

— Точно казано.

Сервитъорът донесе сметката в черна кожена папка. Когато Оливия настоя, че иска да си плати, Грейсън пъкна кредитната си карта в папката.

— Следващия път, когато те нападнат по време на интервю за работа, ти ще платиш обяда.

Вероятността подобно нещо да се случи беше нищожна, но Оливия реши да не спори и просто му благодари.

— Интервюто беше, защото кандидатстваше за работа във фирмата на Джорджсън ли?

— При нас правят съкращения и тъй като аз съм една от последните назначени, очаквам да съм от първите освободени. Така че проверявах какви са възможностите ми за нова работа — обясни тя. — Но се надявам да остана в НАП още известно време. Имам една цел, която искам да постигна там. В момента научавам страшно много за разследването на финансови престъпления. Постоянно засипвам с въпроси колегите, които се занимават с това. За щастие те са много търпеливи.

— Би ли останала на тази работа за постоянно, ако можеше?

— Да, бих. Когато постъпих там, исках да науча разни неща и после да си потърся нещо друго. Интересувам се най-много от защита на деца, но вече знам, че не мога да се занимавам само с това, защото ще рухна емоционално прекалено скоро. Работата за НАП ми осигурява добър баланс. Смятах, че ще бъде скучна, но се оказа, че не е.

— И каква е целта ти в НАП — тази, която още не си постигнала?

— Няма значение — сви рамене тя.

Грейсън наведе глава настрана и се вгледа в нея, чудейки се какво пропуска. Оливия премълчаваше нещо и той имаше чувството, че тази подробност е много важна. Оливия му напомняше за племенника му Хенри. Разговорите с деветгодишното момче изискваха издръжливост и пак беше почти невъзможно да научиш цялата история.

Грейсън се наведе напред. Оливия инстинктивно сплете ръце в скута си и изчака. Надяваше се да не е забелязал колко е напрегната. Знаеше, че той не е приключил с въпросите си, но знаеше и че го е объркала. Прекалено късно осъзна, че не е трябвало да споменава нищо лично, особено за целта си.

— Хайде да обобщим — започна той с почти академичен тон.

— Искаш да обобщим?

Той не обърна внимание на присмеха в гласа ѝ.

— Да, искам. Ти каза, че ти харесва работата в НАП, нали така?

Тя кимна бавно.

— Да.

— Ако не направят съкращения, би останала на работа там?

— Точно така.

— Дори и след като постигнеш целта си?

— Да.

— Ами защитата на деца?

— Работя по няколко часа през уикендите и вечер, когато съдия Бауен и съдия Торп ме повикат. Но тази работа е много напрегната.

— Тази твоя цел законна ли е?

Тя се засмя.

— Да.

Грейсън изведнъж осъзна колко много се наслаждава на този странен разговор. Приятно му беше с нея. Когато Оливия се усмихваше, на дясната ѝ буза се появяваше трапчинка, а очите ѝ блестяха. Боже, колко беше красива.

Всичко у нея му харесваше. Дори парфюмът ѝ го възбуждаше. Беше толкова женствен и секси. Също като краката ѝ.

— Няма ли да ми кажеш каква е тази твоя цел? — попита той.

Тя му отправи възможно най-сладката си усмивка.
— По-скоро не.

ТРЕТА ГЛАВА

Трябваше да му отдаде дължимото, Грейсън не настоя за обяснение. Тя се зачуди каква би била реакцията му, ако му кажеше небрежно: „Целта ми ли? Да пратя баща си в затвора... или поне да умра, докато се опитвам да го направя“.

Добре де, това с умирането беше малко преувеличено, но тя беше по-сигурна от всякога, че трябва да направи нещо, за да спре баща си.

Всеки си има някаква точка на кипене и Оливия нямаше да забрави онази вечер — преди няколко месеца — когато преживя своята. Току-що беше издържала адвокатския изпит и искаше да отпразнува повода с леля си Ема. Денят не беше започнал особено добре. По-скоро беше започнал кошмарно. Помнеше, че беше събота и трябваше да свърши куп неща през деня. За нещастие най-внимателно обмислените планове обикновено се провалят...

Успа се с цял час, защото беше забравила да настрои будилника на телефона си, предната ѝ дясна гума се спука, докато караше със сто километра в час по магистралата, после се спъна в една дупка, когато пресичаше улицата и ожули и двете си колене и за капак дръжката на любимата ѝ чанта се скъса. Най-неприятното от всичко: кожата на новите ѝ обувки се беше надраскала. Както можеше да се очаква, до пет часа следобед вече беше в ужасно настроение.

Ема можеше да оправи това. Дори самото присъствие на леля ѝ правеше всичко да изглежда по-добро. Оливия се преоблече и се отправи към красивата колониална къща, за да вечеря с Ема. Леля ѝ беше изключително мила и любезна жена и имаше дарбата да кара всички покрай нея да се чувстват добре. Оливия щеше да забрави неприятностите и тревогите още на прага и докато седнеше на масата, за да нападне вечерята, сготвена от дългогодишната готвачка на Ема, Мери, вече щеше да се смее на глас и да се забавлява с прекрасните разкази на Ема за пътешествията ѝ по света. Винаги когато говореше за покойния ѝ съпруг Даниел, гласът на Ема ставаше по-тих, а очите ѝ понякога се навлажняваха от спомените. След всички тези години

любовта ѝ не беше отслабнала, а някои от историите, които разказваше, бяха толкова романтични.

Оливия много тъжеше за чичо си. Той беше мил и щедър човек и въпреки че беше изключително успешен бизнесмен, на когото времето все не стигаше, той винаги даваше ясно да се разбере, че за него Ема е на първо място. За всички, които ги познаваха, беше очевидно, че двамата са лудо влюбени един в друг. Макар да знаеше много добре, че щастливите бракове бяха рядкост, Оливия обожаваше да слуша разказите на леля си за съпруга ѝ и прекрасния им съвместен живот.

Когато Оливия пристигна в дома на Ема, започваше да се смрачава. Тя мина през портата и продължи по дългата алея, която водеше до триетажната къща. Един тъмен седан беше паркиран до стъпалата към главния вход. Оливия не разпозна колата и когато се доближи, забеляза фигурата на мъж на шофьорското място. Трябваше да подмине колата, за да стигне до обичайното си място за паркиране зад къщата и когато се озова на няколко метра от нея, разпозна мъжа. Това беше Карл Симънс, адвокатът на баща ѝ. Той гледаше нещо на телефона си и не обърна глава към нея. Оливия усети как стомахът ѝ се сви на възел. Ако Карл Симънс беше тук, това означаваше, че баща ѝ беше вътре с Ема. Не очакваше да попадне на баща си тази вечер и не се радваше на подобна среща. Зави зад къщата и паркира пред гаража, както правеше обикновено по времето, когато живееше у Ема. Влезе през задната врата и веднага щом се озова в кухнята, чу гласове. Икономката, едра жена на име Хариет, изглеждаше облекчена от появата ѝ.

— Какво става? — попита Оливия.

Хариет притисна пръст към устните си, за да ѝ направи знак да мълчи, после я отведе в пералното помещение. Затвори вратата зад себе си и прошепна:

— Слава богу, че си тук. Мери явно се е свързала с теб бързо. Ей сега се качи горе да ти прати съобщение.

Като по команда телефонът на Оливия изпиука, че е получила есемес.

— Не, аз се отбих да вечерям с вас. Чух виковете, когато влязох в кухнята.

— Карат се — кимна Хариет. — Много сериозно. Баща ти и леля ти. Случило се е нещо ужасно и Ема е бясна. Двете с Мери никога не

сме я виждали в такова състояние. А баща ти става все по-зъл и ужасен. Заплаши я, Оливия, и изговори куп гадости за майка ти.

— Карат се заради майка ми ли? — опита да разбере Оливия.

Харriet поклати глава.

— Не мисля, но баща ти намеси и майка ти в разправията. Доколкото чух, става въпрос за някаква благотворителна организация, която загубила някакви пари.

Бедната икономка не можеше да си намери място от тревога. Тя постоянно сгъваше и разгъваше една кърпа.

— Ема никога не повишава глас — прошепна тя. — Можеш да си представиш колко е сериозно положението сега.

— Да — съгласи се Оливия. — Тоест баща ми е заплашил Ема?

— Направи го. Нещо свързано с майка ти. Не разбрах точно, но Ема много се разстрои.

Оливия отвори вратата.

— Добре. Сега ще вляза при тях и ще видя какво мога да направя.

— Може ли да ти предложи нещо?

— Разбира се.

— На твоё място бих подслушала малко на вратата, за да разбере какво става. Като те види, Ема ще прекрати спора и така няма да разбереш нищо.

Харriet беше права. Откакто Оливия беше малко момиченце, Ема опитваше да й спестява всички неприятни семейни конфликти. Въпреки че Оливия вече беше голяма, Ема продължаваше да я предпазва от подобни сцени.

На Оливия не й харесваше да подслушва чужд разговор, но реши, че може да постои край вратата няколко минути, за да се ориентира в обстановката. Това не се броеше за подслушване, нали? Разбира се, че се броеше, призна си тя. Но все едно, реши да го направи.

Оказа се, че не може да се облегне на вратата, защото Мери вече се беше настанила там. Но това не й попречи — Оливия чуваше всяка дума още от коридора.

Баща й звучеше като побеснял.

— Ако опиташ да създаваш неприятности, ще изоставя Дебора, а знаеш как ще й се отрази това. Тя казва, че не може да живее без мен.

Искаш ли да проверим?

— Направи го — предизвика го Ема. — Напусни сестра ми. Колко пъти вече си заплашвал да се разведеш с нея? Няма да ти давам повече пари, за да останеш с нея. Направих тази грешка преди години, но няма да я допусна отново. Сестра ми може и да е глупачка, но заслужава нещо по-добро. Ако не може да го разбере, нека се отдаде на самосъжалението, когато я напуснеш.

— Ако Дебора направи някоя глупост, това ще лежи на твоята съвест.

— Да не би да намекваш, че тя може да се самоубие? Как мислиш, как ще се отрази това на твоята репутация, Робърт? Инвеститорите търсят стабилни хора, които да управляват парите им. Те бягат от скандали. Каж ми — продължи тя, — някога изобщо обичал ли си Дебора?

Оливия спря на няколко крачки от вратата. Мери, готвачката на Ема от поне двайсет години, набита немкиня, която винаги носеше сребристосивата си коса на стегнат кок, застана пред нея, без да подозира за появата ѝ. Смутена, че слуша разговор, който е станал твърде личен, Мери се обърна и видя Оливия точно зад гърба си. След като ѝ се усмихна съчувствено и я потупа по ръката, Мери се отправи по коридора към кухнята. Оливия пристъпи към вратата. Тя беше откrehната съвсем леко и гласовете се чуваха силно и ясно. Изчака баща ѝ да отговори на въпроса на Ема, но не чу нищо.

После Ема попита:

— Изобщо способен ли си да обичаш някого, освен самия себе си?

— Този въпрос е абсурден. Още не си ми казала какво възнамеряваш да правиш.

— С Джеф Уилкокс ли? — попита Ема. — Това зависи от теб. Смяташ да си стоиш настрана и да не направиш нищо, а Джеф да отиде в затвора заради лъжите ти?

Оливия се наведе напред и надникна в кабинета на леля си през процепа на вратата. Видя как баща ѝ вдигна едно списание от бюрото и го запрелиства разсеяно, докато отговаряше:

— Да, точно това смятам да правя. Да стоя настрана и да не предприемам нищо. Не съм опрял пистолет в слепоочието му, за да го принудя да ми даде парите на фондацията, за да ги инвестирам.

— Повярвай ми, ако знаех, че ще направи това, щях веднага да го спра. Ако Даниел беше жив, никога не би позволил на Джеф да си има вземане-даване с теб.

Оливия разпозна името. Джеф Уилкокс беше протеже на чичо ѝ Даниел. Той беше син на близки приятели на леля ѝ и чичо ѝ и когато се дипломира от университета, Даниел го взе на работа при себе си. По това време Оливия беше още ученичка, но помнеше, че го е виждала на няколко събирания. Беше чувала леля си и чичо си да говорят за него много пъти. От думите им беше останала с впечатлението, че той е любезен и приятен млад мъж, който често изказва благодарността си за предоставената му от чичо ѝ възможност, както и за милото отношение на леля ѝ към него. Малко след смъртта на чичо ѝ, Оливия беше чула, че Джеф е поел ръководството на една благотворителна фондация.

— Той знаеше, че има риск — чу да казва баща ѝ.

— Ти си го подмамил — извика Ема. Оливия никога не я беше чувала толкова разстроена. — Излъгал си го. Той никога не би инвестирал парите на фондацията, ако е знаел, че има какъвто и да е риск. Познавам Джеф. Той е честен и свестен човек. Наскоро се ожени и имат бебе. Не би рискувал така за нищо на света. Нямах ли съвест?

— Направих само това, което той ме помоли — отвърна баща ѝ. — Не съм виновен аз, че според управителния съвет на фондацията той е присвоил тези пари. Предложих му няколко различни инвестиционни стратегии и той взе окончателното решение.

— Решение, основано на лъжите, които си му наговорил — възрази Ема.

— Уилкокс не е чак толкова добродетелен гражданин — сопна се баща ѝ. — Поддаде се на алчността си. Поиска ми комисиона за това, че ще инвестирам средствата на фондацията и имам подписани документи, с които да го докажа.

— Лъжи и още лъжи — извика Ема. — Джеф никога не би...

— Неговата дума срещу моята — прекъсна я той. — А когато властите направят разследването си, ще видят, че доказателствата са на моя страна. Документите ясно показват, че инвестициите са били рискови и без никакви гаранции. Документите, които той е подписал, забележи.

Оливия беше чула достатъчно. Тя си пое дълбоко дъх, отвори вратата и влезе вътре. Нито Ема, нито баща ѝ я забелязаха. Те стояха с гръб към вратата. Прозорецът беше вдясно от баща ѝ и тя видя отражението му в него. Погледът му беше студен, а челюстта му — стегната яростно.

— Колко ти даде Джеф Уилкокс? — попита Оливия.

Робърт Маккензи се обърна към нея. Презрителната му навъсена гримаса беше изчезнала, заменена от ослепителна усмивка. Бяха ѝ казвали, че жените го обожават, както и че ако не беше избрал кариера на Уолстрийт, би могъл да изкара милиони като филмова звезда. Висок и слаб, с гъста, леко посребрена коса и същите сини очи като нейните, по всеобщо мнение той беше невероятно красив. Точно с чара си привличаше клиентите си. Мъжете вярваха, че така стават част от кръга на приближените му, а жените — че той иска да ги вкара в леглото си. Обаче той никога не изневеряваше на жена си, защото така би навредил на грижливо изгражданата си репутация. Беше се научил да използва всичките си качества, за да пленява и хипнотизира. Освен това, парите бяха много по-важни и възбуждащи от секса. Малцина познаваха истинския Робърт Маккензи — дяволът, който се криеше под ангелските крила.

— Здравей, скъпа. От колко време стоиш тук?

— Не много — излъга тя. — Просто ви чух да говорите за Джеф Уилкокс. Какво си направил с него?

— Нищо. Леля ти е била подведена — каза той и поклати глава все така усмихнат. — Както обикновено — добави той. Отиде до нея, постави ръце на раменете ѝ и се наведе да я целуне по бузата. — Как се чувстваш? Вземаш ли си лекарствата всеки ден?

Винаги всичко се свеждаше до здравето ѝ. Според нея така баща ѝ ѝ напомняше, че в неговите очи тя е недъгава. Той знаеше как да я манипулира и да я накара да се чувства малоценна. Когато беше по-малка, имаше ефект, но сега вече не.

Оливия погледна Ема, за да види реакцията ѝ. Погледът на леля ѝ не се отместваше от Робърт, а лицето ѝ беше пламнало от гняв.

Оливия отстъпи назад, отиде до леля си и застана редом с нея, за да демонстрира лоялността си.

— Татко, от години не ми се налага да пия лекарства. Знаеш това. — Обърна се към Ема и каза: — Разкажи ми за Джеф Уилкокс.

— Не я замесвай в това — възрази Робърт. — Не е необходимо Оливия да се тревожи с делови въпроси, особено при нейното крехко здраве.

— Спри а...

Баща ѝ я прекъсна, като каза на Ема:

— Дъщеря ми така копнее за обич, че ще повярва на всичко, което ѝ кажеш ти, Ема, а после ще опита да ти помогне, защото ти си ѝ показала, че те е грижа за нея. Ако я замесиш в тази история, стресът може да се окаже прекалено голям за нея.

— За бога, Робърт, дъщеря ти вече е голяма и е съвсем здрава. Спри да я изкарваш инвалид.

— Разкажи ми за Джеф — повтори Оливия. Тя скръсти ръце и се облегна на бюрото, демонстрирайки извън всякакво съмнение, че няма да отстъпи, докато не получи обяснение.

Баща ѝ отказа да отговори. Ема обаче не се поколеба да го направи.

— Джеф стана директор на фондацията „Уолдън“. Тя подпомага бедните и бездомните, като ги включва в програми за намиране на работа и подслон. Постигат страхотни резултати. Човекът, основал фондацията, също е бил бездомен и му помогнал някакъв състрадателен непознат. Когато късметът му проработил, той се заел да помага на другите и основал фондацията. Умря преди няколко години, но остави трийсет и два милиона долара, за да продължи благотворителната дейност на фондацията. Джеф беше назначен за директор. Този пост е идеален за Джеф. Той винаги е искал да работи нещо, с което да помага на хората. И доколкото знам, се справяше отлично... докато не е попаднал на баща ти.

— Джеф му е дал парите да ги инвестира — промълви Оливия.

— Точно така.

— И сега парите ги няма — заключи Оливия.

— Да — кимна леля ѝ. — Всичките са потънали в някакви рисковани инвестиции.

— Рисковете му бяха обяснени съвсем ясно — настоя баща ѝ.

Ема не обърна внимание на коментарите му и продължи:

— Управителният съвет е дал на Джеф достатъчно самостоятелност, да взема подобни решения, защото той ги е уверил, че инвестициите са в гарантирани фондове. Разбира се, когато парите

са изчезнали, те са предизвикали разследване. Баща ти е гарантирал, че всички инвестиции са защитени и са с най-високия рейтинг за сигурност, а Джеф, какъвто е доверчив и честен човек, му е повярвал. — Тя отправи на Робърт поглед, изпълнен с презрение.

Бащата на Оливия поклати глава и ѝ се усмихна снизходително.

— Излъгал те е, Ема. Документите, подписани от него, ясно показват, че той е знаел за рисковете.

Ема се обърна отново към Оливия.

— Сега се е намесила прокуратурата. Те твърдят, че Джеф не само е злоупотребил с парите, но и че го е направил съзнателно, с цел собствена облага. Ако има съдебен процес и го осъдят, той може да отиде в затвора. Ще го разделят от жена му и бебето и всичко това заради нещо, което не е направил.

Оливия се обърна към баща си.

— Ти колко изкара от тези инвестиции?

Баща ѝ сви рамене и отговори:

— Не е моя отговорност да предпазвам хората от глупави решения. Ако Уилкокс беше решил да инвестира в моя фонд „Тринити“, нямаше да е в тази каша сега, но той избра друг път.

— Колко? — настоя Оливия.

— Петпроцентната ми комисиона за сделката беше възможно най-ниската, предвид обстоятелствата.

— Значи ти си си тръгнал с повече от милион и половина, а Джеф Уилкокс го чака затвор! Да не говорим за провалената дейност на фондацията.

— Загубих си достатъчно време в обсъждане на този въпрос — заяви баща ѝ и се отправи към вратата. — Трябва да се връщам в Ню Йорк, довечера съм канен на едно събитие.

Оливия едва овладя гнева си. Гърдите ѝ се стегнаха и тя отчаяно се нуждаеше от инхалатора си, но не искаше да го използва пред баща си. Това щеше да бъде още един повод за подигравките му и щеше да докаже, че наистина с малоценна.

Тя и преди знаеше, че бизнес делата на баща ѝ са доста подозрителни, но сега сякаш го виждаше за пръв път без филтър пред очите си. Дори и дрехите му придаваха лукав вид — шитият по поръчка костюм и красивият кашмирен шал, праметнат на врата му.

Оливия го видя как облича черното вълнено палто, което беше безупречно скроено и му прилягаше идеално.

— Татко?

— Да? — Той сложи едната си кожена ръкавица и посегна към дръжката на вратата.

— Това трябва да спре. Не можеш да продължаваш да нараняваш хората по този начин.

Баща ѝ се обърна към нея със съчувствена усмивка.

— Почини си малко, Оливия. Изглеждаш бледа. Тази твоя ужасна болест... витае под кожата ти и... дебне. Никога не знаеш кога ще се завърне. — Той си тръгна, без да каже довиждане.

В понеделник сутрин Оливия подаде заявление за работи в НАП.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не знам какво съм си мислела — каза Оливия на Джейн. Агент Кинкейд ме попита как съм се озовала на работа в НАП и като започнах да му обяснявам и... някак ми се изплъзна от устата.

— Каза ли му, че разследваш баща си?

— Не. Но няколко пъти споменах, че искам да постигна целта си и естествено той попита каква е тази цел. Не му казах, разбира се. Едва го познавам. Сигурно би ме помислил за луда.

Двете жени седяха една до друга на бежовите кожени шезлонги в така наречената стая на Дракула в болницата „Сейнт Пол“. Оливия даваше кръв, която щяха да прелеят на приятелката ѝ на следващия следобед.

Облечена в черна копринена пижама и яркорозов халат, подаръци за рождения ѝ ден от Сам и Колинс, Джейн беше слязла от стаята си в болницата, за да прави компания на Оливия. Дългата кафява коса на Джейн беше вдигната на опашка, а кожата ѝ изглеждаше бледа, ужасно бледа. Д-р Пардио беше наредил да направят преливането и беше казал на Джейн, че това ще ѝ помогне значително. Напомни ѝ, че точно така се беше случвало в миналото и че нямаше причина да се съмняват, че същото ще стане и сега.

— Не би трябвало да се интересува какво си мислят хората.

— Знам — съгласи се Оливия. — Но Грейсън е... различен. Интересува ме какво мисли за мен и, честно казано, нямам никаква представа защо е така — добави тя озадачена.

— Грейсън?

— Агент Грейсън Кинкейд. Той ми каза да го наричам Грейсън.

— Мислиш ли, че ще го видиш отново?

— Вероятно не — каза тя, изненадана от разочарованието, което я прободеше при тази мисъл. — Хайде да говорим за нещо друго. Споменах ли ти, че Джорджсън ми каза колко много се възхищава на баща ми и че познава хора, които са много доволни от инвестициите си във фонда му?

— Явно не е чул, че ти се опитваш да го спреш.

— Как би могъл да чуе? Всеки път когато изпратя запитване или оплакване, всичко се покрива моментално. Никой не връща обажданията ми, а от Комисията по ценните книжа и борсите... — Тя си пое дълбоко дъх. — Много е обезсърчаващо, но ще продължавам да опитвам.

— Разкажи ми всичко, което се случи на интервюто — каза Джейн. — Започни от самото начало.

Тъй като Джейн изглеждаше толкова зле, Оливия реши да я разсее с историята. Накрая Джейн вече я болеше стомахът от смях.

— Чакай да повторим. Попитала си бодигарда на Джоргъсън дали има разрешение да носи оръжие? Онзи е насочил към теб... какво каза?

— Глок. Агент Кинкейд каза, че било глок.

— Добре, значи онзи е насочил към теб глок и ти го питаш има ли разрешително? — На Джейн ѝ се струваше, че при онези обстоятелства въпросът е бил абсурден и не можеше да спре да се превива от смях.

Оливия ѝ подаде кърпичка, за да изтрие сълзите от очите си.

— Явно гледам прекалено много телевизия, нали? Във всички полицейски сериали детективите питат престъпниците дали имат разрешително за оръжие. Просто се опитах да измисля какво да кажа, за да го спра да не ме доближава. Не е законно да носи оръжие. Не знам защо не му изтъкнах този факт.

— Не се ли изплаши?

Ако някой непознат беше задал този въпрос, Оливия сигурно щеше да се престори, че не се е случило нищо особено, че изобщо не се е изплашила. Тя искаше хората да я мислят за силна жена, която не се стряска лесно. Само Джейн и другите им две приятелки познаваха истинската Оливия. Те разбираха колко е уязвима, защото бяха също като нея.

— О, да, изплаших се. Но освен това толкова се удивих на поведението му, че не знаех какво да правя, бях адски ядосана. Хората не трябва да размахват пистолети в петзвездни ресторанти.

— Това някакво правило ли е?

Оливия се засмя.

— Така прозвуча, нали? Сигурно просто не съм искала да умра по толкова нелеп начин.

— Да, да те застрелят по време на интервю за работа е наистина нелепо.

Оливия сви рамене.

— Мога да се сетя и за по-добри варианти. Не ми се смей. Давам ти кръвта си, в която има антителата, от които се нуждаеш, така че бъди мила с мен.

Една сестра влезе в стаята, за да провери системата на Оливия. След като поздрави сестрата, Джейн превключи на френски, за да продължи разговора. Заради увлечението си по д-р Пардио в крайна сметка и четирите бяха научили перфектно родния му език. Това беше техният начин да му се отблагодарят, че ги беше спасил.

— Винаги съм мила с теб — каза Джейн. После изведнъж, за секунда, се натъжи видимо. — Ами ако преливането не свърши работа този път? Ами ако не се подобря и се наложи нова химиотерапия?

— Преливането ще свърши работа — увери я Оливия.

— Ти си истинско противоречие, знаеш ли? — каза Джейн. — Такава си оптимистка за всички останали, а когато се отнася за теб, виждаш само негативното.

Без да обърне внимание на критиката, Оливия отвърна:

— Преливането помагаше предните пъти и няма причина да мислиш, че този път няма да помогне. Просто си малко анемична, това е. Не губи вяра в доктор Пардио. Той винаги се е грижел добре за нас.

Джейн беше в настроение да се самосъжалява.

— Но ти, Колинс и Сам се излекувахте. Само аз се боря с болестта постоянно. Не мога да разбера. Чувствах се страхотно допреди няколко седмици.

— Ние сме в ремисия. Не сме се излекували.

— Доктор Пардио каза, че вече не сте в опасност. Никоя от вас не е имала симптомите от години. Аз съм проблемната. — Джейн знаеше, че се оплаква, но не можеше да се спре. Не искаше да се преструва на смела пред Оливия или другите момичета. Ако искаше, можеше да се разплаче като тригодишна и нямаше да се тревожи какво те ще си помислят за нея.

— Ти винаги си била проблемната — усмихна се Оливия. — Сам казва, че си истински таралеж в...

Джейн избухна в смях.

— Явно няма да получа никакво съчувствие и успокоение от теб.

— Да не би някога да си го получавала? — Оливия се раздвижи и примигна, когато иглата се размести леко.

— Никога.

— Ако доктор Пардио не се тревожи...

— Казва, че не се тревожи.

— Някога да ни е лъгал?

— Не. Всъщност винаги е бил брутално откровен.

— Значи, щом той не е разтревожен...

Джейн се усмихна, осъзнала, че всъщност се чувства много по-добре. В края на краищата малко хленчене не беше вредно.

— Ако не ми се наложи да правя нова химиотерапия, ще участвам в изложбата в галерия „Скриптс“. Художниците трябва да присъстват — обясни тя. — Ще изложат четири мои картини. Може да извадя късмет и да продам една-две.

— Да не си закъсала с парите? Мога да ти дам...

— Имам повече пари от застраховката живот на мама, отколкото ми трябва. Просто казвам, че ако получа пари за картините си, ще видя, че има смисъл от тях. Искам да дойдеш в галерията, обещаваши ли?

— Само ми се обади точно кога е откриването и ще дойда.

— Лоугън също ще опита да дойде.

— Брат ти излезе ли от клиниката? — попита Оливия видимо изненадана.

— Да. И се справя много добре този път. Изглежда, твърдо е решил да остане трезвен. Ходи на срещи всеки ден и опитва да ме компенсира.

— Как?

— Идва да ме види всяка вечер, на връщане от работа.

— Лоугън ходи на работа?

— Работи като автомонтъор в „Роджърс Рент-а-кар“. Помага и на гишето. Лоугън казва, че собственикът му възлага нови, по-отговорни задачи и той не иска да го разочарова. Той се тревожи за мен. По-рано никога не го е правил.

— Защото беше прекалено пиян или надрусан, за да се разтревожи за когото и да било. — Оливия забеляза изражението на

Джейн и добави бързо: — Извинявай. Не трябваше да го казвам.

— Не, това беше така, но вече не е. Носи ми разни неща за хапване и ми каза, че когато се прибера вкъщи, ще идва да ми готви.

— Може този път в клиниката да са успели да го излекуват — каза Оливия, макар че не беше особено убедена. Джейн беше вечният оптимист, а не Оливия. Лоугън не беше отишъл доброволно в клиниката, беше изпратен там със съдебна заповед. Братът на Джейн беше в това състояние, откакто Оливия познаваше Джейн. Той пиеше алкохола като вода и любимият му наркотик беше кокаинът.

Заради Джейн се надяваше този път Лоугън да е решил да промени живота си. Тъкмо се канеше да зададе още някакъв въпрос за Лоугън, когато той влезе в стаята. Беше висок и болезнено слаб, но в очите му имаше пламък, който Оливия не беше виждала преди. Той притисна пръст към устните си, за да направи на Оливия знак да мълчи, после тихо се доближи до Джейн. Наведе се и прошепна:

— Бум!

Джейн подскочи.

— Лоугън, спри с тези шеги. Не мога да разбера защо си мислиш, че е смешно да стряскаш хората.

Той се засмя.

— Здравсти, Оливия. Как си?

— Добре съм — отвърна тя.

Той се обърна към Джейн.

— Обиколих цялата болница да те търся. Какво правиш тук?

— Оливия дава кръв, която ще ми преливат — обясни Джейн. — Тя ме поддържа жива с антителата си. — Осъзна, че не е трябвало да се шегува с това, когато видя изражението на Лоугън. Той изглеждаше съкрушен. — Ще се оправя.

— Не се опитвай да ме предпазваш. Знаем, че си болна. Винаги ми казвай истината, чу ли? Мога да я понеса.

— Джейн има анемия, това е — обади се Оливия, за да помогне на Джейн да омаловажи болестта си.

— И твоята кръв ще ѝ помогне да се почувства по-добре?

— Точно така — каза Джейн и после побърза да смени темата. — Какво стана с изложбата? Получи ли разрешение?

Тя се обърна към Оливия и обясни:

— Лоугън има задължителен вечерен час в дома. Трябва да се прибира до девет.

Лоугън се усмихна.

— Да, получих разрешението. Мога да остана до десет и половина. — Той се наведе и целуна Джейн по бузата. — Сега трябва да тръгвам. Събирането е след половин час.

Джейн изчака Лоугън да излезе от стаята и попита:

— Е, какво мислиш?

Оливия се усмихна.

— Мисля, че е влязъл в пътя.

— И аз. Сега е различен, в добрия смисъл. Чист и трезвен е от повече от сто и двацет дни. Най-дългият му период досега — добави тя. — И вече не се мотае с онези изпаднали типове. Жалко, че мама не доживя да го види.

Джейн си пое дълбоко дъх.

— Добре, стига сме говорили за брат ми. Имам да ти разправам една много смешна новина. Няма да повярваш какво е направила Колинс. Не би трябвало да ти казвам, защото тя иска да ти го съобщи лично, но трябва да те предупредя, за да не се разсмееш, както направих аз. Тя ми се ядоса ужасно. Но аз не се сдържах — добави тя. — Кълна се, никога не би могла да отгатнеш.

— Загазила ли е нещо?

— Не.

— Тогава ми кажи.

— Явила се е на изпит и го е издържала. Представила се е блестящо на интервютата. Всъщност вече са я взели.

— Кой?

— ФБР. Колинс е решила да стане агент от ФБР. Не мислиш ли, че има някаква ирония в това? Да научиш новината в същия ден, когато ти самата си имала сблъсък с ФБР?

— Не съм имала сблъсък. Това беше недоразумение — настоя Оливия. — Колинс във ФБР... ето това се казва новина. — Тя се разсмя. — Госпожица Чувствителна да стане агент? Не е възможно.

— Не се шегувам. Можеш ли да си представиш? Колинс да носи оръжие?

— Нямам търпение да кажем на Сам.

— Вече опитах. Попаднах на гласова поща. Тя ще ми се обади, когато може.

Телефонът на Оливия иззвъня и прекъсна разговора им. Преди да погледне дисплея на телефона си, тя провери колко е часът.

— И това ако не е досада — отбеляза Оливия. — Натали се обажда точно навреме.

— Сестра ти? Навреме за какво?

— Обажда ми се всяка вечер от пет дни насам, винаги точно в седем часа.

— Най-добре ѝ вдигни сега, после ще ми обясниш, ако искаш, освен ако не е... нещо лично...

— Знаеш, че ти казвам всичко — възрази Оливия подразнена.

Джейн кимна.

— Знам. Просто проявявам такт. Това е нещо ново за мен. Сега вдигни проклетия телефон. Искам да разбера какво става.

Оливия нямаше желание да говори със сестра си, но знаеше, че ако не ѝ вдигне, Натали ще продължи да звъни през петнайсет минути, докато не я чуеше. Сестра ѝ беше инат като старо магаре и в някои случаи също толкова проклета.

— Здравсти, Натали. Какво става?

Сестра ѝ не беше в настроение за празни приказки.

— Говори ли вече с леля Ема?

Оливия преброи до пет, преди да отговори на въпроса, като се надяваше да се освободи от част от гнева си. Броенето не ѝ помогна.

— Не, не съм — отвърна тя натъртено.

— Тя се е върнала от Лондон.

— Знам.

Чу дългата, отчетлива въздишка на Натали по телефона.

— Не се ли тревожиш за мама?

Пак се започна с драмите — помисли си Оливия. Тази вечер изобщо не беше в настроение за сцените на Натали. Денят ѝ беше достатъчно драматичен и без това.

— Мама при теб ли е? — попита тя.

— Да.

— Може ли да говоря с нея?

— Тя е на другата линия, говори с татко... нали се сещаш, Робърт Маккензи, мъжът, когото пренебрегваш.

Оливия не устоя да реагира със сарказъм:

— Мислех, че пренебрегвам майка ни.

— Не бъди груба — сопна се Натали.

Оливия се закле, че няма да позволи на сестра си да я ввлече в спор колкото и да я дразнеше, затова просто замълча.

След още една въздишка, Натали каза:

— Просто те моля да говориш с леля Ема и да я убедиш да дойде на партието за рождения ден на татко.

— Рожденият му ден е след месеци — изтъкна Оливия.

— Подготвянето на такова голямо парти изисква време. Ще бъде страхотно събитие — обясни тя ентузиазирано. — Една от асистентките на татко е запазила балната зала на хотел „Морган“ още преди година. Очакваме да има към триста гости.

— Триста гости на парти за рожден ден?

— Страхотно, нали?

Очевидно *страхотно* беше най-използваната дума от Натали днес.

— Да. Страхотно. Но имам един въпрос. Татко живее в Манхатън. Защо ще си прави рождения ден във Вашингтон?

— О, ще има още едно парти в Ню Йорк.

— Ще има две партиета за рождения ден? — разсмя се Оливия. — Това не е ли прекалено нарцистично?

— Татко искаше да покани всички, всички онези мъже и жени, които са инвестирали във фонда „Маккензи Тринити“, за да празнуват заедно с него. Всички те са богати благодарение на него.

— Обзалагам се, че са били богати и преди това.

— Да, но татко е финансов гений и е удвоил парите, които са инвестирали. Тъй като много от инвеститорите му живеят във Вашингтон, той реши да направи едно парти и там. Ще има поне трима сенатори и пет-шест конгресмени, както и няколко посланици. — Натали звучеше замаяна от високопоставените гости.

— Всички инвеститори ли са поканени?

— Не, това би направило гостите над хиляда. Само най-големите инвеститори. Казвам ти, ще бъде страхотно.

— Така звучи, да — съгласи се със сестра си Оливия, само и само да я успокои.

— Значи разбираш?

— Какво да разбирам?

— Леля Ема трябва да присъства — извика Натали. — За бога, съсредоточи се. Знаеш колко е важна леля Ема. И какво влияние има. В колко борда членува. И е такъв виден покровител на изкуствата.

— В три борда.

— Но тя е влиятелен член на обществото — каза Натали. Сега звучеше по-спокойна и овладяна. — Ако тя не дойде на партито, това ще направи впечатление. Хората ще започнат да говорят и мама ще се почувства много неловко.

— Не мисля, че леля Ема се интересува какво говорят хората.

— Но мама се интересува — сопна се Натали. — Този проблем я съсипва. Тя не може да понесе това отчуждение. Ужасно е, че Ема не иска да говори с нея.

— Доколкото знам, майка ни първа е спряла да ѝ говори, когато Ема ѝ казала, че е променила завещанието си. И че майка ни и баща ни няма да получат нищо от парите ѝ.

— Мама не се интересува от това — настоя Натали. — Тя се радва, че двете с теб си оставаме наследници на Ема. И двете ще получим значителни суми, когато Ема си отиде, а аз с радост бих ги дала на татко, за да ги инвестира. За разлика от теб, аз съм лоялна към родителите си.

Пресметливостта и безчувствените коментари на Натали отвратиха Оливия.

— Не ти ли стигнаха парите, които наследи от чичо Даниел? Сега нямаш търпение да пипнеш още ли?

Оливия чу как съпругът на Натали, Джордж, ѝ каза да му даде телефона. След миг той вече беше на линията.

— Оливия, тук е Джордж Андерсън.

— За бога, Джордж, тя знае фамилията ти — обади се Натали.

— Разбрахме, че вечеряш с леля си Ема всяка неделя.

— Когато е в града.

— Да, и ти ѝ готвиш.

— Не готвя, Джордж, двете излизаме. — Тя знаеше, че го дразни с тези уточнения и едва сдържаше смеха си.

— На една от тези вечери може би ще успееш да споменеш за партито на баща си и да я помолиш да присъства. Толкова ли е трудно?

— Очевидно — отвърна Оливия.

— Не бъди саркастична — срязва я той. После се дръпна от телефона. — Човек не може да се разбере с нея, Натали.

Сестра ѝ взе отново слушалката.

— Какво значение има кой първи е спрял да говори. Ема трябва да постъпи както е редно и да се обади на мама — почти извика тя. — И между другото — продължи тирадата си тя — засрами се, Оливия. Осъзнаваш ли колко жестоко постъпваш със семейството си? Ако ти не се появиш на партито, как ще изглежда това? Ще бъде не само обидно, ще бъде проява на неуважение.

Оливия изключи звука на телефона.

— Натали ме пита дали осъзнавам колко жестоко постъпвам със семейството си.

Джейн вдигна ръка с дланта нагоре и размърда пръстите си.

— Дай ми да говоря с нея. Хайде, дай ми телефона. — Сега лицето на Джейн не беше бледо. Само за няколко секунди кожата ѝ беше порозовяла. — Ей сега ще ѝ обясня.

Оливия се усмихна. Джейн беше вечният ѝ защитник. Тя включи отново звука и каза на Натали:

— Леля Ема сама взема решенията си. Знаеш това.

— Но тя би направила всичко за теб, защото тя те...

Внезапно Натали млъкна. Решимостта на Оливия да не се забърква в спор излетя през прозореца.

— Тя ме какво? — попита тя сърдито. — Хайде, кажи го.

— Добре, ще го кажа. Тя те съжaliaва. Винаги те е съжaliaвала, откакто се разболя. Защо, мислиш, се премести във Вашингтон?

— Ами не знам. Може би защото ме обичаше и знаеше, че вие останалите сте ме отписали.

— Не сме те отписвали.

— Ема искаше да имам дом, в който да отида, когато ме изпишат от болницата. И искаше да имам поне един посетител, когато ми позволят посещения.

— Много ти харесва да се ровиш в миналото, нали?

Оливия затвори очи. Не можеше да издържи повече.

— Натали, направи ми една услуга.

— Каква?

— Престани да ми се обаждаш.

Не остави на сестра си време да спори. Прекъсна връзката и пусна телефона си в чантата. После се обърна към Джейн и ѝ разказа какво иска Натали.

— Защо са се вкопчили толкова в това, че леля ти трябва да е на партито?

— Според Натали всички важни хора във Вашингтон знаят коя е Ема и ако тя не присъства на партито, това ще направи впечатление и майка ми ще се почувства неловко.

— Натали при баща ти ли работи сега?

— Не. Просто му помага с организирането на партито. Тя и съпругът ѝ, Джордж, все още си имат онази интернет компания. Доколкото разбрах, нещата им вървят добре. Продават всичко — от обувки до кухненски мивки. Толкова много хора работят за тях, че те могат да си позволят да отсъстват колкото си искат.

— И Джордж ли е такъв фанатик като нея? — попита Джейн.

Оливия се засмя.

— Фанатик? Имаш предвид фанатичен почитател на баща ми?

— Да, това имах предвид.

— Такъв е. Според Натали баща ни удвоил парите им. Тя се хвали, че ако поискат, могат още сега да се пенсионират.

Сестрата влезе в стаята с чаша портокалов сок. Тя подаде сока на Оливия и разкачи системата ѝ.

— Знаеш какво да правиш — каза тя. — Изпий сока, поседи, отпусни се. Ако усетиш замайване, натисни бутона да ни извикаш.

Телефонът на Оливия иззвъня. Сигурна, че отново е Натали, решила да поднови атаките си, Оливия дори не погледна номера на дисплея.

Поздравът ѝ не беше никак любезен.

— Направо ме побъркваш. Разбра ли? Влудяваш ме.

Плътен мъжки глас заговори отсреща.

— Така ли? Радвам се да го чуя.

Обаждаше се агент Грейсън Кинкейд.

ПЕТА ГЛАВА

Грейсън беше прекарал остатъка от следобед в потушаване на пожара, причинен от кашата с Джоргъсън, но колкото и да беше зает, не можеше да прогони Оливия Маккензи от главата си и това адски го дразнеше. Не можеше да проумее реакцията си към нея. Все пак беше прекарал с тази жена само час. Реши, че се е получила чисто физическа реакция. Тя имаше красиво лице, удивителна усмивка, невероятно тяло. Би трябвало да е евнух, за да не забележи и реагира на всичко това.

Седеше на бюрото си и четеше един доклад, като проверяваше всички данни и на екрана на компютъра си, но тя продължаваше да изскача в мислите му. Отвратен от липсата си на концентрация, той поклати глава, в опит да проясни мислите си, и отново започна да чете доклада от първата страница.

Агент Ронан Конрад почука на вратата му, отвори я и надникна вътре.

— Имаш ли минута?

— Разбира се. Влез.

Офисът беше направо клаустрофобичен. Ронан трябваше да затвори вратата, за да може да си издърпа един стол, на който да седне.

Помещението беше студено и непредразполагащо. По сивите стени нямаше нищо, по бюрото също нямаше никакви лични вещи, семейни снимки или спомени. Единственият прозорец беше с размер на пощенска марка.

— Харесва ми как си украсил това място — заяви Ронан ухилен.

Двамата мъже бяха приятели. Бяха преминали обучението заедно и бяха назначени в един и същи екип, работеха заедно вече четири години. Бяха еднакво всеотдайни в работата, макар да произхождаха от съвсем различни среди. Ронан беше израснал в града, в голямо семейство от работническата класа. Беше учил в държавен университет със спортна стипендия и след дипломирането си беше влязъл във военноморския флот. След няколко години в отряд за

специални операции се беше завърнал вкъщи, за да учи магистратура, а после постъпи във ФБР.

Грейсън, от друга страна, беше изминал съвсем различен път. Той беше роден в богато и влиятелно семейство, което се възприемаше като аристократично в района на Вашингтон. Постъпи в академията, след като завърши право в „Принстън“. Наследството от попечителския фонд, оставен му от дядо му, беше доста значително, но Грейсън беше направил няколко много мъдри инвестиции и беше превърнал малкото богатство в по-голямо. Истината беше, че не се нуждаеше да работи, за да има с какво да живее.

След като двамата бяха с толкова различен произход, човек би предположил, че помежду им няма да има нищо общо, но се оказа точно обратното. Бяха се сприятелили още след първите няколко седмици обучение. Отначало, когато научи за привилегирования произход на Грейсън, Ронан имаше някои колебания, но бързо промени мнението си. В класа им нямаше човек, който да тренира по-усилено или да учи повече. Грейсън се справяше отлично с всеки тест и скоро съперничеството помежду им се превърна в приятелство, в което всеки помагаше на другия да се справя все по-добре. Когато завършиха академията, и двамата бяха спечелили възхищението и уважението на преподавателите си и на всички останали курсисти.

— Как ти се отразява заместването на Пенски? — попита Ронан, като кръстоса ръце и наклони стола си на два крака.

— Тя се връща в понеделник, слава богу. Мразя да стоя заврян в този офис. Чувствам се като в гробница.

Ронан се огледа.

— Мисля, че килерът с четките за под е по-голям — отбеляза той. — Може би ще свикнеш.

— Защо да свиквам? — попита Грейсън. Той разкърши схванатите си рамене. Беше прекарал часове наведен над папките.

— Говори се, че тази работа е твоя, ако я искаш. Пенски ще се пенсионира догодина. Може би дори по-скоро.

Грейсън поклати глава.

— Не я искам.

— Ако получиш настоящически права над племенника си, може би няма да искаш да търчиш из цялата страна. Работата на Пенски ще бъде идеална за теб.

— Надявам се брат ми да се намеси и да влезе в ролята си на баща.

— Стига, Грейсън. Знаеш, че това няма да се случи. Поне не в скоро време.

Ронан познаваше брата на Грейсън, Девън, почти откакто познаваше самия Грейсън. Беше се запознал с него малко след като се бяха дипломирали от академията. Девън беше получил същото възпитание като Грейсън, но двамата братя бяха пълни противоположности. Грейсън работеше здраво и имаше яростно чувство за дълг и лоялност към семейството си, а Девън беше безотговорен и егоцентричен. След смъртта на жена му преди няколко години го удари на живот. Харесваше му да прекарва времето си в Монте Карло и Дубай и да ухажда красиви жени. Беше истински плейбой и за съжаление, често забравяше, че има син.

Ронан знаеше, че на приятеля му е трудно да говори за семейството и се съмняваше, че някой друг в офиса знаеше каква е ситуацията.

— Имаш късмет, че брат ти не разкарва Хенри напред-назад из Европа.

— Не бих позволил това да се случи.

— Хенри още ли живее при баща ти?

— Да — отвърна той и рязко смени темата. — Какво стана с разследването на Харисън?

— Точно това исках да ти съобщя. Тези братя са луди — луди за връзване. Много ми хареса, че ги арестувах, и съжалих, че не оказаха съпротива, за да ги ступам и тримата.

— В ареста ли са?

Ронан кимна.

— И няма да мърдат оттам. Съдията отказа да ги пусне под гаранция.

— Така ли? Браво.

— След като ти ми натресе този случай... защо се усмихваш?

— Защото точно това направих. Върнах ти го тъпкано.

Ронан го погледна изненадан, после кимна.

— Да, прав си. Май си го заслужавах след случая „Броуди“.

— Май? Знаеш ли колко разпити ми се наложи да проведе с онези откачалки от култа?

— Чух, че било доста смешно.

— Все още не ми е ясно как го направи. Единия ден ти водеше разследването, а в следващия случаят беше на бюрото ми.

— Действах с финес — похвали се Ронан. — Някой ден ще те науча на триковете си. — После стана сериозен и попита: — Какво стана с Пул? Говори ли вече с него?

— Да, и той се съгласи да се прехвърли.

— Съгласи се?

— Ами не му дадох избор.

— А в замяна?

— Няма да отразя последната му издънка в личното му досие. Разбира се, шефът му ще го направи, но няма да съм аз. Няма да наливам допълнително масло в огъня.

— Прекалено си мекушав, Грейсън — каза Ронан с престорено отвращение. — Почти успях да го кажа със сериозно изражение. Ти си твърдо копеле, също като мен.

— Може би — съгласи се Грейсън. — Какво става с Джоргъсън? Научи ли нещо?

— Не, още не. Единствената причина да ни замесят в онова разследване беше заради твърдоглавеца Пул — отбеляза той.

Грейсън не беше на това мнение.

— Не ни замесиха в онова разследване. Просто правехме услуга на агент Хънтсман.

— Пул беше получил нареждане да отмени операцията, а той напълно пренебрегна заповедта. Това беше трети или четвърти път, в който той наруши инструкциите на Хънтсман.

— Точно — кимна Грейсън.

— Би трябвало да го уволнят или да го принудят да се пенсионира.

— Хънтсман да се занимава с това, нас не ни касае. Но съм съгласен с теб, най-добре е Пул да напусне.

— Добре че пристигнахме в ресторанта навреме — каза Ронан. — Не мисля, че Пул щеше да пипне бодигарда, преди онзи да нарани Оливия Маккензи.

— Запомнил си името й.

Ронан кимна.

— Запомних всичко, свързано с нея — призна той. — А дори не говорих с нея. Ти я разпита. Каква е тя?

— Умна.

— И?

— И какво?

— И убийствено привлекателна.

Грейсън се усмихна.

— И това, да.

— Значи си забелязал.

— Разбира се, че съм забелязал. Да не съм сляп.

— Хънтсман няма доказателства, че Джоргъсън пере пари на някои от клиентите си, но е решил да понатисне тук-там. Помогнах му да получи показания от шестима надеждни свидетели, които са видели как Джоргъсън напада Маккензи в ресторанта, а имаме и видеозапис, направен с телефон. Хънтсман още не се е свързал с нея, за да я пита дали тя ще свидетелства срещу Джоргъсън. Ще го обвини за нанасяне на телесна повреда. Не е много, но...

Грейсън го прекъсна.

— Ако това е обвинението, Хънтсман трябва да е наясно, че никога няма да стигне до съд. Адвокатите на Джоргъсън или ще го оборят, или ще пледират за споразумение.

— Естествено — съгласи се Ронан.

— Току-що завърших доклада си и му го изпратих. Когато го прочете, ще открие, че има по-добър вариант да атакува Джоргъсън.

— Какъв по-добър вариант? — попита Ронан.

— Очевидно Пул не е споменал на Хънтсман къде работи Оливия. Сигурно се е смутил, че не успя да я уплаши. — Грейсън се сети за сцената и го досмеша.

— Нещо ми убягва. Какво? — попита Ронан.

— Оливия Маккензи работи в НАП. Следователно Джоргъсън е нападнал...

— ... агент на НАП. — Ронан се засмя. — На Хънтсман много ще му хареса това. Джоргъсън знаел ли е? Разбира се, че е знаел. Нали я е интервюирал за работа.

— Точно така.

— Ще се свържа с Маккензи...

— Не, аз ще ѝ се обадя. — Грейсън усети колко нетърпеливо прозвуча гласът му и бързо добави: — Трябва да се махна от тази кутийка. Тук не мога да дишам.

Реши, че се е спасил, но Ронан не се върза на версията му.

— Значи наистина се интересуваш от нея?

— Интересувам се да помогна на Хънтсман да закове Джорджсън. Вече разпитах Оливия и смятам, че аз трябва да довърша това.

— Едно обаждане ще свърши работа.

— Не, ще отида лично.

Ронан се изправи.

— Добре, сега ще ти намеря номера ѝ и можеш да си уговориш среща с нея.

Без да се замисля, Грейсън каза:

— Вече съм го вкарал в телефона си.

— Но не се интересуваш от нея — каза Ронан и излезе от офиса.

Грейсън чу смеха му през вратата.

ШЕСТА ГЛАВА

Грейсън искаше да се срещне с Оливия, за да обсъди с нея разследването срещу Джоргъсън. Настоя, че могат да се срещнат където ѝ е удобно, стига да е в събота в пет часа. Обясни, че е свободен само по това време и че иска всичко да е изяснено преди понеделника.

— Има някои несъответствия, които искам да изясним възможно най-скоро във връзка с инцидента с Джоргъсън.

— Несъответствия? Как може да има несъответствия, след като поне двайсет души гледаха какво става — възкликна тя. — Някои от тях дори записваха случката с телефоните си. И за протокола, агент Кинкейд, не беше инцидент, а нападение.

— Знам — успокой я той. — Адвокатите на Джоргъсън го наричат предполагаем инцидент, а версията на Джоргъсън за случилото се е доста различна от твоята.

— Шегуваш се.

— За съжаление не. — Той чу въздишката ѝ. — Оливия? — каза той след около минута мълчание.

— Мисля, Грейсън.

Хареса му начина, по който произнасяше името му. Каза го провлечено, така че той долови недоволството ѝ от ситуацията.

— В пет часа. Мога аз да дойда при теб или да се срещнем някъде.

— Искаш да се срещнем в събота вечер? — попита тя. Агентът нямаше ли си личен живот?

— В събота привечер — поправи я той.

А, значи все пак той си имаше планове, сигурно срещата му беше по-късно, разсъждаваше тя, докато отпиваше от портокаловия сок, който сестрата ѝ беше донесла.

Джейн проверяваше съобщенията на телефона си и не следеше разговора.

— По-удобно ми е в три часа — каза тя.

— Не, не мога тогава. Зает съм до четири и половина.

— Тогава ще се наложи това да изчака до понеделник.

— Не.

— Не? Не можеш ли да проявиш малко гъвкавост? Имам планове и не мога да ги променя.

— Какви планове? — попита с подозрение той.

Дали беше просто любопитен, или не й вярваше? Оливия си представи как Грейсън събори онзи ужасен бодигард и я спаси от сигурно нараняване. Реши, че най-малкото, което можеше да направи в замяна, е да сътрудничи.

— Трябва да отида на едно официално събитие. Трябва да се приготвя и да бъда в хотел „Хамилтън“ в седем и половина. Ако изясняването на несъответствията ще отнеме само десет-петнайсет минути, тогава добре, можем да се срещнем в пет.

— Може да отнеме повече време. Какво е официалното събитие?

— Благотворителният бал на Капитолийската лига.

— Тази събота вечер ли е? Мислех, че е следващата седмица. — Грейсън беше получил покана и учтиво беше отказал, но също така беше направил щедро дарение на благотворителната организация, защото вярваше, че каузата заслужава помощта му.

— Значи и ти смяташ да го посетиш?

— Да — отвърна само след секунда-две размисъл.

Тя усети прилив на удоволствие, който я изненада напълно.

— В такъв случай можем да се срещнем в хотела. Няма да отнеме кой знае колко време да обсъдим наглите лъжи на Джоргъсън, нали? Освен ако нямаш планове и ако си с дама, ще бъде грубо да я оставиш сама, докато говорим...

— Лъжите на Джоргъсън?

Тя долови развеселения му тон.

— Да. С някоя жена ли ще ходиш на бала?

— Не.

— Наистина ли?

— Наистина. Аз работя, забрави ли? По разследването на Джоргъсън.

— Аха.

— Ами ти? Ще те придружава ли някой?

— Не — призна тя. — Много съм скучна, нали?

— Оливия, в теб няма нищо скучно — каза той и преди тя да успее да реагира на комплимента, той попита: — Смяташе да отидеш на бала сама ли?

— Да. Леля ми ще получи специална награда за дейността си на този бал и ѝ обещах да присъствам. Смятах да се срещна с нея там. Освен ако тя не е с някой придружител.

— Коя е леля ти?

— Ема Монро.

— Защо да не те закарам до хотела? Можем да поговорим по пътя.

— Добре, става.

— Слушай, мога също и...

— Какво? — попита тя, когато Грейсън се поколеба.

— Мога да те закарам обратно след бала...

— Би било чудесно.

— В колко часа?

— Седем.

— Ще се видим тогава.

Той затвори, обърна се към бюрото си и забеляза, че Ронан стои на вратата. Не го попита дали е чул неловкия разговор. Изражението на лицето му показваше, че е чул всичко.

— Човече, това беше голяма мъка — отбеляза Ронан. — Какво ти стана?

Грейсън сви рамене.

— Откъде да знам, по дяволите.

Оливия разказа на Джейн за разговора с Грейсън, докато караше приятелката си с количката към стаята ѝ.

Художничка, преди всичко останало, Джейн попита:

— Опиши ми го. Как изглежда той?

— Висок е, доста над метър и осемдесет, има тъмна коса, много красиви устни и добре оформена челюст. Хубави скули... нали се сещаш — патрициански — обясни тя. — Очите му са много интригуващи. Сега като се замисля, той е много секси и адски красив.

— Прозвуча изненадана. Не осъзна ли, че е красив, когато се запозна с него?

Вратата на асансьора се отвори и Оливия вкара количката назад, после изчака Джейн да натисне бутона за осмия етаж.

— Да, забелязах, че е симпатичен, но... нали знаеш... той е от ФБР...

— Бих ли поискала да го нарисувам?

— О, да, определено. Но той надали би ти позволил. От малкото, което знам за него, мисля, че би се ужасил от подобно предложение. Той е агент, много сериозен, професионалист. Така че, разбира се, всякакви отношения с него са немислими. Но той е интересен. Много изтънчен. С фини обноски. Леля Ема би го харесала.

— И ти ще излизаш с него утре вечер?

— Не, аз ще ходя на благотворителния бал. Той ще ме закара дотам и после ще ме върне.

— А ще влезе ли на бала с теб?

Оливия се засмя.

— Разбира се, че ще влезе.

— Значи си имаш придружител за бала.

— Не е точно придружител — настоя Оливия. — Свързано с работата му. Ще говорим за разследването на Джорджсън.

— Колко романтично!

Оливия вкара количката на Джейн в стаята ѝ и я паркира в ъгъла, а Джейн се настани в леглото си. На нощното ѝ шкафче имаше две дебели книги: една биография и една книга за възстановяването на хора с пристрастявания. Върху тях имаше брошура на Анонимните алкохолици. Джейн очевидно вземаше новата битка на брат си на сериозно. Оливия знаеше, че приятелката ѝ ще направи всичко възможно, за да помогне на Лоугън да продължи по правия път.

Оливия не искаше Джейн отново да се разочарова. Реши да не споменава нищо за брошурата, нито за факта, че Лоугън беше пристрастен не само към алкохола, но и към кокаина. Навярно Анонимните алкохолици можеха да му помогнат да се справи и с това. Заради Джейн се надяваше да е така.

Оливия застана до долния край на леглото и изчака Джейн да се намести. Скръстила ръце на гърдите си, тя гледаше намръщено приятелката си, но мислите ѝ всъщност се бяха върнали към разговора им за Грейсън Кинкейд.

— Какво? — попита Джейн, като забеляза сериозното изражение на Оливия.

— Не искам утре вечер да е някаква романтична. Колко откачено е да си падна по него? Ако изобщо предположим, че той се интересува от мен...

— Разбира се, че се интересува. Как би могъл да не се интересува? Ти си сравнително интелигентна, доста сладка, когато не се държиш като кучка, и си красива.

— Кучка? Сравнително интелигентна?

Джейн се засмя.

— Само ти ще се фокусираш върху негативното. Казах, че си красива.

Оливия сви рамене.

— Няма значение, защото веднага щом арестуват баща ми... ако някога открия доказателствата, необходими, за да бъде арестуван... аз ще се превърна в прокажена. Никой в този град няма да иска да бъде видян в компанията на някого от фамилията Маккензи. Семейството ми ще ме нарече предателка и всъщност ще бъдат прави. Но не би трябвало да се изненадат от действията ми. Умолявах Натали, онзи инатлив като магаре неин съпруг Джордж, както и майка ми — която, между другото, е загубена кауза — да извадят парите си от инвестиционния фонд на баща ми, но те отказаха да ме послушат. Не искам да им причиня неприятности, но не знам какво друго да направя. Ако той продължи да действа, не само ще ги съсипе, но ще провали живота на стотици невинни хора.

— Имаш ли вече някакви солидни доказателства?

— Не — призна Оливия. — Но знам, че съм права. През целия си живот съм гледала как действа баща ми. Той е много чаровен. Умее да убеждава хората, че е най-честният и искрен човек, когото са срещали, и изглежда много преуспял, така че когато им предложи възможност за инвестиране, те му се доверяват. Понякога си мисля, че той наистина си вярва, когато им говори. Сякаш сам не може да се удържи да не го прави.

Оливия искаше да може да отмести поглед встрани и да остави нещата да се развият без нейната намеса, но не можеше. Знаеше какво ще се случи в крайна сметка и не можеше безучастно да гледа как все повече и повече хора попадат в капана. Беше видяла същото да се

случва и преди. Когато беше малка, знаеше, че баща ѝ е различен от останалите татковци, но чак когато порасна осъзна какво представлява той и най-после разбра какво прави той.

Едно от първите му бизнес начинания беше свързано с петрол. Той убеди стотици хора, че геолозите са открили богати залежи от нефт край бреговете на Тексас. Бяха необходими само пари, за да се закупят сонди и да започне извличането на нефта. Хората му дадоха милиони, защото той ги уверяваше, че поемат минимален риск. Накара ги да повярват, че ще спечелят сто пъти повече от това, което бяха вложили. Хората бяха алчни. Никой не знаеше точно какви сондажи се провеждат, но след година баща ѝ съобщи, че кладенците са се оказали пресъхнали и че геолозите са сгрешили. Инвеститорите си останаха със загубите, но по някакъв начин бащата на Оливия се зае с още по-големи и още по-страхотни проекти.

След две-три години направи нова фирма. Този път инвестира в технологии. Успя да намери достатъчно хора, които да повярват, че е събрал екип от инженери, които са на прага на разработването на революционна батерия, която ще може да реши всички световни проблеми с недостига на енергия. И това се оказа сапунен мехур, но докато инвеститорите загубиха и последния си вложен цент и компанията фалира, баща ѝ започна да живее още по-охолно.

Това бяха само две от така наречените му бизнес начинания. Сега беше станал много по-влиятелен. С новата си фирма беше събрал огромен капитал от инвеститори — големи и малки — с обещанията за феноменални печалби. По някакъв начин ги беше убедил, че парите им са в безопасност, но нямаше начин той да поддържа големите печалби, които твърдеше, че изкарва с инвестициите си.

— Има ли някаква вероятност този път всичко да е законно? — зачуди се Джейн.

Оливия се сети за Джеф Уилкокс, когото го чакаше затвор заради лъжите на баща ѝ. Колко още бяха повярвали на баща ѝ? Тя поклати глава.

— Не, изобщо няма как да стане. Опитвам се да предупреждавам хората, докато не открия доказателства, но никой не ми обръща внимание. — Тя си пое дъх. — Всъщност това не е съвсем вярно. Адвокатите на баща ми — „Симънс, Симънс и Фалкън“ — са научили какво правя и се опитват да ме спрат. Изпратиха ми едно отвратително

предупредително писмо. Ако не съм престанела с налудничавите си и скандални твърдения — както ги определят те — щели да предявят обвинения, за да бъда арестувана.

— Какви обвинения?

— Засега не са уточнили. Всичко е само за да ме изплашат. Не съм направила нищо незаконно. Те искат да ме стреснат. Ако опитат да ме съдят, ще трябва да ми предоставят информация за финансите на баща ми, а повярвай ми, Джейн, по-скоро биха ме убили, отколкото да ме допуснат до тази информация.

— Мили боже, Оливия. Не говори така.

— Те всичките са за затвора.

— Тогава ги уличи. Само недей...

— Недей какво?

— Недей да умираш.

Оливия се засмя.

— Това е планът.

СЕДМА ГЛАВА

Оливия беше готова още в шест и половина в събота вечер и отдели последния половин час, за да навакса с непрочетените имейли. Носеше дълга до земята черна рокля. Коприната обгръщаше извивките на тялото ѝ, но не по неприличен начин. Деколтето разкриваше малка част от гънката между гърдите ѝ, но според нея не бе прекалено предизвикателно. Не носеше колие на врата, а само две диамантени обици с формата на капка, които леля Ема ѝ беше подарила за рождения ден. Беше прибрала косата си на висока опашка, но няколко непокорни къдрици се спускаха в основата на врата ѝ.

Грейсън подрани с пет минути. Тя отвори вратата и впери поглед в него, онемяла. В смокинг той изглеждаше още по-привлекателен. *Определено е като Джеймс Бонд* — помисли си. — *Не* — поправи се след малко, — *по-хубав е.*

Няколко секунди и двамата стояха неподвижно, после Грейсън каза:

— Изглеждаш добре. — Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Благодаря. Ти също — каза тя и отстъпи назад. — Влез за малко, сега ще си взема чантата и шала.

Той влезе в малкото антре и я последва в дневната. Оливия живееше в скъп квартал в покрайнините на Джорджтаун. Сградата беше стара, а апартаментът на третия етаж беше много просторен и удобен. Високи прозорци с арки и дървени подове служеха като фон за пухкавото канапе и двата фотьойла. Стените бяха боядисани в бледосиньо, прозорците бяха бели, а мебелите — пастелножълти. Пред дивана имаше черна квадратна масичка за кафе, с купчина книги от едната страна и бяла ваза, пълна със свежи маргарити, в центъра. Цветни килими освежаваха стаята.

Грейсън забеляза чифт износени маратонки под масичката за кафе, както и чифт ниски обувки до вратата на малката стаичка до дневната, която очевидно Оливия използваше като кабинет. Лаптопът ѝ беше върху старо тъмно бюро от черешово дърво, което беше

грижливо реставрирано. До бюрото имаше етажерки, чиито рафтове се огъваха от тежките книги.

Грейсън, който беше любител архитект по душа, ценеше уникалната красота на тези стари сгради. С удоволствие би разгледал и останалата част от апартамента.

Оливия се върна в дневната и видя, че Грейсън се взира в тавана. Той усети погледа ѝ и обясни:

— Корнизите са много красиви.

— И аз ги харесвам. Това е една от причините да купя апартамента.

— Триметрови тавани? Това е истинска рядкост.

— Да.

— Но през зимата става доста студено, нали? — попита той, като забеляза старомодните радиатори.

Тя посочи одеялото, метнато на едното кресло.

— Увивам се с това.

Той кимна.

— Колко спални?

— Две.

— Една голяма и една малка?

— Не, и двете са доста просторни.

— Кухнята ремонтирана ли е?

Озадачена от интереса му, тя отговори.

— Да, цялата сграда е била ремонтирана преди няколко години.

— Откога живееш тук?

— Малко повече от две години. Интересуваш се от този квартал ли? Каниш се да се местиш?

Грейсън не ѝ обясни, че купува сгради, ремонтира ги, а после ги продава или ги дава под наем. Това беше скъпо, но печелившо хоби.

— Просто любопитствам. Готова ли си?

Той взе ключа от ръката ѝ и заключи вратата, когато излязоха. И двамата не казаха нищо, докато не се озоваха в колата и не потеглиха.

— Кажете ми какво твърди Джорджсън, че се е случило — заговори тя.

Той я погледна.

— Твърди, че си го нападнала.

Тя се вбеси.

— Това няма нищо общо с истината.

— Специален агент Хънтсман разследва Джоргъсън от известно време. Той иска да знае дали би свидетелствала срещу него, ако се стигне до съд.

— Да — отговори тя без колебание. — Но мислиш ли, че наистина ще се стигне дотам?

Той се усмихна.

— Точно това бяха думите на партньора ми, агент Конрад. Джоргъсън е знаел, че работиш в НАП, така че всъщност е нападнал служител на приходната агенция, нали? А доколкото знам, НАП реагира остро на всеки подобен случай.

Тя се засмя.

— Така е.

— Хънтсман иска да наблегне на този аспект.

— Ще помогна с каквото мога — обеща тя.

— Направи ли някакво проучване, преди да отидеш на интервюто с Джоргъсън?

— Съвсем малко — призна тя. — Нямах време. Голяма грешка от моя страна. Не трябваше изобщо да отивам на онова интервю.

— Списъкът на клиентите на Джоргъсън е пълен с някои доста неприятни личности.

Тя се засмя.

— Неприятни личности? Говориш като някое от децата ми.

— Някое от децата ти?

— Децата, които защитавам. Когато обядвахме, ти споменах, че работя на повикване при съдия Бауен и съдия Торп.

— Да, спомена го. Просто ме учуди, че ги наричаш свои деца.

— Когато имат проблеми, те са мои деца. В повечето случаи нямат друго го освен мен. — Гласът ѝ зазвуча различно, страстно и сериозно.

— Имам чувството, че това им е достатъчно.

— Каж ми повече за онези неприятни личности.

— Доколкото Хънтсман е успял да установи „Джоргъсън Инвестмънтс“ е законна компания, обаче някои от клиентите са внесли огромни суми в брой. Има една дама, която е особено активна, казва се Грета Кийн. Тя е базирана в Белгия, но от няколко години оперира и в Съединените щати. Федералното правителство предприе действия

преди няколко години и изиска депортирането ѝ, но тя изчезна точно преди това да се случи.

— Откъде идват парите? От наркотици?

— Да, както и от куп други начинания. Поне така смятаме.

— Ще направя едно по-свободно предположение. Когато говоря с агент Хънтсман, той ще ми каже, че Джорджсън пере пари на мафията или на някой наркокартел.

Той се усмихна.

— Може би.

Тя продължи на скорост.

— Говори ли с Джорджсън за заплахите му да уреди убийството ми? „Едно обаждане и с теб е свършено. Мъртва си.“ Мисля, че това бяха точните му думи.

— Той отрича да те е заплашвал. Когато споменах, че няколко човека са го чули, той каза, че са се объркали. Докато той сипеше абсурдните си лъжи, двамата му адвокати кимаха, все едно главите им бяха закачени на ластиси. Тъй като имахме видео, заснето с телефона на един от сервитьорите, ние му го пуснахме. Изражението му беше уникално — добави Грейсън ухилен.

— Обзалагам се, че после е сменил версията си.

Грейсън кимна.

— В интерес на истината, да. Предполагаемият инцидент бил едно голямо недоразумение и той блъфирал, като се преструвал, че те заплашва.

— Наистина ли каза, че се е преструвал, като ме е заплашвал?

— Моето въображение не е толкова развинтено — засмя се той.

— Какво друго каза той?

— Че много би се радвал, ако ти отидеш да работиш при него.

— От мисълта да виждам този перверзник всеки ден направо ме побиват тръпки.

— Това означава ли, че отказваш?

Бяха спрели на един червен светофар и Грейсън погледна Оливия и се усмихна топло. Изведнъж Оливия усети, че езикът ѝ се е вързал и сърцето ѝ пропусна един удар. Не знаеше как да разбира физическата си реакция спрямо него. Обикновено беше толкова спокойна и овладяна, а това беше делова среща, нали?

— Изчерви се — отбеляза Грейсън. — Защо?

Тя не отговори на въпроса му.

Светна зелено, но Грейсън не забеляза. Когато Оливия се обърна на седалката си, за да го погледне в лицето, цепката на роклята ѝ разкри част от бедрото ѝ. Кожата ѝ беше златиста и Грейсън се зачуди дали и останалите части на тялото ѝ са също толкова съвършени. Шофьорът зад тях натисна клаксона и Грейсън рязко се съсредоточи върху шофирането.

— Някога била ли си в хотел „Хамилтън“?

— Не, не съм. Откриха го едва преди няколко месеца. Отсядала съм в хотел от тази верига в Бостън. Красив и много елегантен е. А ти ходил ли си в този?

— Да. Ейдън Хамилтън направи парти две-три седмици преди тържественото откриване. Познавам Ейдън и семейството му от известно време. Братовчед ми Сам помогна по един случай на зетя на Ейдън, Алек. Той ни запозна. И Сам, и Алек работят във ФБР.

— Как беше партито?

— Добре — каза той. — Попаднах на едни стари приятели, които не бях виждал отдавна. С дамата, която ме придружаваше, тъкмо се канехме да си тръгваме, когато Алек предложи да поиграем на покер. Прибрах се вкъщи в шест часа сутринта.

— А дамата ти?

— Първо я изпратих до дома ѝ, а после се върнах да играем покер. Тя не беше доволна от това развитие.

— Спечели ли нещо?

— Ейдън реши, че и той ще играе, така че аз не спечелих нищо. Когато той играе, винаги печели. Аз загубих приятелката си и много пари. Но се забавлявах много.

— Не звучиш особено разстроен от раздялата с приятелката ти.

— Тази връзка все едно не вървеше. Пък и не се отказва на покана за покер.

— Тя не те е разбрала. Но аз разбирам. Защото обожавам да играя покер.

Той повдигна едната си вежда.

— Така ли? Наистина ли обичаш да играеш покер?

— Да.

— Добра ли си?

— Мисля, че да.

Той се усмихна.

— Ще трябва да я проверим тази работа.

Двамата спряха на колелото пред хотела и това сложи край на разговора. Двама души от персонала се втурнаха да им отворят вратите. Един пиколо бързо откара БМВ-то на Грейсън, а той хвана Оливия за ръката и двамата изкачиха широките стъпала към входа.

Хотел „Хамилтън“ гледаше към Пенсилвания авеню — широка и шумна улица — но веднага щом влязоха през вратата, Оливия се почувства, сякаш е попаднала в друг свят. Това беше перфектна смесица от старинен стил и елегантни съвременни акценти. Масивни колони се издигаха към високия таван на фойето, а величествени извити стълбища от двете страни водеха към широкия мецанин, с изглед към рецепцията. Полираните медни балюстради на стълбищата свършваха с резбован парапет от красив махагон. На всяка маса и шкаф имаше свежи цветя. Красивите мраморни подове бяха покрити с пищни ориенталски килими, а луксозните тапицирани мебели бяха меки и удобни, подканващи гостите да се отпуснат и насладят на елегантната обстановка, забравяйки суматохата на външния свят.

Всичките седем хотела „Хамилтън“ бяха известни с несравним лукс, абсолютна дискретност и безупречно обслужване. Хотелите посрещаха претенциозни клиенти и им гарантираха уединение. Заради репутацията на веригата, че глези своите гости и изпълнява всяка тяхна прищявка, аристократи, политици, лобисти и знаменитости вече бяха резервирали четирите бални зали в хотела за много месеци напред.

Благотворителната вечеря щеше да се проведе в най-голямата бална зала, която се намираще на първия етаж в края на дълъг, широк коридор. Пред двойната врата, която водеше към залата, имаше открито пространство с великолепен фонтан. Точно до него бяха високите прозорци, които гледаха към градините на хотела.

Двама от организаторите стояха до вратата. Оливия извади поканата от чантичката си и им я подаде. Грейсън забеляза, че мъжът беше толкова зает да зяпа Оливия, че едва погледна поканата.

Вътре вече се беше събрала значителна тълпа, но придвижването беше лесно и изненадващо бързо можеше да се стигне от единия до другия край на залата.

Оливия не беше присъствала на много такива събития. Когато можеше да си позволи, даряваше пари за каузи, които ѝ бяха присърце, най-вече свързани с децата в беда, но рядко ходеше на партита и поради тази причина не познаваше почти никого от присъстващите.

Грейсън, за разлика от нея, се оказа център на вниманието. Той сякаш познаваше всички или по-скоро почти всички познаваха него. Веднага го наобиколиха приятели и други дарители на фондацията. Един сенатор от финансовата комисия спря да поговори с него за изборната кампания и да попита Грейсън какво мисли за някакви акции.

Оливия се зачуди какво да прави. Това не беше точно среща, така че реши, че не е нужно да стои и да слуша разговорите на Грейсън с приятелите му. Или трябваше? Леко смутена, тя реши да открие леля си Ема, но когато понечи да се отдалечи, Грейсън хвана ръката ѝ и я придърпа до себе си. Той го направи съвсем безцеремонно. Оливия го изгледа сърдито. В отговор той ѝ намигна.

Оливия реши да се държи мило с него и това се оказа добро решение. Много скоро загуби бройката на влиятелните мъже и жени, на които той я представи. Тя търпеливо стоя до него повече от двайсет минути и се усмихваше, докато лицето ѝ се схвана, като си бърбеше с изпълнителния директор на един хранителен концерн, с един нобелов лауреат за физика, един магнат в бизнеса с недвижими имоти, двама собственици на художествени галерии, няколко посланици и един конгресмен. Дори проведе кратък, но сюрреалистичен разговор с един старши съветник на президента на САЩ. Колкото и да беше странно, с него си говориха за йога.

Когато настъпи моментно затишие, Грейсън предложи да потърсят леля ѝ. После Джеймс Крауел спря Грейсън, за да го поздрави. Оливия го разпозна от корицата на „Тайм“.

Крауел беше обявен за личност на годината от списанието и тя вярваше, че това е напълно заслужена чест. Той беше гений и милионер, започнал бизнеса си от нулата, и също като Бил Гейтс и Уорън Бъфет беше дарил по-голямата част от богатството си за благотворителност. Оливия беше изключително впечатлена. Крауел беше един от хората, на които се възхищаваше най-много заради усилията, които той влагаше в подкрепа на различни хуманитарни каузи. Откъде ли го познаваше Грейсън? Беше очевидно, че Крауел

харесва Грейсън. От разговора им и непринуденото им общуване Оливия заключи, че двамата са приятели от известно време.

Кой всъщност беше агент Грейсън Кинкейд? Истинският Брус Уейн?

Грейсън наблюдаваше Оливия, когато Крауел се ръкува с нея и се отдалечи.

— Изчерви се — отбеляза той.

— Искрено се възхищавам на господин Крауел. Той е направил много за бедните в тази страна. — Тя се обърна към Грейсън и попита: — Може ли да ти задам един въпрос?

— Ако така ще спреш да ми се мръщиш, да.

— Не ти се мръщя. Изражението ми е озадачено.

— Така ли? Добре че ми обясни. Какъв е въпросът?

— Ти наистина работиш във ФБР, нали? Това не ти е просто хоби.

Той се засмя.

— Да, работя във ФБР и това не ми е хоби.

— Значи ако надникна в гаража ти, няма да видя батмобил вътре?

Той я изгледа, сякаш се е побъркала. Поклати глава и със сериозно изражение отвърна:

— Разбира се, че не.

Тя се почувства като глупачка заради абсурдния въпрос и направеното сравнение.

Грейсън обви ръка около кръста ѝ и я придърпа към себе си, за да направи път на една възрастна двойка. После се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Него го държа в пещерата си.

ОСМА ГЛАВА

Имаше ли човек, когото Грейсън не познаваше?

— Много се радвам да те видя, Грейсън — каза леля Ема, когато я откриха.

Той стисна ръката ѝ и се наведе, за да може тя да го целуне по бузата.

— Винаги ми е приятно да те видя, Ема.

— Как е баща ти?

— Добре, благодаря. Съжالياва, че не може да присъства тази вечер, за да отбележи повода заедно с теб, но имаше друг ангажимент, който не можеше да отмени. Изпрати ти поздравите си.

Ема се обърна към Оливия.

— Нямах представа, че познаваш Грейсън — каза тя на племенницата си, която стоеше зяпнала от почуда. Оливия смърри с поглед Грейсън, че не ѝ беше казал, че познава леля ѝ, но преди да успее да каже нещо, Ема продължи: — Изглеждаш чудесно, скъпа. — Тя я целуна по двете бузи. — Много се радвам, че си тук.

Оливия си помисли, че леля ѝ направо сияе. Тя беше дребна жена, едва метър и шейсет, и Оливия, която беше по-висока, а сега и на токчета, се извисяваше доста над нея. Ема никога не си беше правила пластични корекции, но с нейните гени и скули остаряваше много красиво. Имаше побеляла коса, подстригана късо и съвсем леко чуплива. Носеше сребриста, дълга до земята рокля с изчистена елегантна кройка. Ясните ѝ очи не пропускаха нищо, а усмивката ѝ можеше да стопи и най-студеното сърце.

Друг познат поиска да поговори с Грейсън за минута и докато той беше извърнат настрана, Оливия прошепна на леля си:

— Някой от другите ще идва ли?

— От семейството ли? Не — отвърна Ема. — Всички са в Ню Йорк.

— Говори ли с майка ми?

— Не, скъпа, не съм. Сега вървете да потърсите местата си. Церемонията ще започне всеки момент. Казаха ми, че няма да има дълги речи, слава богу. Трима души ще получим хуманитарната награда „Бринкли“ и никой от нас не смята, че я заслужава. Това е доста... смиряващо — призна тя. — Опитах да се измъкна, но от комитета ми казаха, че това събитие ще набере значителни дарения, така че — ето ме тук. — Тя пристъпи към Оливия и прошепна: — Утре очаквам да науча подробно как си се запознала с Грейсън Кинкейд. Винаги съм си мислила, че вие двамата бихте си подхождали, но ти си толкова упорита и все не ми даваш да отворя и дума...

Тя млъкна рязко, защото Грейсън се присъедини към тях. След няколко минути церемонията започна.

Оливия се чувстваше изключително горда заради леля си. Тя получи признание за приноса си, особено за създаването на стипендия за медици, занимаващи се с проучване на раковите заболявания, както и за финансирането на ново педиатрично онкологично отделение в детската болница. Оливия знаеше колко би се радвал покойният съпруг на Ема. Чичо Даниел беше оставил значително състояние след смъртта си и Ема го харчеше за добри дела. От реакцията на публиката, след изброяването на значителните ѝ постижения, беше очевидно, че всички обичат и ценят Ема.

Веднага щом музиката започна и двойките се отправиха към дансинга, Оливия попита Грейсън дали е готов да си тръгват. Той наметна шала на раменете ѝ и я поведе навън.

Ейдън Хамилтън ги спря точно когато прекосяваха фоайето. Той изглеждаше като слязъл от реклама на скъпи мъжки костюми. Всички ли в живота на Грейсън бяха толкова перфектни? Безупречно облечен, Ейдън изглеждаше така, сякаш смокингите бяха измислени точно за него. Беше висок и много атлетичен и се приближи към тях с широка усмивка. Поздравът между двамата мъже беше леко шеговит. Грейсън плесна Ейдън по рамото, а Ейдън му отговори подobaващо. После двамата се ръкуваха като джентълмени.

Грейсън представи Оливия на приятеля си и след като си размениха любезности, Грейсън го попита:

— За колко време си в града?

— Само за тази вечер. Заминавам за Сидни утре сутрин.

— Нов хотел ли строиш?

Ейдън кимна.

— Надявам се. Построихме хотел в Мелбърн и нямахме никакви проблеми, но в Сидни имаме спънки с разрешителните. Ще се преборим — добави той. — Ами ти, Грейсън? Още ли работиш по двайсет и четири часа, седем дни в седмицата?

— Горедолу — сви рамене Грейсън.

— Жалко, че нямаме време за една игра на покер — каза Ейдън. — Сигурен съм, че ти е останал някой и друг долар, който мога да спечеля.

— Някой ден късметът ти ще ти изневери, Хамилтън — предупреди го Грейсън. — И тогава ще си отмъстя.

Ейдън се обърна към Оливия.

— Извинете, че ви отегчаваме с тези приказки. Сигурен съм, че не ви се слуша за покер.

— Всъщност и Оливия си пада по покера — вметна Грейсън.

Ейдън я погледна с възхищение.

— Така ли?

— Научих се да играя, когато бях малка — обясни тя. — С приятелките ми много обичахме да играем. Напоследък не ни се случва често.

— В такъв случай може би следващия път, когато съм в града, вие също ще се присъедините към нас — предложи Ейдън. Той се усмихна топло и хвана ръката ѝ. — Радвам, се, че се запознахме.

Грейсън дръпна ръката ѝ.

— Тъкмо си тръгнахме — каза той рязко. Прегърна Оливия през раменете и я насочи към вратата. Тя едва не се спъна, докато опитваше да не изостава от него.

Оливия си помисли, че Ейдън Хамилтън е един от най-привлекателните мъже, които бе срещала. Беше истински чаровник, който без съмнение можеше да спечели всяка жена, която пожелаеше, но тя не виждаше причина Грейсън да ревнува. В нейните очи той беше много по-секси.

Щом се настаняха в колата и потеглиха, тя попита:

— Тази вечер... откъде познаваше всички онези хора?

— Попадам на тях от време на време по разни събития, а и не ги познавам всичките, само някои от тях.

Но ти се движиш в техните кръгове — помисли си тя. Грейсън се чувстваше толкова непринудено в компанията на най-влиятелните хора в града, че тя осъзна извън всякакво съмнение, че изобщо не му е от класата.

— Благодаря ти, че ме запозна с Джеймс Крауел. Това беше най-страхотният момент за мен тази вечер.

Грейсън се замисли с колко много хора я беше запознал, включително с някои много големи знаменитости, а тя беше най-впечатлена от срещата с един нисък, слаб и плешив мъж, който правеше множество добри дела, без да търси слава или признание за това. Фактът, че Оливия беше наясно с дейността на Крауел, го накара да я харесва още повече.

— Мъжете и жените, с които се запозна днес, включително и Джеймс Крауел, няма да те забравят, защото ти си незабравима, Оливия, и ако наистина направят съкращения на сегашната ти работа и ти се наложи да напуснеш, всички тези хора биха могли да ти помогнат. Вече имаш връзки навсякъде.

— Значи затова си говореше с толкова много хора?

Той поклати глава.

— Не, ти си говореше с толкова много хора. Просто не го осъзнаваше.

Тя не знаеше как да реагира. Не беше свикнала хората да правят нещо специално за нея, особено напоследък.

— Значи тази вечер си ми помагал?

Той кимна.

— И също така изяснихме някои подробности от интервюто ти с Джорджсън.

— Да, Джорджсън. Но можехме да обсъдим това и по телефона, нали?

— Да — призна той. — Но така беше много по-забавно.

Тя се съгласи.

— В такъв случай ти благодаря. Наистина се забавлявах тази вечер. А срещата с Джеймс Крауел беше като сбъдната мечта.

Той се засмя.

— Така ли?

Грейсън разхлаби вратовръзката си. Няколко минути не каза нищо и изглеждаше напълно отпуснат. Той беше истинска загадка;

мъж, който се справяше еднакво добре с арестуването на престъпници и със светските разговори с богатите и влиятелните.

Оливия се чудеше какво да каже, защото мълчанието я караше да се чувства неловко. Пое си дъх и избъбри:

— Караш ме да нервнича, но си наясно с това, нали?

— Аха.

Тя очакваше той да я попита защо нервничи и се зачуди какво ще му каже, но той не попита нищо. Може би знаеше защо и би могъл да ѝ обясни. Тя наистина си беше прекарала страхотно вечерта. Много отдавна не ѝ се беше случвало да се издокара и да излезе с такъв красив мъж. Много, много отдавна.

Реши, че е време да започне да го прави отново. После се сети за баща си и за това, което предстоеше да се случи, и прогони мисълта да се сближи с някой мъж.

Телефонът ѝ иззвъня. Номерът не ѝ беше познат.

— Ало?

Обаждаше се един от клиентите ѝ.

— Оливия, тук е Тайлър. — Гласът звучеше приглушен и изплашен. Той изрече името ѝ веднъж, така че тя вдигна един пръст. — Всичко е наред, Оливия. — Два пръста. — Просто исках да знаеш, че съм си вкъщи с леля и чичо, Оливия, и всичко е наред.

Оливия чу някой да говори край Тайлър и после той добави:

— Те не искат да се тревожиш или да ме търсиш. Няма да го направиш, нали?

— Щом като си добре, Тайлър... — Тя нарочно произнесе името му, за да му покаже, че е разбрала заплахата. — ... не се тревожи.

— Сега трябва да затварям. — Той понижи гласа си до шепот. — Той отиде в кухнята. Има още двама мъже и са побеснели. Казват, че чичо ми иска твърде много пари. Те имат пистолети, Оливия. Много ме е страх... да се скрия ли? Ще се скрия.

— Идвам при теб.

Връзката прекъсна. Оливия бързо откри адреса, който имаше записан в телефона си и го изрецитира на Грейсън.

— Едно малко момче е в опасност — каза тя и повтори чутото от Тайлър. — Съжалявам, че няма време да ме закараш до вкъщи, за да взема колата си. Но пък ще се нуждая от помощта ти. Трябва да стигнем там бързо.

— Обади се на 911 и поискай патрулна кола да ни чака там.

Грейсън беше завил към магистралата и сега караше по скоростната лента с включени аварийни светлини. Той също се обади за подкрепление и се свърза с партньора си, агент Ронан Конрад.

— Ронан, къде си?

— Прибирам се вкъщи. Какво ти трябва?

Грейсън му каза накъде пътува и му обясни ситуацията.

— Тръгвам натам — обеща Ронан.

— Ние ще стигнем след пет минути — каза Грейсън.

— Опитай да е по-бързо — помоли Оливия с напрегнат глас. — Пет минути могат да се окажат твърде дълго време.

Той натисна газта.

— Разкажи ми за Тайлър.

— Той е на десет години. Бяха го извели от семейството на чичо му и беше настанен в защитен дом. Семейство Парди — чичо му и леля му — са дилъри на дрога и използваша Тайлър да доставя стоката.

— Която е?

— Кокаин и метамфетамини. Предимно метамфетамини напоследък. Лелята и чичото са ненормални. Лелята си е наумила нещо за кръвните връзки и семейството. С болния си мозък тя смята, че Тайлър е нейна собственост, след като родителите му са в затвора.

— Това хлапе май не е имало никакъв късмет — отбеляза Грейсън.

— Съдия Бауен беше неговият спасител. Той настани Тайлър в добро семейство и отне родителските права на близките му. Лелята и чичото никога не са получавали настоятелни права, а има издадена и ограничителна заповед, но това не означава нищо за тях.

— Защо вдигна три пръста?

— Толкова пъти той произнесе името ми. Това е таен код, който ние с децата използваме. Ако каже името ми веднъж, значи има проблем. Колкото повече пъти го повтори, толкова по-опасна е ситуацията. Никога не се знае, кой е с него и слуша разговора или го кара да ми се обади.

— Случвало ли се е да ти се обадят, без да има спешен случай?

— Не, никога — отвърна натъртено тя. — Децата разбират коя опасност е истинска и не биха преувеличили. Залогът е прекалено голям, за да си правят шеги.

Кварталът, в който навлязоха, беше в сърцето на гангстерската територия. Малцина от собствениците на еднаквите къщи опитваха да ги поддържат в добър вид, болшинството бяха оставили домовете си да тънат в разруха. Половината вече бяха изоставени. Грейсън мина покрай една къща, която се разпадаше. Верандата ѝ беше пропаднала от едната страна, а моравата отпред беше превърната в бунище. На тротоара бяха захвърлени ръждясала перална машина и разнебитен мотоциклет без гуми. Беше невъзможно да се определи дали има някаква трева, защото всеки сантиметър от двора беше покрит с боклуци. Във въздуха се носеше мирис на мухъл, разлагащи се боклуци и отчаяние.

Къщата на Парди беше на три пресечки по-нататък. Грейсън скочи на спирачката, изключи от скорост и каза:

— Ти остани в колата, Оливия. — Гласът му беше почти успокояващ.

Той свали вратовръзката си и я хвърли на седалката, докато слизаше от колата. Сакото му последва вратовръзката. Грейсън отвори багажника, извади една бронирана жилетка и я облече. Тъкмо я закопчаваше, когато Ронан пристигна. Той взе завоя на две колела и спря рязко само на сантиметри от колата на Грейсън. Той също грабна жилетката си и после извади от багажника една пушка. Отиде до Грейсън, видя Оливия и ѝ кимна.

— Колко са вътре?

— Четирима възрастни, но може да са и повече.

В далечината се чу вой на сирени.

— Ще чакаме ли подкреплението?

— Не, вътре има едно дете. Не можем да чакаме.

Грейсън се наведе, погледна Оливия и още веднъж ѝ нареди да стои в колата.

— Внимавай — каза тя. — Виждала съм тези хора в съда. Те са... садисти.

Той кимна, за да ѝ покаже, че я е чул. След това извади пистолета си и заедно с Ронан се оправи към къщата.

Уличните лампи светеха едва-едва, но Оливия видя, че къщата на Парди би трябвало да е отчуждена и съборена още преди години. Поне половината керемиди липсваха от провисналия покрив, а алуминиевата облицовка беше откъсната и от двете страни. Дървената

веранда изглеждаше, сякаш беше горяла и на пода ѝ имаше дупки. В сенките Оливия видя как Грейсън изрита предната врата.

Оливия осъзна, че е спряла да диша, чак когато гърдите започнаха да я болят. Чуха се два бързи изстрела, после още един и още един. Някакъв мъж изтича иззад къщата. Той държеше пистолет в ръката си и се оглеждаше през рамо. Изглеждаше млад, на осемнайсет-деветнайсет години. Облечен бе с мръсен потник и дънки и с налудничав поглед в очите.

Той се отправи към улицата, но не успя да стигне до нея, защото Ронан го пресрещна от едната страна, а Грейсън от другата. Мъжът започна да стреля напосоки и след секунди двамата го бяха притиснали по очи на земята.

Пристигнаха две полицейски коли. Полицаяте хукнаха към Грейсън и след като той ги информира за ситуацията, се втурнаха в къщата.

Къде беше Тайлър? Дали беше добре? Той умееше да се крие, но дали щеше да се покаже на полицаите?

Оливия погледна в огледалото за обратно виждане — забеляза трима мъже, за които беше сигурна, че са от някоя банда. Те бяха на половин пресечка разстояние и вървяха към нея. Единият взе една греда от канавката, но по-възрастният от тримата, който вървеше в средата, поклати глава и гредата веднага беше захвърлена обратно на улицата. Дали тримата любопитстваха какво става, или искаха да се сбият с полицаите?

Полицаяте изведоха двама мъже навън. Оливия рядко беше виждала по-страшни на вид хора. И двамата бяха с белезници и крещяха, че искат да им осигурят адвокати. Странно беше как дори и най-дегенериралите престъпници с изпържен мозък знаеха какъв е законът и как да го прилагат в своя полза. Странно и отвратително.

Грейсън и Конрад говореха с един полицаи, но Оливия забеляза, че не изпускаха от очи групичката, която беше спряла на улицата, на няколко къщи разстояние. Броят им се увеличи от трима на шестима. Едно дете, на не повече от шест или седем, изтича по улицата и спря до тях.

Оливия видя как лидерът на групата хвана малкото момче за ръката и го поведе в обратната посока, крещейки:

— Маркъс, казах ти да стоиш вътре. Прибирай се.

Момчето опита да протестира, но възрастният мъж го бутна силно и то с неохота се отдалечи, влачейки крака и с провиснали рамене.

Оливия се обърна към къщата и видя, че нещо се движи по покрива. Боже, това беше Тайлър. На лунната светлина тя го видя как пълзи покрай ръба.

Изскочи от колата и извика на Грейсън.

— Тайлър е на покрива.

Грейсън се втурна обратно вътре и след минута вече подаваше ръка на Тайлър от прозореца на втория етаж. Момчето не искаше да се прибере, но Грейсън му посочи Оливия и Тайлър бавно тръгна към него.

Докато ги чакаше, Оливия видя, че пристигна още една полицейска кола. Един от полицаите попита колко трупа има вътре и Ронан отвърна:

— Два в кухнята — мъж и жена.

Предната врата се отвори и Тайлър изтича през верандата и слезе по стъпалата. Той се втурна към Оливия и едва не я събори с бурната си прегръдка.

Тя го прегърна силно.

— Добре ли си? Не ти направиха нищо, нали?

Главата му се беше сгушила под брадичката ѝ и гласът му прозвуча приглушено. Оливия усети, че момчето трепери и плаче тихо.

— Правилно постъпих, нали? — попита то. — Казах ти името, когато ти се обадох, точно както ми обясни да направя, ако съм в беда.

— Да, направи точно това, което се бяхме разбрали. Ти си много смел, Тайлър.

— Знаех, че ще дойдеш да ми помогнеш.

— Разбира се. Сега ще ме пуснеш ли?

Той се дръпна назад.

— Миришеш хубаво. Защо си толкова издокарана?

Двамата тръгнаха към колата на Грейсън и тя му отвори задната врата, за да се качи. Обясни му, че леля ѝ е получила специална награда.

Един от младежите, които наблюдаваха случващото се от разстояние, извика на Тайлър:

— В затвора ли ще те пратят?

Друг го попита:

— Какво си направил, момче?

Тайлър се обърна към тях.

— Не отивам в затвора и не съм направил нищо лошо. — Той посочи Оливия и каза: — Тя е моят адвокат. Обадох ѝ се и тя дойде веднага. Ще ме заведе обратно в новия ми дом. — Гласът му звучеше много гордо.

Лидерът на групичката, който надали имаше трийсет, но изглеждаше на петдесет, направи знак на приятелите си да изчакат на място и се приближи до Оливия. Грейсън моментално се появи до нея.

Мъжът се дръпна настрана, погледна Оливия и попита:

— Наистина ли си му адвокат?

— Да. Аз съм адвокатът на Тайлър.

Мъжът погледна предпазливо Грейсън и после попита:

— Такова... дали имате някакви визитки с телефона си ако случайно имаме нужда от адвокат? Не харесах предишния си адвокат. Не направи нищо, за да ми помогне.

Оливия се зачуди как да му отговори. Мисълта да защитава някой, който е член на банда, я накара да потрепери.

Без да разбере, Тайлър я спаси от ситуацията.

— Трябва да минете през съда, за да може тя да ви представлява — обясни той вещо. — Съдията ми я намери.

Обяснението прозвуча убедително на мъжа. Той кимна и се отправи към приятелите си. После рязко спря и се обърна към Грейсън.

— Измъкнахте момчето точно навреме. Още час-два и щеше да бъде късно. Глупаците бяха решили сами да произвеждат метамфетамини. Щяха да гръмнат с къщата и момчето щеше да си отиде с тях.

Грейсън искаше да отведат момчето, преди полицаите да изнесат трупове от къщата. Двамата с Ронан бяха изненадали лелята и чичото, когато бяха нахлули в къщата. Стресната, жената ги беше замерила със секира за месо и после двамата с чичото бяха извадили оръжие и бяха започнали да стрелят. Грейсън чу как Ронан измърмори само секунда преди да убие лелята:

— Кучият му син.

Оливия изчака Грейсън и Ронан да приключат с полицаите. Тя беше настанила Тайлър на задната седалка. След като той си закопча

предпазния колан, тя го зави със самото на Грейсън. Само след минути видимо изтощеното момче спеше дълбоко.

Тя се обади на приемната майка и я информира за случилото се, увери я, че Тайлър е добре, и ѝ обясни, че ще го откара в дома им след около час.

Когато най-после потеглиха, Грейсън каза:

— Един от полицаите ми каза, че са идвали в къщата на лелята и чичото да търсят Тайлър по-рано тази вечер. Претърсили къщата, но не го открили. Приемната майка съобщила за изчезването му, когато той не се върнал след тренировката по футбол.

— Сигурно лелята го е причакала и го е отвела — каза Оливия. Тя погледна към Тайлър, за да се увери, че той спи, и после попита шепнешком: — И двамата ли са мъртви?

— Да.

Тя се зарадва, че той не навлезе в подробности.

— Не би трябвало да изпитвам облекчение, нали? Но те бяха толкова жестоки хора, че нямаше да оставят Тайлър на мира. Наркотиците ги бяха направили зли.

Той поклати глава.

— Не, те са си били зли и преди това. Наркотиците са ги направили по-нагли. На Тайлър харесва ли му семейството, където е настанен?

— Да, много. Приемната му майка е много сърдечна жена. Той се чувства добре там.

— Щеше ли да ти каже, ако не беше така?

— Имаме си таен код и за това.

Докато караха към новия дом на Тайлър, Оливия си мислеше какъв късмет беше извадила, че тази вечер беше с Грейсън.

— Радвам се, че беше с мен. Така всичко стана много по-лесно. Благодаря ти.

Той излезе на магистралата и мина в средното платно.

— Моля. Кажи ми, какво щеше да направиш, ако си беше вкъщи, когато Тайлър ти се обади? Каза ми, че няма време да те закарам до вкъщи, за да вземеш колата си. Щеше ли да отидеш в онзи квартал сама?

Тя знаеше, че отговорът ѝ няма да му хареса.

— Винаги се обаждам за подкрепление — каза тя. — И обикновено полицейската кола пристига преди мен на адреса.

— Но не винаги?

— Не, не винаги.

Той се намръщи.

— Ами тази вечер? Какво щеше да направиш?

— Тайлър беше на покрива. Щях да му направя знак да не мърда, защото покривът не беше стабилен. После щях да измисля как да го смъкна оттам.

— Ами ако той беше вътре в къщата и го беше чула да вика за помощ? — попита Грейсън. — Тогава какво щеше да направиш?

— Щях да вляза вътре, за да го спася.

Въпреки че Грейсън очакваше да чуе това, то все пак го вбеси.

— Без да си обучена какво се прави в такива случаи, без оръжие... какво щеше да направиш? Да им извикаш да го пуснат?

— Ако бях чула Тайлър да пищи, щях да вляза — настоя тя. — Ти би направил същото.

Чак след като направи това изявление, тя осъзна колко е глупаво.

— Разбира се, че щях — сопна се той. — Аз съм трениран за такива ситуации и освен това имам оръжие.

— Този разговор е абсурден. Тайлър е в безопасност и това е единственото, което има значение. Всичко се получи както трябва.

Той нямаше намерение да изостави темата.

— Цяло чудо е, че си още жива.

Той нямаше никаква представа каква истина се крие в думите му.

— Така е — съгласи се тя.

— Никога не си била близо до смъртта и може би затова си такава оптимистка.

Никога не била близо до смъртта. Освен две години постоянно, помисли си тя. И била оптимист? Приятелките ѝ постоянно ѝ казваха, че е прекалено негативно настроена. Какво ли щеше да си помисли Грейсън, ако знаеше това?

Разговорът най-после приключи, когато стигнаха до дома на приемното семейство. Грейсън пренесе Тайлър на ръце вътре и го сложи в леглото му. Детето изобщо не отвори очи.

Беше три часа сутринта, когато стигнаха до апартамента на Оливия. Тя беше изтощена, защото не беше свикнала да стои будна до толкова късно. Грейсън, от друга страна, изглеждаше сякаш вечерта тепърва започваше.

Той паркира пред сградата ѝ. Портиерът се втурна навън, за да му каже, че трябва да премести колата си, но когато забеляза пистолета на кръста му, се дръпна назад.

— Всичко е наред, Джон. Той е от ФБР — каза Оливия.

— Някакъв проблем ли има, госпожице Маккензи?

— Не. Няма никакъв проблем — отвърна тя. Спря пред асансьора и се обърна към Грейсън. — Не е нужно да се качваш до горе с мен.

— Напротив, нужно е.

Той я притисна към стената, когато се пресегна да натисне бутона на асансьора.

— Още те карам да нервничиш, а?

Тя го погледна в очите. Беше на сантиметри от него. Само трябваше да наведе главата си леко на една страна и малко напред и устните ѝ щяха да се докоснат до неговите. Не се поддаде на импулса.

— Не, вече не. — Това беше абсолютна лъжа, но тя реши, че е прозвучала убедително.

Той не се върза. Отново ѝ отправи чаровната си усмивка. С тази усмивка можеше да получи всичко, което поискаше, помисли си тя. И сигурно го получаваше. Това напомняне ѝ помогна. Тя знаеше, че жените се хвърлят в обятията му, но не и тя. Той не беше неин тип.

Засмя се. И това ако не беше опашата лъжа. Най-опашатата от всичките.

— Кое ти е толкова смешно?

— Просто си мислех, че не си мой тип и това беше смешно, защото...

— Да?

— Защото си.

Той се намръщи.

— Твой тип?

Както и на всяка друга жена — помисли си Оливия. Слава богу, не му го каза. Вместо това смотолеви:

— Изморена съм. Вече говоря безсмислици.

Апартаментът ѝ беше в края на коридора. Тя извади ключовете си от чантата и отключи вратата. Грейсън я отвори и Оливия влезе вътре, като продължаваше да стои с лице към Грейсън. Очите му не се отделиха от нейните, когато ръцете му я прегърнаха.

— Прекарах си чудесно тази вечер — каза тя, като се сети за галавечерята. — Беше много приятно... — Тя осъзна какво казва. — Освен за двамата души, които трябваше да застреляш, и освен... О, боже, Грейсън, целуни ме, за да спра да говоря.

Той я придърпа към себе си и устните му докоснаха нежно нейните. Беше кратка, ученическа целувка, прелюдия, осъзна бързо тя, към това да я накара да се побърка от желание. Веднага щом тя обви ръцете си около врата му, той спря да я дразни. Целуна я дълбоко и вълшебно, всеки нерв от тялото ѝ реагира на усещането. Това беше най-еротичната целувка, която беше преживявала, и Оливия не искаше тя никога да свърши. Той правеше любов с нея чрез тази целувка. Когато Грейсън вдигна главата си, можеше да получи всичко от нея.

Тя се притисна към тялото му. После си пое дълбоко дъх, пусна го и се дръпна назад, за да може той да си тръгне, въпреки че тя копнееше да я целуне отново. Желаше го.

— Не забравяй да заключиш вратата — каза той на раздяла. Гласът му беше дрезгав шепот.

В следващия момент вече си беше тръгнал. Ръката ѝ трепереше, докато дърпаше резето на вратата. Изрита обувките си, отиде в спалнята и се стовари върху леглото.

Знаеше, че дълго ще мисли за тази целувка и се зачуди... дали беше означавала нещо за него?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Оливия си прекарваше мързелив неделен следобед. Прочете „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“, реши две кръстословици, изигра три игри „Скрабъл“ на айфона си и сега говореше по телефона със Саманта и Колинс. Провеждаха конферентен разговор, за да ги информира за състоянието на Джейн. Бяха минали два месеца от предишното преливане на кръв и тя отново беше в болницата.

Въпреки че не им спомена за Грейсън Кинкейд, Оливия не можеше да спре да мисли за него. Не беше сигурна защо не им каза за него. Може би защото не искаше да изкарва, че помежду им има нещо кой знае какво. Освен това нямаше нищо за казване, нали? През двата месеца от галавечерята в хотел „Хамилтън“ Грейсън не ѝ се беше обадил. Разбира се, не беше обещал да го направи. Всъщност последните му думи бяха да не забрави да заключи вратата. Това не можеше да се брой за романтична реплика, нали?

Но от друга страна той ѝ дължеше поне да я информира какво става с Джорджсън. Не беше чула и дума за напредъка на разследването.

В първата една седмица след предполагаемата им среща, тя беше сигурна, че той ще ѝ се обади. През втората седмица се убеждаваше сама, че е прекалено зает, за да се обади, но рано или късно ще намери време да го направи. След като изминаха три пълни седмици и Оливия не беше чула и дума от Грейсън, тя реши, че по-скоро адът ще замръзне, отколкото тя да излезе на среща с него. Беше си загубила достатъчно време в мисли за него и се закле, че няма да прекара и секунда повече в спомени за онази удивителна целувка. Ха. Още не можеше да мисли за нищо друго.

Дали той щеше да я целуне, ако тя не беше поискала? Ето това беше въпросът за един милион долара.

Оливия осъзна, че отново се е размечтала, а разговорът ѝ със Сам и Колинс не беше приключил. Те двете обсъждаха проблемите на Джейн от медицинска гледна точка и тя се принуди да внимава.

— Защо последното преливане на кръв не е помогнало? — попита Колинс.

— Откъде знаеш, че не е помогнало? — попита Оливия.

— Защото тя отново е в болницата — изтъкна Сам.

— Доктор Пардио е казал на Джейн, че иска да направи някои изследвания, нищо друго. Той продължава да твърди, че не е разтревожен и ние му вярваме, нали?

— Разбира се, че му вярваме — каза Сам. — Вече нямаше да ни има, ако не беше той. Съжалявам, че не мога аз да даря кръв.

— Всички сме от една кръвна група — напомни ѝ Колинс.

— Точно затова ни включиха в експерименталната програма. Не разбирам защо доктор Пардио не иска да вземе кръв от нас, Сам.

— Просто моята кръв е по-полезна за Джейн — отвърна Оливия. — Нали знаете, че ако това ви тревожи толкова много, можете да го обсъдите с нея.

— За теб не е ли прекалено скоро да даваш отново кръв? — попита Сам.

— Не — отсече Оливия. — Минаха почти осем седмици. Ако се нуждае от ново преливане, няма да има проблем.

— Съжалявам, че не съм там. Бих могла да разбера как се чувства Джейн просто като я погледна.

— Тя ще се оправи — настоя Колинс. — Но знаете, че точно сега последното, от което се нуждае, е стрес. Оливия, Сам ми каза, че нейният откачен брат пак се навърта около нея.

— Всъщност този път Лоугън наистина се старее да остане чист. Мисля, че може и да успее. Той живее в специален пансион и работи. Джейн каза, че не е отсъствал нито един ден.

— Това е нещо ново — призна Колинс.

— Той се грижи за Джейн и се опитва да се реваншира за всичката болка, която ѝ е причинявал.

— За това няма да му стигне и цял живот — отбеляза Сам.

— Ако Джейн може да му прости, значи и ние можем — настоя Оливия. — Тя постъпи в болницата миналата седмица и Лоугън ходи да я види всеки ден. Посещава я по време на обедната си почивка или след работа. Когато тя си е вкъщи, той ѝ носи вечеря. Той наистина се старее, Сам.

— Добре, ще му дам още един шанс — каза Сам. — Вижте, трябва да тръгвам. Оливия, кажи ми бързо как върви твоето търсене.

— Не мога да се добера до финансовите документи на баща си, така че пак стигнах до задънена улица. Успях да се сдобия с копия на някои от финансовите отчети на фонда му и като ги чета, се чувствам, все едно зяпам небето и опитвам да разпозная коя звезда коя е. Има списъци с хиляди инвестиции. Някои от тях очевидно са законни, но останалите са доста мътна история. Изглежда, голяма част от инвестициите са в чужбина. А освен това изглежда, че портфолиото се променя постоянно. Кълна се, че той е като Худини. Възможно е да осъществява перфектното престъпление, но аз не мога да открия измамата.

— Не можеш да я откриеш засега — обади се Колинс. — Няма такова нещо като перфектно престъпление. Поне така са ми казали.

— Още ли си твърдо решена да станеш агент от ФБР? — попита Оливия.

— Да — отговори Колинс категорично. — И мисля, че ще стана добър агент.

— Кога започва обучението ти? — попита Сам.

— Все още не са ми съобщили точната дата. Знам, че Академията ще бъде истинско предизвикателство, така че реших да започна с подготовката предварително. Започнах да ходя на едно стрелбище, за да се упражнявам.

— Вече стреля ли? — попита Сам, престорено разтревожена.

— Разбира се, че не — отвърна Колинс възмутено, — но на няколко пъти почти успях.

Тя им сподели няколко случки от първите си преживявания с огнестрелно оръжие. Когато разговорът приключи, и Оливия, и Сам се смееха неудържимо.

Оливия точно затвори телефона, когато получи ново обаждане. Беше шефът ѝ Роял Търман. Никога преди не ѝ се беше обаждал вкъщи и в главата ѝ веднага зазвуча аларма. Нещо лошо се задава на хоризонта, помисли си тя.

— Има един проблем, който искам да обсъдя с теб — започна той с дълбокия си баритон. — Имаш ли време днес следобед? Жена ми и дъщеря ми ще пазаруват в „Тайсънс Корнърс“, а аз трябва да ги

чакам в „Нийсънс кафе“ в шест. Моите момичета обожават макароните със сирене там. Ти живееш някъде наблизко, нали?

— Да, сър, точно така.

— Можеш ли да се отбиееш в кафенето в пет? Важно е, Оливия, иначе нямаше да те безпокоя в дома ти.

Тя не го попита какъв е проблемът или поне за какво се отнася. Трябваше да вечеря с леля си тази вечер, но Ема беше заминала за Палм Спрингс на един семинар, за да избяга от студа.

— Ще бъда там в пет — обеща тя.

Не си измисляй неблагоприятни сценарии предварително, предупреди се сама. Сестрите редовно ѝ казваха това, когато тя се тревожеше какви ще бъдат резултатите от изследванията ѝ. И дълго време резултатите бяха все лоши. Независимо дали тя си фантазираше черни сценарии, или не. Пое си дълбоко дъх. Сега не се намираше в отделението по химиотерапия и вече беше възрастна. Ако Търман се канеше да я уволни или да я освободи заради съкращенията, значи това щеше да се случи. Тя щеше да си намери нова работа. Но нали той щеше да направи това в работно време, а не в неделя?

Оливия беше разказала на шефа си за злополучното интервю за работа с Джорджсън. Той не се разсмя, но Оливия усети, че той едва се удържа да не го направи. Шефът ѝ я увери, че когато дойде време за съкращения, ще направи всичко възможно да я задържи на работа.

Може би и това се беше променило?

За щастие нямаше много време да се измъчва с догадки за повода за срещата. Вече беше три и половина. Тя си взе бърз душ, изми и изсуши косата си и я върза на опашка. Облече един дебел тъмнозелен пуловер, тесни дънки и ботуши до коленете. Дори отдели време да се гримира леко и да си сложи малко парфюм на китките.

Навлече дебелото си палто и си сложи яркочервен вълнен шал, плетена шапка и ръкавици. Палтото ѝ имаше голям вътрешен джоб, в който тя пъкна кредитната си карта, шофьорската книжка и три двайсетдоларови банкноти, мобилния телефон и ключовете си. Дръпна ципа на джоба и се отправи към асансьора.

Джон беше на смяна във фойето.

— Навън е ужасно студено — предупреди я той.

— Отивам до „Нийсънс“ да се срещна с шефа си — обясни тя. — Няма да ходя далече.

— Обожавам „Нийсънс“. Там правят най-хубавите макарони със сирене в града. Стомахът ми започва да протестира, дори само като се сетя за тях.

— Да ти донеса ли една порция?

— О, не, не намеквах това. — Той ѝ отвори вратата.

— Все пак ще ти донеса — обеща му тя, като мина край него.

Студеният въздух, който влезе в дробовете ѝ веднага щом тя пристъпи навън, ѝ напомни, че е забравила да вземе инхалатора си. Обърна се да се върне за него, но размисли. „Нийсънс кафе“ беше само на шест пресечки от апартамента ѝ и ако не ходеше бързо, нямаше да има проблеми. Не искаше да кара господин Търман да я чака.

Когато измина половината разстояние до ресторанта, вече беше замръзнала. Студът беше хапещ, а освен това духаше силен влажен вятър. Според термометъра на сградата на банката температурата беше минус седем градуса. Оливия закрачи по-бързо в последните две пресечки до заведението. Когато влезе в миниатюрното преддверие, топлият въздух опари страните ѝ и дробовете ѝ сякаш пламнаха.

Въпреки че беше подранила с десет минути, господин Търман вече седеше в едно голямо сепаре в дъното на почти празното заведение. Той посрещна появата ѝ с облекчение. Явно новините не бяха добри. Тя си напомни да не се захваща с гадаене.

Господин Търман, джентълмен до мозъка на костите си, пое палтото ѝ и го закачи, после я изчака да седне и чак тогава се върна на мястото си. Бутна празната си чаша от кафе настрана и отпусна големите си длани върху масата. Когато сервитьорката дойде и напълни отново чашата му с кафе, Оливия си поръча чай и една порция макарони със сирене за вкъщи.

— Ще говоря направо — каза Търман. — Тъкмо щях да сядам да закузвам днес, когато ми се обади Карл Симънс от „Симънс, Симънс и Фалкън“. Чувала ли си тази фирма?

— О, да.

— Аз не бях. Т.е. бях чувал за фирмата, но до днес не бях говорил с техен представител. Предполагам, че се сецаш каква беше темата.

Оливия се усмихна.

— Аз.

— Точно така. Сигурно знаеш и че тази адвокатска кантора представлява баща ти.

— Да, знам. Но защо ти се е обаждал?

— Карл... — Търман се усмихна и обясни. — ... настоя да го наричам така, защото бил сигурен, че ще станем добри приятели, които, според него, ще си бъдат взаимно полезни. Почти го чух как ми намига по телефона — добави той. — Изобщо не ме интересуваше какво си мисли той.

— Какво искаше всъщност?

— Смяташе, че е негов дълг да ме предупреди за теб. Каза, че ти злоупотребяваш с позицията си като юрист в НАП. Попитах го какви доказателства има, като бях съвсем наясно, че няма такива и той започна да сумти и увърта. После стигна до основната си цел. Спомена изрично баща ти. Симънс смята, че ти се опитваш да изфабрикуваш доказателства, с които да го дискредитираш. Ако това се случи, той ще загуби доверието на инвеститорите си и за нула време те ще изтеглят парите си, а фондът му ще фалира.

— И за всичко това ще бъда виновна аз.

— Точно така.

— Не фабрикувам никакви доказателства, сър.

— Знам това, Оливия. — Гласът му беше мил и изпълнен със съчувствие. — Просто повтарям какво ми каза той.

— Работила съм единствено по случаите, които са ми били възлагани — увери го тя. — Със сигурност не съм ровила в данъчното досие на баща си. Това би било незаконно, пък и какъв смисъл има да го правя? Всичко е идеално. Аз дойдох в НАП, за да се уча.

— Ти сама ми каза за баща си, преди да те наема, помниш ли? Работата ти е отлична. Ако проучваш делата на баща си в свободното си време, това не се е отразило на изпълнението на служебните ти задължения.

— Но?

— Но искам да бъдеш готова за това, което предстои. Симънс намекна... намекна доста красноречиво — подчерта той, — че си психически неуравновесена и се нуждаеш от помощ. Освен това ме информира, че семейството ти е твърдо решено да се погрижи да получиш нужните грижи. Той постоянно използваше израза „според

мен“ и явно смяташе, че няма никакъв проблем да злослови по твой адрес, щом повтаря, че това е негово мнение.

— Това е нова тактика.

— Не заяви направо, че си негодна за тази работа, но те предупреждавам, Оливия, че той ще се опита да издейства уволнението ти. Ще действа през главата ми, но не мисля, че ще успее. Ако това, което казваш за фонда на баща ти е вярно, предполагам, че Симънс изкарва също толкова много пари, колкото и баща ти. Затова няма да ти позволи да съсипеш репутацията на баща си. Той е много хитър. Ще се измъкне, преди сапуненият мехур да се спуска. Виждал съм това да се случва в миналото, за съжаление знам, че ще го видя отново. Алчността някак надделява над морала.

Поставиха горещия чай пред нея, заедно с торбата с храна за къщи. Оливия благодари на сервитьорката и ѝ подаде двайсетдоларова банкнота.

Погледна през прозореца и не се изненада да види, че навън вали сняг.

— Не мога да открия нищо — прошепна тя.

— Възможно ли е преценката ти да е повлияна от отношенията с баща ти в миналото? Възможно ли е да грешиш за него? Ами ако той е невинен? Обмислила ли си варианта той да си е извлякъл някакви поуки през годините и да е решил вече да бъде абсолютно честен в бизнеса си? Според мнозина баща ти има уникален нюх да подбира печелившите акции. Резултатите от неговото финансово портфолио са много впечатляващи.

Тя се зачуди дали той осъзнава колко наивно звучи всичко това.

— Не, не вярвам да си е извлякъл някакви поуки от миналото. Мисля, че просто се е научил да прикрива престъпленията си по-добре.

— От това, което чувам, фондът му се е изстрелял в небесата. Клиентите му имат невероятни печалби.

— О, сър, вие не сте един от клиентите му, нали?

Той се засмя.

— И да се изложи на гнева ти? Не, разбира се, че не. Само искам да обмислиш възможността баща ти да се е променил.

Господин Търман не познаваше подробностите от историята на баща ѝ. Следователно не беше убеден, че той върши нещо нередно, а

тя нямаше доказателства, подкрепящи правотата ѝ. Все пак шефът ѝ проявяваше лоялност към нея. След като изтъкна възможността тя да греши, той не продължи да настоява.

Жена му и дъщеря му пристигнаха точно в шест. Поканиха я да вечеря с тях, но тя отказа, като обясни, че възнамерява да посети приятелката си, която е в болница.

— Очаква се снежна буря по-късно тази вечер — предупреди я господин Търман. — Ако се налага да шофираш, карай много внимателно.

Оливия си каза, че е късметлийка с такъв страхотен шеф. Той беше искрено загрижен за нея. Тя знаеше, че се опитва да я предпази от съкращение и сега искаше да ѝ помогне в ситуацията с Карл Симънс.

Оливия тъкмо излезе от ресторанта, когато телефонът ѝ иззвъня. Тя влезе обратно в топлото фоайе, преди да отговори.

Обаждаше се съдия Бауен.

— Оливия, току-що получих обаждане от един адвокат на име Карл Симънс...

— О, не. И какво каза той? Не, чакайте да отгатна. Според него съм психически нестабилна и си измислям разни неща.

Съдията се засмя.

— Да, каза нещо подобно, макар че го представи като загриженост за теб и за доброто на децата, които евентуално представляваш. Той се опитваше да ме изиграе, Оливия, а знаеш колко мразя подобни неща. Не каза направо нищо, само намекваше, че може да не си способна да изпълняваш задълженията си и че смятал за свой дълг да насочи вниманието ми към този проблем. Каза, че случаите, които ти възлагам, са на деца, които са уязвими, и че трябва да съм наясно, че заради твоята нестабилна психика, ако нещо се случи с някое от децата, аз ще нося отговорност. Ти знаеше ли, че си на прага на нервен срив?

— Не, не знаех — отвърна тя.

— Разбира се, Симънс твърдеше, че ми съобщава това като нещо строго поверително — продължи съдията с видимо отвращение. — Добави, че баща ти получава настоятелни предложения да бъдеш подложена на седемдесет и два часова психиатрична оценка.

Оливия вече трепереше от ярост.

— Съжалявам, че са ви въвлекли в това.

— Знам откъде идва всичко. Фирмата на Симънс представлява баща ти...

— Точно така.

— А ти ровиш в делата му.

— Да.

— Предупредих Симънс, че мога да го съдя за клевета, но той ме увери, че това не може да се случи. Той само се опитвал да предпази невинните и че освен това имал доказателство за неадекватните ти действия. Спомена някакви имена. Момент... записах си ги. — Той замълча и Оливия чу шумолене от прелистване на хартия. — Ето ги: някой си Франк Грийли и Кимбърли Милс...

Тя се замисли за секунда.

— Да. Те бяха замесени в два различни случая, които ми беше възложил съдия Торп. Грийли беше направо откачен. Твърдеше, че съм изфабрикувала някакви лъжи, за да го изкарам баща насилник. „Самозабравила се“ — така ме нарече. Разбира се, синините и белезите по тялото на четиригодишната му дъщеричка не потвърдиха версията му. Милс също ме наричаше луда. Тя беше призвана в офиса на съдията за изслушване по повод обвинение в насилие. Аз влязох случайно, точно когато тя беше сграбчила малкото си момче и се канеше да го набие. Избутах я настрана от детето и тя започна да пици, че съм откачена. И в двата случая родителите заведоха оплакване срещу мен, но не постигнаха нищо. На Симънс би му се наложило доста да пофантазира, за да измисли доказателства срещу мен.

— Не е само това, Оливия.

Тя разтри слепоочието си и си пое дъх, за да се успокои.

— Да?

— Той намекна, че веществата, които си приемала в миналото, могат да имат траен ефект върху психическото ти състояние и да влияят на преценката ти.

Оливия остана безмълвна.

— Оливия?

— Да.

— Знам, че не обичаш да говориш за себе си и не бих искал да задавам този въпрос, но вземала ли си някога...

— Наркотици?

— Да.

— Като малка бях подложена на химиотерапия.

Съдията се вбеси повече и от нея.

— Ако намериш основание да го съдиш, аз ще свидетелствам в твоя полза — заяви той. — Много ще ми хареса да видя как блокираш сметките на фирмата му и ги оставяш с вързани ръце.

— Не мисля, че това ще се случи, но ви благодаря за подкрепата — отвърна тя.

— Мисля да се обадя на съдия Торп и да го информирам предварително какво го очаква. Сигурно много ще се ядоса на намеренията за наркотици.

Щом превъзмогна гнева си, Оливия осъзна, че не би трябвало да се изненадва, че Карл Симънс се е свързал с господин Търман и съдия Бауен. Този плужек ѝ звънеше постоянно и я заплашваше. След като тактиката със сплашването не вършеше работа, вероятно Карл се беше вбесил от безсилието си. Беше съвсем естествено като следваща стъпка да се свърже с работодателите ѝ. Раздразни мечката и тя ще реагира. А тя със сигурност не спираше да я дразни. Нямаше как те да не ѝ отвърнат.

Жалко, че той не беше говорил направо и не беше опитал да я наклевети. Според съдия Бауен, Симънс на няколко пъти се доближил до това, но негодникът знаел много добре какво прави. Оливия разбираше какъв е планът му. Той щеше да опита да я дискредитира, да съсипе репутацията ѝ, да я атакува като личност. Тя знаеше и че следващата им атака ще бъде още по-отвратителна, но пак в рамките на закона.

Негодникът беше хитър, но Оливия си каза, че е по-хитра от него. В крайна сметка щеше да го изобличи за това, че ограбваше невинни хора, лишавайки ги от спестяванията им, трупани цял живот, докато той си живееше в охолство и разкош. Някой ден той щеше да се озове на подсъдимата скамейка.

Оливия придърпа яката на палтото си по-плътно около врата си, намести шала и пое към дома си. Снегът валеше обилно и вече беше натрупал няколко сантиметра по тротоарите. Дали температурата се беше понижила още повече? Оливия не успя да види цифрите на термометъра на стената на банката, но ѝ се струваше, че е по-студено,

защото студът хапеше лицето ѝ, а дробовете ѝ се бореха да поемат ледения въздух. Тя уви шала си по-стегнато и го притисна над устата и носа си. Защо не се беше върнала за инхалатора? Сега ѝ се искаше да пробяга разстоянието до дома си, но не можеше. Гърдите ѝ бяха стегнати и тя вече долавяше хриповете в дишането си. Трябваше да забави още малко ход.

Нямаше никакво движение и тя беше единственият човек на улицата. Снегът се вихреше около нея и единственият звук, който се чуваше, беше воят на вятъра. Уличните светлини изглеждаха като тънещи в мъгла. Колкото и да беше студено, Оливия осъзна, че гледката е много красива. Улицата изглеждаше като коледна картичка. Всичко беше чисто и бяло, а светлините на прозорците блестяха. Изглеждаше почти вълшебно.

Тъй като по природа си беше песимист, тя си напомни, че утре всичко щеше да бъде грозно и мръсно. Кишата от колите щеше да опръска прозорците, а снегът щеше да стане сивкав или кафяв от стъпките на хората. Но тази вечер всичко беше красиво.

Нямаше никакъв шанс да отиде с колата си до болницата. Вече се беше подхлъзнала два пъти, докато пресичаше, а хората — включително и тя — полудяваха, когато караха в снега. Оливия реши да си направи чаша горещ чай и да се обади на Джейн, за да провери как е тя. Не се чувстваше виновна. Щеше да отиде при приятелката си утре след работа, за да даде още кръв за нея. Тогава щяха да си побъбрят на спокойствие.

В края на пресечката един джип беше паркирал на забранено място. Макар че не го видя, Оливия отгатна, че шофьорът е вътре, защото двигателят работеше и чистачките се движеха. Явно чака някого, помисли си тя, докато пресичаше улицата и бързаше към сградата си. Прехвърли торбата с храната от едната си ръка в другата и опита да си поеме дълбоко дъх. Инхалаторът вече определено ѝ трябваше. Зеленият навес над входа на сградата беше натезал от сняг. Виждаше се, че тротоарът е чистен, но новият сняг бързо го затрупваше отново.

Оливия беше почти до входа, когато чу странен пукащ звук. Представи си как се отваря гигантска бутилка шампанско. С угълчето на окото си забеляза, че джипът се приближава към нея. После видя

Джон през стъклената врата. Той стоеше зад бюрото си. Усмихна й се, когато я забеляза и побърза да отключи вратата.

Неочаквано отекна стрелба и покрай нея изсвистяха куршуми. Тя осъзна какво се случва и знаеше, че трябва да се предпази, но краката ѝ отказаха да ѝ се подчинят. Почувства разкъсваща болка в бедрото си, после друга, близо до рамото си, толкова силна, че я повали на земята. Светът започна да се вие хаотичен и размазан, а във въздуха се носеха снежинки, светлини и кафяви торби с храна. Оливия опита да се изправи, но я обгърна мъгла и всичко стана черно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Съобщиха за нея в новините в десет часа.

Грейсън беше включил телевизора и слушаше с едно ухо края на интервюто с един парламентарен лобист, докато довършваше трети доклад на лаптопа си. Натисна бутона за изпращане и затвори капака на лаптопа. Беше неделя вечер, а той чак сега свършваше с работата си.

Върна лаптопа в куфарчето си, което лежеше на масата точно до училищната раница на племенника му. През двата месеца, откакто Хенри се беше преместил да живее при него, апартаментът на Грейсън беше загубил всякаква подреденост. Раницата лежеше отворена, стърчаха листи във всички посоки, но проектът за вулканите, който трябваше да бъде предаден утре, не беше вътре. Грейсън претърси дневната, после отиде в бърлогата. Спъна се в няколко парчета от легло и един робот с дистанционно, който Хенри строеше, и откри проекта на канапето, наполовина скрит зад маратонките на Хенри.

Грейсън се увери, че това е целият проект, мушна го в жълтата папка и го добави към листите, които вече беше прибрал спретнато в раницата. Детето сигурно все пак щеше да успее да загуби някое домашно, преди да стигне до класната стая, ако можеше да се съди по досегашния опит, но имаше някакъв напредък с организацията. Вече не оставяше раницата си в колата.

Грейсън отиде в спалнята и тъкмо се канеше да свали дънките и пуловера си, за да облече нещо по-удобно, когато чу в новините да съобщават за млада жена, която е била простреляна пред жилищната си сграда. Грейсън веднага се сети за един разговор за града. Вашингтон може да е опасно място за живеене и човек трябва да бъде предпазлив, но енергията на града е неустоима. Май Оливия беше казала това. Усмихна се на спомена.

Не минаваше и ден, в който да не мислеше за нея, и ако животът му не беше станал толкова сложен, сигурно сега двамата щяха да бъдат заедно.

Грейсън взе дистанционното и усили звука. Въведението към новините приключи и пуснаха реклама. Той стоеше пред телевизора и чакаше. Предположи, че стрелбата е свързана с войната между уличните банди, но все пак искаше да разбере къде се е случила.

След това Тед от Канал 12 съобщи, че предава на живо от Джорджтаун. Грейсън спря да диша.

— По дяволите — прошепна той. — Само да не е Оливия. — Острото присвиване на стомаха му обаче противоречеше на надеждата. Той си каза, че драматизира излишно. Бяха минали два месеца от заплахите на Джорджсън и оттогава той си кротуваше.

Репортерът произнесе името на улицата ѝ, после камерата показва хаотична сцена пред една жилищна сграда. Нейната сграда. Грейсън позна портиера. Как се казваше? Джон, спомни си той. Лицето на мъжа беше посивяло. Грейсън видя, че ръцете му треперят, докато притискаха някаква хартиена торба към гърдите. Портиерът стоеше отзад и говореше с двамата детективи, Грейсън не ги познаваше.

Простреляната беше Оливия. Най-вероятно. Въпреки че беше прекарал само една вечер с нея, тя му беше направила много силно впечатление. Беше красива, умна и състрадателна жена. Начинът, по който се беше справила с уплашеното малко момче, беше забележителен. Светът се нуждаеше от Оливия Маккензи.

Мобилният му телефон иззвъня. Ронан заговори направо.

— Гледаш ли новините по телевизията? Оливия Маккензи е била простреляна многократно и...

— Жива ли е?

— Да — отговори кратко той, защото усети яростта в гласа на Грейсън.

— Къде е тя?

— Откарали са я в „Сейнт Пол“. Там е най-близката травматология. Говорих с детектив Кюсак и той ми каза, че Оливия е в операционната в момента.

— Много ли е зле?

— Простреляна е на три места.

— Тръгвам към болницата.

— Ще те чакам там.

Грейсън току-що беше прибрал пистолета си в сейфа. Извади го и бързо го пхна в кобура, после взе значката си. Ръцете му трепереха.

Това го изненада и той осъзна, че трябва да овладее гнева си.

Мина по коридора и тихо отвори вратата на една от стаите, за да провери Хенри. Племенникът му спеше дълбоко. Грейсън затвори вратата и отиде в кухнята. Икономът Патрик седеше на масата и съставяше списък с продукти за пазаруване. Грейсън му каза къде отива и излезе.

Снегът все още валеше обилно и пътищата бяха като ледени пързалки. Навсякъде имаше леки катастрофи. Грейсън беше с джипа си и мина по всички възможни странични улици, за да избегне сблъсък с някой неопитен шофьор. Паркира колата си на лекарския паркинг, близо до входа на болницата. Пазачът не му направи проблем, като видя значката му.

Упътиха го към етажа на хирургията и той бързо се изкачи по стъпалата. Етажът беше почти пуст. Една сестра мина бързо край него. Той я спря и я попита къде е Оливия Маккензи.

— Още е в операционната — отвърна тя. — Вие роднина ли сте?

— ФБР — обясни той. — Къде е охраната?

— Моля? Няма охрана на този етаж.

Той не показва никаква реакция на тази новина, но попита:

— Може ли да проверите какво е състоянието ѝ и още колко време ще продължи операцията?

— Разбира се. Чакалнята към операционната е надолу по коридора — каза тя и посочи вляво.

— В коя зала е Оливия?

Тя посочи вратата в дъното на коридора вдясно.

— Ще чакам там. — Никой не можеше да мине край него, докато той охраняваше достъпа до операционната.

Сестрата обеща да се върне с информация. Тя се втурна по коридора и после се обади по телефона, който беше на стената точно до вратата на операционната.

Грейсън извади мобилния си телефон и се зае с поредица от обаждания. След минути беше осигурил двайсет и четири часова охрана за Оливия.

Отказа дори да приеме идеята, че тя може да откаже да бъде охранявана. Това беше изключено. Беше странно колко съпричастен се чувстваше, но нямаше време да разсъждава по въпроса.

Ронан пристигна след няколко минути. Тъмната му коса беше побеляла от снега. Той го изтупа от главата си, докато вървеше по коридора.

— Как е тя? — попита Ронан.

— Още е в операционната. Една сестра отиде да провери в какво състояние е.

Ронан се огледа.

— Тук няма никой. Нито полицаи, нито от охраната на болницата... какво става, по дяволите?

— Вече организирах да изпратят охрана.

— Значи ние поемаме случая?

— Определено.

— Добре — кимна Ронан. — Мислиш ли, че е дело на Джорджсън? Той се хвалеше, че ще уреди да я убият.

— Това беше преди два месеца. Оттогава е отпратил заплахи на още няколко адвокати. Той е избухлив и знам, че някои от клиентите му не са стока, но не мисля, че това е негово дело.

— Аз не бих го изключил.

— И аз не го изключвам. Просто мисля, че не е той.

— Кой друг би искал да я отстрани от пътя си?

— Тя работи в НАП. Това може да доведе до доста възможности.

Кой знае на какво е способен някой недоволен данъкоплатец.

— Не вярвам да са съобщили името ѝ на медиите, което означава, че семейството ѝ още не е уведомено. Сигурно още се опитват да ги открият.

Ронан отиде до чакалнята на хирургията, за да провери дали там има някой. Върна се след минута.

— Празна е.

— След като науча как е, ще се обадя на лелята на Оливия.

Сестрата, която беше помолил за информация, се появи. Тя се усмихваше.

— Операцията е приключила. Пациентката ще се оправи. Хирургът каза, че ще излезе след няколко минути, за да говори с вас. Каза още, че тя е извадила голям късмет.

Грейсън почувства, че най-после може отново да си поеме дъх, толкова силно беше облекчението му. Ронан забеляза това. Той изчака сестрата да се отдалечи и попита:

— Значи си ходил само на една среща с нея, а?

— Да.

— А тогава правихте ли...

Грейсън разбра какво го пита приятелят му.

— По дяволите, Ронан.

— Това означава не, така ли?

Двамата чуха звънеца, сигнализиращ пристигането на асансьора. Веднага стиснаха дръжките на пистолетите си и изчакаха отварянето на вратите. Появиха се двама детективи. По-младият беше точно копие на актьора Том Круз, чак до гъстата кафява коса и квадратната челюст.

— Този не прилича ли на... — прошепна Ронан.

— Да, прилича — съгласи се Грейсън.

И двамата детективи ядяха сандвичи и си говореха. Те спряха, като забелязаха Грейсън и Ронан. По-старият, който имаше трохи от сандвича по мустака, извика:

— Кои сте вие?

— ФБР — отвърна Ронан.

— Нямате работа тук. Ние сме поели случая.

— Не, не сте — каза Грейсън, без да повишава глас, но погледът в очите му показва ясно кой командва.

— Това е наш случай — настоя двойникът на Том Круз и тръгна към Грейсън с наперена походка.

Грейсън не се впечатли от перченето на младока. Нито пък Ронан, който каза:

— Този случай не е ваш. Наш е.

— Нас изпратиха на местопрестъплението — каза им мустакатият. — Вас не ви забелязах там.

— Значи сте знаели, че тази жена е била простреляна, че е бил опит за убийство, нали? — попита Грейсън.

— Да, разбира се — отвърна мустакатият.

— Но не се сетихте да поставите охрана в болницата?

Двамата детективи се спогледаха. Мустакатият смотолев:

— Тя е в операционната. Щяхме да изчакаме, за да видим дали ще оживее.

Грейсън забеляза хирурга в дъното на коридора. Той говореше със сестрата.

— Ти се оправяй с тях — каза той на Ронан и се отправи към вратата на операционната зала.

Чу Круз да казва:

— Ще се обадя по телефона.

Ронан кимна.

— Добре.

След като Грейсън говори с хирурга, се обади, въпреки неохотата си, на Ема Монро, лелята на Оливия. Не му отне много време да открие мобилния ѝ телефон и да разбере, че тя е на някакъв семинар в Палм Спрингс.

Ема разбра, че нещо не е наред веднага щом отговори на обаждането и чу гласа на Грейсън.

— Оливия ще се оправи — започна той.

— Какво е станало? — попита тя, преди той да успее да продължи. — Катастрофа ли?

— Не, не е било катастрофа — каза той и ѝ обясни какво се беше случило. Предаде на Ема наученото от хирурга и отново повтори, че Оливия ще се оправи.

Ема не можеше да си намери място от тревога и шок.

— Три огнестрелни рани? Някой е стрелял по нея три пъти? Кой би направил подобно нещо на тази очарователна, мила... тя преживя толкова много... изпита толкова много болка и сега това. Открий кой го е направил, Грейсън. — Тя премина от шок към ярост.

— Ще го открия — обеща той.

— Къде точно е била простреляна?

— Дясното бедро, лявото рамо и лявата страна — изброи той. Вече ѝ беше казал всичко това, но знаеше, че на нея ѝ е трудно да го осмисли.

— Някой трябва да се свърже с доктор Пардио. Надявам се, че хирургът вече му се е обадил.

— Доктор Пардио?

— Андре Пардио. Той е лекарят ѝ. Грейсън, надявам се да хвана още първия възможен самолет... не, ще си наема чартърен полет — реши тя. — Трябва да стигна до...

Грейсън я прекъсна.

— Градът е блокиран от снега, Ема. Летището е затворено.

— Тя не трябва да остава сама. Някой трябва да я пази.

— Постоянно ще има човек при нея — обеща той. — Никой няма да може да стигне до нея.

— Обадили ли са се на родителите и на сестра й?

— Ще проверя.

— Аз ще им се обадя. Те са в Маями, празнуват с някакви нови инвеститори. Бащата на Оливия е купил имение с изглед към океана.

Грейсън долови неодобрението в тона й, което му подсказа, че има някакви семейни неразбирателства. Но това не го интересуваше. Мислеше единствено за това кой желаше смъртта на Оливия Маккензи.

Само не подозираше колко много хора щяха да се окажат в този списък.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оливия можеше да се закълне, че Том Круз се е отбил да ѝ каже здрасти. После Грейсън се появи и го отпрати.

Тя ту идваше в съзнание, ту се отнасяше някъде. Всичко ѝ беше размазано, в главата ѝ се вихреха някакви образи: сняг, хартиена торба, която лети във въздуха, лицето на Джон до прозореца, тънката алена ивица върху белия сняг. После от мъглата се появи лицето на Грейсън. Защо беше той тук? Искаше ли да я целуне отново? Не можеше да се съсредоточи достатъчно, за да разбере, и отново се унесе.

Следващия път, когато дойде в съзнание, усети нещо студено върху главата си. Насили се да отвори очи и видя Грейсън надвесен над нея. Отново ги затвори. Явно халюцинираше. *Съсредоточи се* — каза си тя. Знаеше, че сънува и че трябва да се събуди. Но когато погледна отново, той още беше там. Не беше илюзия.

Той премести студения компрес върху главата ѝ и тя усети пулсиращата болка. Отвори уста да се оплаче, но не можа да каже нищо. Гърлото ѝ беше възпалено.

Накрая успя да прошепне дрезгаво:

— Защо си тук с този лед?

— А ти защо все си ударена някъде по главата? — Той се усмихна и добави: — Сестрата иска да държим това на цицината.

— Цицината?

— Мисля, че си ударила главата си в тухлената стена на сградата.

— Как пък е станало това?

Той не беше готов с отговора на този въпрос. Тя понечи да се изправи и усети, че я боли цялото тяло — чак до пръстите на краката.

— Свърши нещо полезно. Помогни ми да седна.

— Ти си седнала.

Тя затвори очи.

— Я си върви. — Искаше да остане будна, но мъглата отново се спускаше и Оливия не можеше да ѝ попречи.

Следващия път, когато се събуди, вече виждаше ясно и се чувстваше почти човешки. Огледа се. Беше в стая, пълна с вази с цветя, и д-р Андре Пардио стоеше до края на леглото ѝ и четеше картона ѝ.

— Bonjour, Docteur.

— А, върна се при нас.

— Трябва да дам кръв за преливането на Джейн.

— Не, не сега. Трябва да си възстановиш силите, после ще можеш да ѝ помогнеш.

Разговорът им продължи на скорострелен френски. Грейсън стоеше до вратата и слушаше. Беше очевидно, че лекарят е много привързан към Оливия. Грейсън можеше да се закълне, че го чу да я нарича *мъниче*.

В края на разговора им д-р Пардио премина отново на английски.

— След като видях, че си добре, няма да променям плановете си да пътувам до Франция. Ще бъда в Париж на една конференция и после ще прекарам отпуската си със семейството си. Ако ти трябва, знаеш как да се свържеш с мен. — Той я целуна по челото и излезе от стаята.

Оливия гледаше през прозореца, когато Грейсън влезе. Тя не беше забелязала, че той я наблюдава. Грейсън се запита как бе възможно човек да изглежда толкова добре, след като е бил прострелян на три места. Лицето ѝ беше бледо, но и така тя беше много красива. Тъмнокестенявата ѝ коса беше разпиляна по възглавницата.

Тя го улови, че я гледа. Ясните ѝ сини очи се впериха в неговите. Грейсън отиде до прозореца и се подпря на перваза. Скръсти ръце на гърдите си и попита:

— Как се чувстваш?

— Предвид обстоятелствата, доста добре — отвърна тя.

Искаше да го попита какво прави той тук. Как се беше замесил в това? Една глупава целувка и после нито дума два месеца. Посланието му беше пределно ясно, помисли си тя. Той очевидно не желаше да има нещо общо с нея и беше продължил с живота си. По дяволите, тя също.

— Готова ли си да отговориш на няколко въпроса?

— Да.

— Помниш ли случилото се?

— Да — отвърна тя, изненадана, че е така. — Но това няма да помогне особено. В края на пресечката имаше един черен джип, който беше спрял, но двигателят му работеше. Спомням си, че си помислих, че чака някого. Явно е чакал мен, нали?

— Очевидно.

Темата на разговора беше ужасна, осъзна Оливия, но и двамата се държаха и говореха за нея толкова небрежно. Оливия знаеше, че Грейсън е попадал на много опити за убийство и всякакви други страховити случки. Той беше от ФБР и заради професията си знаеше как да се справя с такива неща. Нищо не можеше да го извади от релси. Тя, от друга страна, нямаше никакъв подобен опит.

— Видя ли някого в джипа?

— Не, стъклата бяха тонирани и валеше сняг. Не се виждаше нищо. Шофьорът беше от моята страна на улицата. Това е всичко, Грейсън. Не знам нищо друго. — Тя се усмихна в очакване на следващия му въпрос.

— Това е всичко, така ли?

— Трябва да се обадя на леля си. Не искам тя да се тревожи.

— Говорих с нея.

— Така ли? Не си я разстроил, нали?

— Разбира се, че не. Като чу, че си била простреляна на три места, тя никак не се разстрои.

Тя не обърна внимание на сарказма му.

— Тя е в Палм Спрингс.

— В момента пътува насам.

Оливия го попита за шефа си и за приятелката си Джейн, но не спомена нищо за родителите или сестра си.

— Само още няколко въпроса и ще те оставя да си почиваш, а аз ще отида да говоря със съдия Бауен и съдия Торп.

— Те тук ли са?

Той кимна.

— Също и шефът ти Търман. В чакалнята са и обсъждат общото си презрение към някакъв адвокат на име Симънс.

— Бих искала да ги видя.

— Има още около двайсет души, които чакат да те поздравят и да се уверят, че си добре.

— Ще говоря със съдия Бауен и...

— След като аз говоря с тях. Но преди да отида... Имаш ли някаква представа кой може да го е направил?

— Имаш предвид кой желае смъртта ми?

— Да.

Тя започна да свива пръстите на дясната си ръка, а после и на лявата, докато изброяваше. После отново дойде ред на дясната ръка.

— Поне петнайсет човека биха искали да се отърват от мен.

— Включи ли Джорджсън?

— Не — отвърна тя. — Трябваше ли? Значи стават шестнайсет души, които биха искали да изчезна. Сигурна съм, че има и още. С удоволствие ще ти дам списък с имената им.

Той помисли, че тя се шегува. Отиде до леглото ѝ и се наведе над нея.

— Това е сериозен въпрос, Оливия.

— Говоря съвсем сериозно, Грейсън.

— Леля ти ми каза, че не може да си представи някой да иска да те нарани. Тя каза, че си сладка и мила.

— Изобщо не съм — възрази Оливия недоволно.

Той нямаше намерение да спори с нея. Тръгна към вратата, но спря, защото се сети за още един въпрос, който искаше да ѝ зададе.

— Когато двамата с теб обядвахме, ти ми каза, че имаш някаква цел, която трябва да постигнеш.

— Да. — Тя се беше надявала той да е забравил този разговор.

— Тази твоя цел има ли нещо общо с броя на хората, които биха искали да те премахнат?

— Да.

Той я изчака да обясни, но тя продължи да мълчи упорито.

— Не си играем на въпроси и отговори — смъмри я той. — Каква е целта ти, Оливия?

Тя знаеше, че рано или късно той щеше да открие каква е целта ѝ. Какво я засягаше, ако той я помислеше за отмъстителна дъщеря, предателка на родния си баща? За нея беше по-важно да постъпи правилно, отколкото да си спести чувството за вина.

— Искам да изпратя баща си в затвора.

След като говори със съдия Бауен, съдия Торп и Роял Търман, Грейсън разбра защо и тримата бяха изпълнени с презрение към адвоката Карл Симънс. Да намеква, че Оливия е била наркозависима като дете, когато тя всъщност е била подложена на химиотерапия, беше ужасно низко и Грейсън изпитваше желание лично да блъсне негодника в някоя стена.

Той прекара следващите няколко часа в опити да научи възможно най-много за Оливия от нещата, които не се споменаваха в професионалната ѝ автобиография. Леля ѝ Ема му помогна много. Въпреки лошото време тя успя да се върне във Вашингтон и двамата седнаха в почти пустото болнично кафене, за да обсъдят миналото на Оливия и сложните отношения със семейството ѝ. Ема започна, като му разказа за експерименталната програма, в която бяха включени Оливия и три други млади момичета, и поне малко за това, което те бяха преживели.

— Оливия няма да бъде доволна, че ти разказвам това — каза Ема. — Тя не обича да обсъжда лични неща. Отношенията с родителите ѝ бяха напрегнати още по онова време. Много дълго аз самата не подозирах, че никой от тях — нито майка ѝ, нито баща ѝ, нито сестра ѝ — никога не са ходили при Оливия в болницата, дори когато при нея са допускали посетители. Оливия беше преминала през лечението съвсем сама.

Грейсън не реагира на чутото, но разбра защо Оливия помага на деца, за които няма кой да се грижи. Тя знаеше какво е да си на тяхно място.

— Разкажи ми за баща ѝ.

— Робърт Маккензи е един от най-харизматичните мъже, които ще срещнеш някога. Може да ти продаде плажна къща на Северния полюс. Само с появата си става център на внимание. Разбираш ли какво имам предвид?

— Да.

— В миналото Робърт имаше няколко компании. Всяка свършваше с фалит, но Робърт винаги си оставаше доста заможен. Той си получаваше заплатата и премиите, а после се оттегляше. Винаги е живял разточително. Когато си купи къща в Ню Йорк, помислих, че ще се разведе със сестра ми, но това не се случи. Двамата още са заедно.

— Той е бил изпълнителен директор на тези компании, така ли?

— Да. Всичко беше съвсем законно.

— А сега управлява собствен инвестиционен фонд?

— Точно така, фондът „Тринити“. Постига много големи успехи на този етап. Поне на хартия. Оливия знае за няколко човека, чиито пенсионни фондове управлява баща ѝ. Всички получават тримесечни финансови отчети, в които се вижда колко добре се развиват инвестициите им. Но тя е виждала как действа баща ѝ и е убедена, че това е просто поредната му измама.

— Тя смята, че той е направил финансова пирамида?

— Ако е така, Оливия още не е успяла да го докаже. Ще се качваме ли обратно горе? Искам да си взема довиждане с Оливия и да я попитам дали иска да ѝ донесе нещо.

Грейсън тръгна с Ема към асансьора. Беше потънал в мислите си.

— А ти самата какво мислиш за Робърт Маккензи?

— Съгласна съм с Оливия. Мястото му е в затвора.

Сега вече ставаше ясно защо в списъка на Оливия имаше толкова много хора. Тя беше задавала въпроси, беше ровила за нещо нередно, привличайки вниманието към компанията на баща си. Сигурно вече беше ходила в Комисията по ценните книжа и борсите, а на богатшите подобно нещо никак не би им харесало.

Една жена в количка излезе от стаята на Оливия, когато двамата стигнаха до нея. Слаб млад мъж буташе количката. Ема запозна Грейсън с приятелката на Оливия, Джейн, и нейния брат Лоугън.

Лоугън протегна ръка и каза:

— Ще заловите този негодник, нали?

— Да — увери го Грейсън.

— Кога се прибираш вкъщи, Джейн? — попита Ема.

— Утре. Ще се върна след месец и нещо, когато Оливия си възвърне силите.

— Оливия дава кръв, която преливат на Джейн — обясни Лоугън. — В кръвта ѝ има антитела, необходими на Джейн. Нали така, сестричке?

— Да — отвърна тя. — Оливия е изтощена, така че не се задържайте дълго при нея. А сега, ако ме извините, Лоугън трябва да отиде на едно събиране.

— А ти трябва да си починеш — каза Лоугън на Джейн.

Ема и Грейсън ги изпратиха с поглед, докато те не се скриха зад ъгъла. После Ема каза:

— Джейн не изглежда никак добре, нали? Толкова е бледа.

Грейсън си помисли, че братът на Джейн изглеждаше също толкова болен. Когато Ема влезе в стаята на Оливия, Грейсън отиде при дежурния агент, за да обсъди с него графика на охраната. След това се обади на Ронан, за да му разкаже за инвестиционния фонд на Робърт Маккензи, и установи, че Ронан вече беше проучил семейството на Оливия и беше набелязал всякакви варианти за роднините, които биха могли да желаят смъртта ѝ. Зачуди се дали Оливия знае, че зет ѝ Джордж има проблем с хазарта и че наскоро е направил втора ипотека на къщата си, за да изплати част от дълговете си.

Когато Грейсън приключи разговора си с Ронан, Ема си беше тръгнала и Оливия беше сама. Грейсън погледна часовника си, докато влизаше в стаята. Скоро трябваше да потегли за дома си. Сега, когато племенникът му живееше с него, Грейсън се стараяше да вечеря заедно с момчето възможно най-често, за да му внуши усещане за стабилност.

Оливия се бореше със съня. Телевизорът беше включен и тя се опитваше да гледа новините, но клепачите ѝ натежаваха. Тя видя Грейсън и попита:

— Защо си тук? Не очаквах да те видя отново. Възложиха ти това разследване ли?

— Не, аз помолих да ми го възложат.

Болкоуспокоителните започваха да действат и Оливия се чувстваше леко замаяна.

— Заради Джорджъсън ли?

— Не, заради теб.

Тя се намръщи.

— Хайде да си изясним едно нещо.

— Добре — съгласи се той. — Какво?

Тя го погледна.

— Какво?

— Искаше да си изясним нещо.

Тя си спомни.

— Трябва да си наясно с едно нещо, Грейсън. Никога повече няма да те помоля да ме целунеш.

Той се усмихна.

— Не е нужно да ме молиш.

Мобилният му телефон иззвъня и развали момента, което беше добре, помисли си той, защото определено се канеше да я целуне. Знаеше, че няма да се поддаде на импулса си, но не му харесваше факта, че я желаете толкова много.

Племенникът му се обаждаше да му напомни, че трябва да построи модел на Слънчевата система и че Грейсън е обещал да му помогне.

— Коя Слънчева система?

— Слънчевата система — натърти Хенри.

— Сега чувам за първи път за това нещо, Хенри.

— Сигурен съм, че ти казах, и мисля, че ти ми каза, че ще ми помогнеш.

— За кога е? — попита той, чудейки се дали ще намери време през уикенда, за да го направи.

— За утре.

Е, това беше прекалено.

— За утре?

— Да, и ни трябва материали.

— Какви материали? — зачуди се Грейсън.

— Материали, с които да направим модела. Например стиропор и въженце.

Грейсън забеляза, че Оливия е отпуснала глава на възглавницата и че клепачите ѝ бяха полузатворени, но тя се усмихваше. Очевидно намираще разговора за забавен. На него обаче не му беше смешно. Родителстването беше голям зор.

— Добре, тръгвам към къщи. — Той затвори телефона и каза: — Предполагам, че чу всичко?

— На колко години е той?

— На девет.

— И ти трябва да направиш модел на Слънчевата система?

— Очевидно. Сега ще трябва да обикалям града да търся подръчни материали. Най-добре да тръгвам.

— Успех — прошепна тя и заспа дълбоко.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ноцта преди да изпишат Оливия от болницата, леля й Ема дойде да я посети и настоя да се премести в нейния дом, докато се възстанови. Оливия отказа. Тя каза на леля си, че иска да спи в собственото си легло и никой да не се суети около нея. В действителност, не желаше да изложи Ема на опасност, а докато стрелецът беше на свобода, всички около Оливия бяха изложени на риск.

Когато Ема си тръгваше, в стаята се появиха Грейсън и Ронан. Ема се усмихна на агентите и каза:

— Грейсън, в цялата тази суматоха забравих да те попитам за баща ти. Как е той?

— По-добре — отвърна кратко Грейсън.

Оливия се заинтригува да разбере какво се е случило с баща му, но реши, че ще е нахално да попита. Щеше да се наложи да изчака, докато двете с Ема останеха насаме, за да си изясни подробностите. Не че изобщо й влизаше в работата, напомни си тя. Беше взела решение да поддържа професионални отношения с Грейсън и да не му задава никакви лични въпроси.

— Моля те, предай му поздрав от мен — каза Ема и се обърна към Оливия. — Ще бъда тук утре рано сутринта, за да те откарам до апартамента ти.

Грейсън се намеси:

— Аз... мисля, че е по-добре аз да закарам Оливия до дома й... от съображения за сигурност.

— Добре — съгласи се Ема. Тя целуна Оливия по челото и си тръгна.

Грейсън имаше цял списък с въпроси към Оливия, особено за зет й и натрупаните от него дългове. Тя знаеше ли за тях? А сестра й? От наученото досега беше разбрал, че отношенията на Оливия със семейството й са доста напрегнати. В дните на престоя й в болницата, той не беше видял никой от най-близките й да я посещава.

За нещастие не му се удаде възможността да ѝ зададе въпросите. Постоянен поток от посетители, няколко телефонни обаждания и нейното изтощение промениха намеренията му. Той реши да изчака до следващия ден, за да говори с нея за семейството ѝ.

На следващата сутрин той я закара от болницата до дома ѝ, но не повдигна неудобната тема за близките ѝ. Когато Грейсън ѝ съобщи, че един полицай ще пристигне скоро, за да застане на пост пред вратата ѝ, тя възнегодува. Настоя, че докато се намира в апартамента си, е в безопасност. Грейсън изслуша доводите ѝ и ги пренебрегна, като настоя, че наличието на охрана не подлежи на обсъждане.

Бяха стигнали до апартамента ѝ и Оливия си търсеше ключа в чантата, когато вратата в дъното на коридора се отвори и една възрастна жена, облечена в розова хавлия, излезе навън. Жената, чиято тънка побеляла коса бе прихваната встрани от лицето с две фиби, подсвирна на Оливия. Когато тя погледна към нея, жената я повика с пръст да се приближи.

— Здравейте, госпожо Дилейни — поздрави я Оливия, когато се доближи до старицата.

— Оливия, скъпа, трябва ми мляко. — Докато говореше, госпожа Дилейни надничаше зад гърба на Оливия и наблюдаваше Грейсън с подозрение.

— Съжалявам — каза Оливия. — Няколко дни няма да мога да ходя до магазина, но когато отново започна да пазарувам, с удоволствие ще ви купя мляко.

Госпожа Дилейни изглеждаше разтревожена.

— Добре — каза тя. — Ще се обадя на Джон и ще го накарам да ми донесе мляко, когато идва на работа утре, но той все не ми купува това, което искам. Специално го моля да е с два процента масленост и той все ми носи пълномаслено. А то е прекалено тежко за мен. Нервният ми стомах не го понася.

— Разбирам — кимна търпеливо Оливия. — Непременно ще ви се обадя, когато отивам в супермаркета и ще ми дадете списък с необходимите ви неща.

— Чудесно — съгласи се госпожа Дилейни и се обърна да влезе в апартамента си. — Купи ми и от лимоновите сладки, онези с глазурата отгоре, не обикновените, които ми купи предния път. —

Грейсън и Оливия чуха, че тя продължава със списъка, докато затваряше вратата.

— Тя не обича да излиза, когато навън е студено — обясни Оливия.

— Струва ми се доста претенциозна.

— Малко — засмя се Оливия. — Съвсем сама е и нямам нищо против да ѝ помагам, когато мога.

Грейсън взе ключа от ръката на Оливия и го вкара в ключалката.

— Може и да се правиш на твърда, но вътрешно си много мекушава, Оливия Маккензи. — Той бутна вратата, за да я отвори и се дръпна настрана, за да ѝ направи път.

Оливия се радваше, че си е вкъщи. Леля ѝ беше изпратила хора да изчистят апартамента, да заредят хладилника и килера и да изперат мръсните дрехи. Имаше свежи портокали и ябълки в една дървена купа на кухненския остров, пилешка супа, която само чакаше да бъде претоплена, и прясно изпечен хляб.

— Ако не си прекалено уморена, бих искал да поговоря с теб за семейството ти — каза Грейсън.

— Добре, но не знам дали мога да ти кажа нещо, което да ти бъде от полза. — Тя изпразваше чантата си, защото търсеше мобилния си телефон. Най-накрая го откри и отиде да го включи да се зарежда.

Когато се върна, Грейсън беше съблякъл сакото си и разхлабваше вратовръзката си. Тя забеляза това, но не направи никакъв коментар. Ако той искаше да се почувства по-удобно, на нея не ѝ пречеше. Все пак щеше да поддържа дистанция помежду им. Той не ѝ беше приятел, а защитник.

Това напомняне трябваше да ѝ помогне да вижда нещата в перспектива, но той изглеждаше страхотно в костюм, а без сако изглеждаше още по-добре. Оливия беше забравила колко мускулесто е тялото му. Тя усещаше пулсиране в едната си страна, парене в рамото и чувстваше бедрото си, все едно куршумът още беше заседнал в костта. Беше развалина, а още точеше лиги по него. Би могла да обвини болкоуспокояващите, които пиеше, за похотливите си мисли, но днес не беше пила никакви лекарства.

— Бих искал да поговорим за зет ти — продължи Грейсън.

— За Джордж? Не съм общувала с него кой знае колко. Обикновено се чуваме по телефона и винаги разговорите ни са били

съвсем повърхностни. Нали се сецаш: „Как си?... Чудесно. А ти?“ И после той предава телефона на сестра ми. Джордж не е особено приказлив. Малко е... резервиран. Обаче Натали е щастлива с него.

— Откога го познаваш?

— Почти от десет години. Запознах се с него няколко месеца след като се бяха омъжили.

— Ти не присъства ли на сватбата?

— Не, тя беше в Сан Франциско, а аз бях тук, във Вашингтон. Не беше възможно да пътувам.

Оливия никога не беше говорила за болестта си и той се зачуди дали тя се бе досетила, че той вече е научил за експерименталната програма. Според леля й, Оливия обсъждала онзи период от живота си само с другото си семейство — трите момичета, които също като нея минали през програмата. Грейсън вече знаеше и че д-р Андре Пардио й беше нещо като втори баща.

Насили се да довърши въпросите си, за да може тя да си почине.

— Знаеш ли нещо за финансовото им състояние?

Оливия седна на фотьойла и облегна глава назад.

— Преди няколко години двамата с Натали основаха интернет компания и бизнесът им върви много добре. Натали инвестира почти цялата им печалба във фонда на баща ни, бог да й е на помощ. Опитах да говоря с нея, да я накарам да проумее, че това е измама, но тя се държи като човек с промит мозък. Също като майка ми — добави Оливия. — Харесва й да си фантазира, че сме съвършеното семейство. Според нея Натали е съвършената дъщеря, а Джордж — съвършеният зет...

— А ти?

Оливия затвори очи и се усмихна.

— Аз съм несъвършена — отвърна тя спокойно. — Така че тя обикновено не ме споменава, когато говори за семейството си. Натали стана единственото й дете. А в последно време майка ми ме смята за предателка.

— Смята, че предаваш семейството си?

— Да. Вероятно правя точно това. Но трябва да го спра. Той не може да продължи да съсипва човешки животи и семейства. Преди си мислех, че той просто не може да се спре, че за него всичко е само игра, но вече знам, че не е така. За него парите са всичко. Вманиачен е,

че трябва да печели още и още. Подмами богатите си приятели да му дадат спестяванията и фондовете си, за да ги инвестира, но също така се цели и в големи пенсионни фондове и благотворителни организации. Колкото по-трудно е спечелването на потенциалния клиент, толкова по-щастлив е баща ми. Леля Ема не му позволява дори да припари до нейните пари и това направо го побърква. Той мрази да губи и е твърдо решен да намери начин да я принуди да му даде всичко, което притежава. Това няма да се случи, но той няма да се умори да опитва.

Оливия опита да се изправи. Изненадана от това колко я изтощи това простичко действие, тя се отправя към спалнята си.

— Отивам да се преоблека. Вземи си нещо за ядене или пиене.

— Да ти стопля ли супа?

— Би било чудесно.

Тя мина по коридора, но до вратата на спалнята спря и погледна назад към него.

— Майка ми идолизира баща ми и в сърцето ѝ има място единствено за него. Тя не може да се промени. Сякаш той има контрол над мозъка ѝ.

— Тя знае ли какво прави той? Част ли е от схемите му?

— Не — натърти Оливия. — И дори и да ѝ покажеш неоспорими доказателства, тя няма да повярва. Няма да види какво е написано черно на бяло. Честно казано, мисля, че би скочила и под автобус, за да го защити.

— Включително и от теб.

Тя не отговори.

— Мисля, че когато баща ми се озове зад решетките, майка ми най-после ще прогледне и ще види истината. Но пак не е сигурно. Може да поиска да я затворят в килията заедно с него.

— Оливия? — извика той, когато тя влезе в спалнята си.

Тя надникна в коридора.

— Да?

— Защо майка ти смята, че си несъвършена?

Тя въздъхна.

— Защото се разболях, Грейсън. Това ме направи несъвършена.

Оливия наистина се надяваше той да е приключил с въпросите за семейството ѝ. Те пораждаха най-различни емоции, които тя не

желаеше да си припомня. Затвори вратата на спалнята си и си облече синьо-бяло трикотажно долнище на пижама и синя тениска. Дори и това минимално усилие я изтощи и тя приседна на леглото си. Отпусна се назад, претърколи се на една страна и затвори очи. Щеше да си почине само няколко минути, докато той топлеше супата, каза си тя. След това щеше да изпрати Грейсън да си ходи и щеше да поработи малко на компютъра си.

Минаха петнайсет минути, а Оливия не се беше върнала в дневната. Грейсън откряна вратата на спалнята ѝ и надникна. Косата скриваше лицето ѝ, а ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Грейсън издърпа настрана завивката на голямото легло, после вдигна Оливия на ръце. Притисна я до гърдите си за минутка, наслаждавайки се на допира на топлото ѝ тяло до неговото. После внимателно я постави върху чаршафа и я зави. Отмести косата ѝ настрана и погали врата ѝ. Кожата ѝ беше толкова мека, толкова гладка.

— В теб няма нищо несъвършено, Оливия.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ронан смяташе, че Джордж Андерсън, зетят на Оливия, изглежда доста подозрителен и искаше да го постави в началото на списъка със заподозрените за опита за убийство.

Грейсън не беше убеден.

Ронан отвори чекмеджето на бюрото си, извади една малка футболна топка и я метна на Грейсън. Докато умуваха по някое разследване, двамата редовно си подхвърляха топката. Това беше като ритуал за тях, стига офиса да беше празен.

— Ще поставя Андерсън в първата петица — каза Грейсън. — Но има други, които ми изглеждат по-подозрителни, като Карл Симънс и хората му, както и бащата на Оливия, за съжаление. Всеки от тях би могъл да наеме човек, който да я накара да замълчи. Знаеш ли, че тя се е обаждала и в Комисията по ценните книжа и борсите?

Ронан се усмихна.

— Браво на нея.

Грейсън хвърли топката отново на Ронан.

— Оливия е задавала много въпроси за фонда „Тринити“. Може някой, който има връзки в КЦКБ, да не се е зарадвал на възможността за разследване.

Ронан кимна утвърдително.

— Хайде да поговорим за Андерсън.

— Добре, хайде. Той дължи триста хиляди долара на някакъв букмейкър, който се казва Събуей, и всяка седмица лихвата му расте.

— Всяка седмица?

— Всяка седмица — повтори Грейсън. — Ако Андерсън продължи да не изплаща дълга си, след шест месеца ще дължи колко... шестстотин хиляди?

Ронан метна топката и отговори:

— Да. Предполагам, че Събуей не е букмейкър, а по-скоро лихвар.

Грейсън кимна.

— Оливия знае ли за проблема на зет си с хазарта? — попита Ронан.

— Съмнявам се. По-късно ще отида при нея да говорим за зет ѝ. Тя спомена, че Джордж бил в града и искал да се отбие да я види довечера.

— А ти какво каза?

Двамата си разменяха топката все по-бързо, докато тя започна да прелита като торпедо през офиса.

— Казах ѝ, че той не може да влезе, освен ако аз не присъствам. Охраната е предупредена — добави той.

— Ами жената на Андерсън, Натали? Тя знае ли за проблемите на мъжа си?

— Не мисля. Той би могъл да изтегли пари от фонда „Тринити“, за да изплати дълга си — вложили са почти четири милиона при баща ѝ — но не го е направил.

— Защото така тя би научила.

— Така мисля. Тя е вложила много свои пари в този фонд. Чичо ѝ, Даниел Монро, е бил много богат. Той е оставил попечителски фондове на двете си племенници и всяка от тях е наследила доста солидна сума. Веднага щом получила достъп до парите си, Натали ги прехвърлила на баща си да ги инвестира.

— А фондът на Оливия?

— Тя ще получи достъп до парите си догодина.

Той разказа на Ронан какво беше научил за „Симънс, Симънс и Фалкън“. Беше проверил банковите им сметки и беше разкрил, че Карл Симънс е таен партньор на Робърт Маккензи.

— Карл Симънс я клевети, разправя наляво и надясно лъжи за нея, за да я принуди да спре да задава въпроси. На колко се обзалагаш, че баща ѝ знае много добре какво прави съдружникът му?

Грейсън кимна.

— Ако всичко върви по план, ще го видя в действие след няколко седмици в хотел „Морган“.

— Голямото парти за рождения му ден?

— Не съм ходил неканен на парти от доста време. Сигурно ще бъде интересно. — Грейсън хвърли топката на Ронан. — Тръгвам.

— Отиваш у Оливия ли?

— Да. Хенри ще спи у един приятел тази вечер.

— Не че ти държа сметка, но ми се струва, че прекарваш ужасно много време в апартамента на госпожица Маккензи напоследък.

— Какво мога да кажа — ухили се Грейсън. — Заел съм се с разследването много сериозно и задълбочено.

— Аха — отвърна провлечено Ронан и се усмихна скептично.

Истината беше, че Грейсън си търсеше извинения, за да види Оливия. Дори когато можеше да получи отговор с едно просто телефонно обаждане, той настояваше, че трябва да говори с нея лично. Не можеше да устои на възможността да прекара известно време с нея. Това, което изпитваше, беше непознато за самия него чувство и той не можеше да си го обясни. Само знаеше със сигурност, че Оливия Маккензи се различаваше от всяка друга жена, която познаваше, и колкото повече време прекарваше с нея, толкова повече искаше да бъдат заедно.

Той вече вървеше към стълбището, когато Ронан го попита:

— Все още ли се държиш като джентълмен?

— С Оливия ли? — попита той, като се престори, че не разбира въпроса.

— Не, с кучето й.

Грейсън се засмя.

— Тя няма куче и, да, още се държа като джентълмен.

И това го убиваше.

Бяха минали три седмици от нападението над Оливия и тя беше излизала от апартамента си само за да отиде до болницата, за да й махнат шевовете. Започваше да се чувства като животно в клетка. Ежедневието й беше толкова скучно. Всяка сутрин ставаше, обличаше се, отиваше в малкия си кабинет и включваше компютъра си. Свързваше се със служебния си компютър и започваше работа. Тъй като нямаше с какво да се разсейва, доста бързо навакса със случаите, които й бяха възложени.

Единственият фитнес уред, който притежаваше, беше бягаща пътечка, а тъй като не можеше да ходи във фитнес залата, както правеше по-рано, се качваше на пътечката, за да се пребори със скуката. В някои дни астмата й не я мъчеше много, в други дни вървеше толкова бавно, че имаше чувството, че пълзи.

Колинс дойде две поредни недели и всеки път оставаше по няколко часа. После се отправяше към стрелбището, за да работи върху точността си. Оливия още се тревожеше от мисълта, че Колинс носи оръжие.

Джейн си стоеше вкъщи заради времето. Зимата във Вашингтон беше необичайно студена и постоянно валеше сняг. Джейн живееше в къща близо до Дюпон Съркъл и беше заета да я ремонтира и преустройва, за да си обособи ателие, в което да рисува. Оливия пропусна откриването на изложбата, но Джейн ѝ разказа подробно за събитието. Бе продала три картини и се чувстваше удовлетворена и ентузиасирана.

Сам се беше обадила няколко пъти; тъй като беше в Исландия, поддържаха връзка предимно по имейла. Тя пишеше дълги, хаотични писма за самолетите, с които летеше, и не се оплакваше от местонахождението си.

И трите приятелки на Оливия си имаха гаджета, но никоя нямаше сериозна връзка. Въпреки че сега бяха здрави, те живееха със страха, че късметът им може да се обърне. Как биха могли да подложат мъжете, които обичаха, на такива тревоги? Бяха решили да бъдат реалистични. Не им беше писано да имат щастлив брак.

Оливия довърши отговорите на няколко имейла, затвори лаптопа си и погледна колко е часът. Спомни си, че ще идва Грейсън, така че отиде в спалнята си и се преоблече. Пак беше с небрежен вид — тесни дънки и бяла блуза. Вчеса косата си и си сложи малко парфюм и червило.

Скоро щеше да пристигне и Джордж. Той беше казал, че иска да си поговори сериозно с нея. Оливия се зачуди дали Натали ще бъде с него. Беше сигурна за какво искаше да говори Джордж: че трябва да убедят леля Ема да инвестира във фонда „Тринити“, за да демонстрира лоялността и подкрепата си към семейството. Отговорът на Оливия нямаше да се промени, независимо от аргументите на Джордж. Инвестиции в „Тринити“? В никакъв случай.

Как можеше Натали и Джордж да са толкова слепи?

Грейсън пристигна точно когато Оливия набързо подреждаше дневната си. Тя събра вестниците и списанията, пусна ги в чувала за рециклиране и тъкмо сгъваше одеялото от дивана, когато на вратата се позвъни. Тя метна одеялото на облегалката.

Щом го видеше, в гърлото ѝ винаги засядаше буца. И тази вечер не беше различно. Той не беше с костюм. Беше облечен спортно, също като нея, с дънки и светлокафяв пуловер. Пистолетът му беше на кръста. Това не се беше променило.

Тя си помисли, че той изглежда чудесно, но всъщност това не беше нещо ново. Дръпна се назад и го изчака да закачи палтото си в коридора.

— Подранил си — каза тя. — Джордж няма да дойде преди осем.

— Искан да говоря с теб, преди той да се появи.

Грейсън отиде до дивана и седна. Тя го последва.

— Да поговориш за Джордж ли?

— Ти знаеш ли, че той има проблем с хазарта?

Изражението ѝ му подсказа, че това бе новина за нея.

Тя поклати глава с шокиран вид.

— Не изглежда като такъв човек. Толкова е... консервативен.

Тя седна до него и с нарастващо изумление изслуша разказа на Грейсън за дълговете на Джордж.

— Дължи толкова много пари?

Грейсън повтори сумата. Стори му се, че реакцията ѝ на новината беше комична. Бузите ѝ се зачервиха и тя забърбори.

— Как може човек... взел е назаем от... толкова ли е глупав?

— Мен ли питаш?

— Лихвар? Наистина ли е отишъл при лихвар?

— Да — усмихна се той. — Да, постъпил е глупаво. Хората постоянно правят глупости. Иначе щях да съм безработен. Ти работиш в НАП. Не се ли сблъскаш непрекъснато с глупавите постъпки на хората?

Тя се засмя.

— Да, вероятно. — Оливия се замисли отново за Джордж. — Натали ще го убие.

— Мислиш, че тя не знае?

— Джордж е все още жив, значи тя няма никаква представа.

Оливия нямаше намерение да сяда толкова близо до него. Но не се отмести. Харесваше ѝ как ъгълчетата на очите му се набръчкват, когато се усмихваше. Тя се взря в очите му и след малко каза:

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се. Какво искаш да знаеш?

— Не е свързано с разследването.

— Добре. Давай.

— Понякога иска ли ти се да ме целунеш?

Той ѝ се усмихна отново и тя се разтопи от усмивката му.

— Да. Постоянно — каза той и ръката му се премести точно под тила ѝ.

— Постоянно ли, Грейсън? — подразни го тя.

Той я придърпа към себе си и устните му покриха нейните в целувка, която беше влудяващо страстна. Оливия отчаяно закопня за още. Можеше да го спре, но това беше последното, което би ѝ хрумнало.

За Грейсън целувката беше помитаща и изключително възбуждаща. Когато той се осъзна и разбра какво става, хвана раменете ѝ и нежно я отблъсна от себе си.

— Не можем сега — каза дрезгаво.

Оливия се чувстваше замаяна. Една целувка и цялата се беше разтреперила. Какво ли щеше да се случи, ако Грейсън правеше любов с нея? Сигурно щеше да се разпадне. Тя прекара пръсти през косата си и си пое дъх. Грейсън беше изчезнал в кухнята. Трябваше да му се извини. Знаеше, че го поставя в неловко положение. Той беше агент, разследващ престъпление, а тя беше жертвата. Не беше добра идея помежду им да има връзка. Трябваше отношенията им да си останат професионални... нали? Главата ѝ казваше — да, но сърцето ѝ крещеше — не.

Когато влезе в кухнята, Грейсън стоеше до хладилника ѝ. Беше отворил вратата му и гледаше, сякаш търси нещо конкретно вътре.

— Какво искаш? — попита тя.

Това беше подвеждащ въпрос.

— Не знам, нещо за пиене.

Тя затвори вратата.

— Има най-различни напитки в хладилното чекмедже. Зад теб.

Чекмеджето за напитки изглеждаше като нормално чекмедже, отвън имаше същата вратичка като кухненските шкафове от тъмnochерешово дърво. Грейсън го отвори, извади си бутилка с вода и го затвори.

— Добра идея — каза той и си направи мислена отметка да я използва при следващия ремонт на кухнята си. — Харесва ми. Трябва

да си сложа такава в кухнята. Племенникът ми постоянно оставя хладилника отворен.

— Хенри ли? — попита тя.

— Да.

— Той при теб ли живее?

— Да, след като баща ми получи инфаркт.

— Съжалявам, баща ти ще се оправи ли?

— Да — отвърна той кратко.

Това ли беше? Просто „да“. Без никакво обяснение. Добре, тя разбра посланието. Той не желаше да обсъжда личния си живот. Оливия се почувства като глупачка, защото почти го беше помолила да я целуне. Отново.

Облегна се на мивката и скръсти ръце пред корема си. Ядоса се на себе си. Беше нарушила решението си да не му задава лични въпроси, а да го остави сам да й каже каквото пожелае.

— Имаш ли нещо против да разгледам шкафчетата ти? — попита той.

Тъй като той вече беше отворил вратичката над мивката и оглеждаше дървото, Оливия не си направи труда да му отговори.

— Правя основни ремонти на сгради с апартаменти — обясни той. — Това дърво е много хубаво. Ти ли го избра?

— Да.

— Гранитът също ми харесва.

Изведнъж той се премести и я притисна към мивката. Наведе се и я целуна. Бързо и сладко.

— Това пък защо беше? — попита тя озадачено.

— За да спреш да се мръщиш.

Той отново докосна нежно устните ѝ със своите.

— Знаеш ли какво още ми харесва?

— Не, какво? — прошепна тя.

— Мивката ти. — Той отстъпи назад.

Тя мина покрай него.

— Страшен ласкател си.

Той я последва.

— Хей, наистина ми харесва мивката ти.

Тя вдигна очи към тавана.

— Искаш да ме целунеш, не искаш да ме целунеш. Целуваш ме, после не ме целуваш. Реши какво искаш, за бога.

Той се засмя. На вратата се почука и настроението на Грейсън се промени на мига.

— Отиди да седнеш. Джордж е тук.

— Подранил е — каза тя. — Изглежда, лесно е намерил мястото.

— Не е ли идвал тук преди?

— Не.

Грейсън изчака Оливия да седне, после отключи вратата и я отвори. Джордж беше едър мъж, висок беше почти колкото Грейсън. Трябваше да свали известен брой килограми. Около двайсет и пет. Повечето излишни килограми бяха разположени по гърдите и корема му. Направо си чака инфаркта, помисли си Грейсън.

Джордж се представи на Грейсън, но не го погледна в очите.

— Вие си тръгвате ли, или оставате? — попита той.

— Оставам — заяви Грейсън твърдо.

— Защо? Отвън до вратата има охрана. Не е нужно и вътре да стои някой. Полицаят отвън вече ме претърси, което беше достатъчно обидно.

— Ела да седнеш, Джордж — включи се Оливия. Тя искаше да стане и да го посрещне на вратата, но Грейсън беше настоял да остане седнала.

— Не виждам защо той...

— Аз оставам — повтори Грейсън.

— Грейсън е от ФБР — обясни Оливия. — Те разследват стрелбата.

Зетят на Оливия се отказа да спори. Той свали палтото си и посегна да го подаде на Грейсън. Бързо размисли обаче и го метна на масата. То веднага падна на пода, но Джордж не си направи труда да го вдигне.

Свикнал е други да се грижат за него — помисли си Грейсън.

Джордж огледа дневната, преди да седне на едно от креслата срещу канапето. На Оливия не й пукаше дали той харесва дома ѝ, или не. След като приключе с разговора, той нямаше да се появи повече в апартамента ѝ.

— Как си? — попита той Оливия.

— Добре съм.

Джордж се обърна към Грейсън.

— Имате ли заподозрени за нападението над Оливия? Сигурно е някой от хората, които Оливия е уличила в неплащане на данъци. Много хора я мразят... имам предвид заради работата ѝ.

Грейсън не каза нито дума. Той просто се взираше в Джордж, докато той се смути и отмести поглед.

— Къде е Натали? — попита Оливия.

— В Маями, с вашите.

— Тя знае ли, че си тук?

— Разбира се. Всъщност тя предложи да дойда да говоря с теб.

Започва се.

— За какво да говориш с мен? — попита тя невинно.

— Просто трябва да говориш с Ема и да я убедиш да вложи парите си в „Тринити“ — изстреля той.

— Не става. Искаш ли да ми кажеш нещо друго?

— Не ме отрязвай така — сопна се той. — Това е важно. Хората... важни хора... знаят, че тя не е инвестирала. Когато тя го направи, те ще последват примера ѝ незабавно.

— Не.

— Това убива майка ти и сестра ти.

— Кое ги убива? — попита тя. Опита да прозвучи разтревожена, но не успя да се престори.

— Твоето влияние над Ема. Тя ще направи всичко, което ѝ кажеш.

— Тя няма да се съгласи. Тя е интелигентна, силна, независима жена. — *А ти си идиот* — добави мислено тя.

— Но ти имаш специално влияние над нея, още откакто си спечели съчувствието ѝ, когато си се разболяла.

— Спечелила съм съчувствието ѝ? Шегуваш ли се?

— Просто заявявам очевидното.

— Знаеш ли, Джордж, до днес смятах, че имаш поне половин мозък. Вече не мисля дори и това. Ти си също толкова заблуден, колкото и майка ми, и Натали по отношение на измамата на баща ми.

Джордж изсумтя и тръгна да се изправя. Той погледна Грейсън и бързо седна.

— Ти си заблудената. Осъзнаваш ли колко пари спечелихме двамата с Натали?

Грейсън реши да се намеси.

— Защо не използваш част от тях, за да изплатиш дълга си?

Джордж се престори, че не разбира:

— Какъв дълг?

— Дългът към букмейкъра ти. Събуей се представя за букмейкър, нали?

— Слушай какво — извика Джордж. — Това е личен въпрос...

— Натали не знае за дълга ти, нали? — попита Оливия.

— Не. — Той звучеше, сякаш ще се разплаче. — Тя ще се разведе с мен, ако научи.

— Ще трябва да поемеш този риск. Не можеш да се криеш от лихвар...

— Той е букмейкър — настоя Джордж и зарови лице в дланите си. — Бях такъв глупак. Започнах с няколко залога за колежански баскетболни срещи и преди да се усетя, бях затънал до шията.

— А каква ще бъде твоята полза, ако Ема инвестира в „Тринити“? — попита Оливия.

— Никаква — отвърна той. — Просто се опитвах да помогна на родителите ти и на Натали. За тях е много важно фирмата да продължи да расте, а Ема е толкова влиятелна личност. Ако нейните приятели научат, че тя се е доверила на фонда, те ще я последват.

— А ти ще можеш да изтеглиш част от вашите пари, за да платиш дълговете си?

— Не, не мога да го направя... не и без Натали да разбере, че съм залагал.

На Оливия започваше да ѝ се гади от тази история.

— Кажи истината на Натали, и за бога, изтеглете парите си от този фонд, преди да е станало твърде късно.

— Няма да се държиш като зрял човек, така ли? — Той замълча за момент и Оливия разбра, че той трескаво се опитва да измисли доводи. — Сега като знаеш за моя дълг... какво ще кажеш?

— Какво да кажа?

— Можеш да ми дадеш заем, като го гарантираш с попечителския си фонд. Нали ще получиш парите след два месеца?

— Не, след година и два месеца — поправи го тя.

— Какво ще се случи, ако Оливия умре, преди да е получила парите от попечителския фонд? — попита Грейсън.

Без да се поколебае, Джордж отговори:

— Всичко ще остане за Натали.

— И за теб.

— Ами, да, ние сме женени... — Той млъкна рязко. — Чакайте... да не мислите, че бих наранил Оливия?

Грейсън не отговори. Той не мислеше, че на Джордж би му стискало да застреля някого. Но можеше да си го представи как наема други хора за тази работа.

— А щом тя се сдобие с парите, ако нещо ѝ се случи, всичко ще остане за този, когото е посочила в завещанието си — каза Грейсън.

Джордж се престори, че не знае нищо за завещание.

Грейсън продължи:

— Обзалагам се, че знаеш точно колко пари има в попечителския фонд на Оливия, чак до последния долар.

— Оливия е получила повече пари от сестра си заради болестта си. Поне така сме чували двамата с Натали.

— Джордж, време е да си тръгваш — каза Оливия.

Той не възрази. Взе палтото си и попита:

— Значи няма да говориш с Ема?

Колко пъти трябваше да му каже едно и също?

— Не, няма.

Тя не го изпрати до вратата. Грейсън се погрижи за това. След като заключи, той попита:

— Какво вижда сестра ти в него?

— Не си виждал сестра ми, нали? Когато я видиш, ще разбереш.

— Какво ще разбере?

— Той е идеален за нея.

— Ясно.

Тя докосна ръката му.

— Не мисля, че Джордж би ме наранил, но се радвам, че ти беше тук.

— Аз също. — Той хвана ръката ѝ. — Нали знаеш, ако се нуждаеш от нещо... т.е. ако се изплашиш и искаш да поговориш с някого, можеш да ми се обадиш.

— Знам — отвърна тя с усмивка. — Благодаря ти, Грейсън. Не знам как щях да се справя без теб.

Той извърна поглед и не каза нищо. Изглеждаше замислен.

— Трябва да тръгвам — каза накрая.

Тя го видя как изгаси лампата в кухнята и отиде в коридора да вземе палтото си... само че не го взе. Свали го от закачалката, после отново го закачи. Постоя, потънал в размисъл няколко минути, после обиколи дневната и изгаси всички лампи освен една. Стаята потъна в сенки. Той спря до камината, взе дистанционното от полицата и натисна бутона за включване. Огънят лумна, подхранен от газта.

В дневната стана топло и уютно.

Грейсън мълчаливо се взира в пламъците няколко минути, пъхнал ръце в джобовете си, после започна да крачи напред-назад, вперил поглед в пода, сякаш търсеше там отговора на въпрос, който не му даваше мира.

Оливия наблюдаваше странното му поведение. Започваше да я боли врата да следи движението му наляво-надясно. Помисли си, че може би той се опитва да си изясни нещо, свързано с разследването, или се чуди на прекрасните ѝ роднини; може би дори благодареше на бога, че те не бяха част от неговото семейство. А се беше запознал само с Джордж. Оливия се зачуди как ли щеше да реагира той, след като се запознаеше и с останалите. Може би тя трябваше за всеки случай да вземе пистолета му, преди да го запознае с тях.

— Грейсън? Какво правиш? — попита тя, за да наруши мълчанието. Седеше от прекалено дълго време. Изправи се и протегна ръце над главата си, за да разкърши схванатите си рамене, но веднага съжали за това. — Ох — прошепна и направи гримаса от болката. Рамото и страната ѝ заздравяваха, но все още не беше добра идея да се протяга.

Грейсън беше престанал да крачи. Тя го погледна и пламъкът, който видя в очите му, я остави без дъх. Отиде при него. Спря само на крачка от него и го погледна.

— Какво става? — попита тихо. — Кажи ми какво умуваш. Може да мога да ти помогна.

Той почти се засмя.

— Да, точно така. Мисля си, че няма да мога да държа ръцете си далече от теб още дълго. Искаш ли да ми помогнеш?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше я оставил безмълвна. За щастие това ѝ състояние не трая дълго.

— Мислех, че умуваш нещо, свързано с Джордж.

— Какво има да умувам за него? — попита раздражено той.

— Защото той беше тук току-що — напомни му тя. — И ти се ядоса.

— Не съм ядосан.

Челюстта му беше напрегната и той ѝ се мръщеше.

— Напротив, ядосан си... така че предположих, че мислиш за зет ми. Но съм сгрешила.

— Да.

Той се вгледа в очите ѝ и тя осъзна какво бушува вътре в него.

— Ти ме желаяш — каза тя. Не зададе въпрос, просто установи факта.

Изненадата ѝ го подразни.

— По дяволите, да, желая те. И познай какво, скъпа. Ти също ме желаяш.

Тя постави ръце на кръста си.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Мога и още как. Ще бъдеш ли честна да си го признаеш?

Той пристъпи към нея. Определено се опитваше да я сплаши, помисли си Оливия, а тя нямаше намерение да отстъпва. Изобщо нямаше да му се връзва.

— Не е това въпросът.

— Напротив.

— Няма нужда да ми повишаваш тон, Грейсън.

— Ти викаш, Оливия.

Беше ѝ трудно да си поеме дъх, но предположи, че ако си грабне инхалатора, няма да изглежда много романтично. Но пък той я гледаше навъсено, това да не би да беше романтично?

— Да, искам те — призна тя. — Доволен ли си, че си признавам.
— Тя размаха пръст. — Няма значение, хайде, задоволи си егото. Не искам да те разсейвам, а ако правя секс с теб... престани да се усмихваш. Ако правя секс...

— Ще ме разсееш?

— Точно така.

Грейсън искаше да я вземе в прегръдката си и да целуне всеки сантиметър от тялото ѝ. Боже, тя беше толкова красива и толкова страдна.

— Ще те уволнят — каза тя.

Това привлече вниманието му.

— Ще ме... какво?

— Уволнят.

Той поклати глава.

— Не, няма да го направят.

— Не е смешно, Грейсън. Ще си навлечеш неприятности.

Той отново поклати глава.

— Имах предвид... ако научат... О, за бога, спри да ме гледаш така, сякаш ще избухнеш в смях. Мисля за теб.

— И аз мисля за теб.

Той се върна до камината, взе дистанционното и я изгаси. Огънят припука и изгасна.

Оливия усети как разочарованието я прободеше, когато той извърна лице от нея. Но тя беше твърдо решена да му помогне да вземе правилното решение, независимо какво ще ѝ струва.

— Трябва да основеш решението си на логиката, не на похотта.

Грейсън се обърна, а очите му не се откъсваха от нейните, докато вървеше към нея. Спря на сантиметри и въпреки че искаше да я вземе в обятията си, се насили да изчака. Трябваше първо да я чуе да изрича думите.

— Искаш ли да те докосна, Оливия?

Гласът му беше дрезгав от напрежение и страстта гореше в очите му. Оливия знаеше, че може да сложи край сега. Можеше да го излъже и той да си тръгне... само че тя не искаше той да си тръгва, независимо колко сложно щеше да стане след това. И просто му каза истината. Без преструвки, без лъжи, без игрички.

— Да — прошепна тя. — Искам да ме докоснеш.

— Сега ли?

Тя въздъхна.

— Да. Сега.

Той протегна ръце и я придърпа в прегръдката си. Тя обви ръце около врата му и обсипа лицето и врата му с леки целувки. Подразни ухото му с езика си и разбра, че това му хареса, защото Грейсън я прегърна още по-силно и я притисна към себе си.

Той изръмжа и грубо завъртя косата ѝ в юмука си, после отметна главата ѝ назад. Устните му се спуснаха върху нейните и езикът му срещна нейния. Изгарящата целувка продължи, докато Оливия вече трепереше от желание и едва се държеше на краката си. Пръстите ѝ се заровиха в косата му и тя се вкопчи в него. Задъхана отстъпи назад.

— Грейсън. — Името му прозвуча като стенание.

Той я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Тя отпусна глава на рамото му и затвори очи. Сърцето ѝ препускаше диво, Оливия не можеше да успокои дишането си, но мислеше само за това, че го докосва. Обожаваше уханието му, толкова естествено, чисто и мъжествено. Караше я да иска да е още по-близо до него.

Грейсън повдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне.

— Сигурна ли си? Раните ти...

Тя го накара да замълчи, като опря пръст до устните му.

— Добре съм — каза тя.

Той бавно ѝ позволи да стъпи на земята. Тя направи крачка назад, без да отделя очите си от неговите, и започна да разкопчава блузата си. Трепереше толкова силно, че пръстите ѝ едва успяваха да се справят с копчетата. Той беше по-бърз. За секунди свали пуловера си и тениската и остана гол до кръста.

Сърцето ѝ биеше все по-бясно. Тъмните косъмчета по бронзовата му кожа се спускаха към кръста му. Ръцете и гърдният му кош бяха само мускули. Грейсън беше много здрав мъж. Съвършен мъж.

Изведнъж тя се смути.

— Остави на мен — каза Грейсън. Нежно избута ръцете ѝ и доразкопча блузата ѝ. После я плъзна надолу по ръцете ѝ.

Сутиенът ѝ беше дантелен и адски възбуждащ. Гърдите ѝ бяха едри и прекрасни. Грейсън разкопча сутиена и го свали. Остави го да

падне на пода. Вече отчаяно желяеше да я докосне. Плъзна пръсти по кръста ѝ.

Гърдите на Оливия се докоснаха до неговите и усещане за електричество премина през тялото ѝ. Кожата му беше топла, а мускулите под нея — твърди като стомана. Чувстваше силата под върховете на пръстите си, а косъмчетата на гърдите му я гъделичкаха леко. Еротичното усещане се засили, когато тя обви ръце около врата му и притисна гърдите си към него.

Оливия притисна лицето си към гърдите му, чу как бие сърцето му и разбра, че и той е също толкова възбуден. Беше се случило толкова бързо. Тя искаше да го целуне, да го докосне навсякъде.

Той разкопча дънките ѝ и ги избута на пода, за да може тя да се измъкне от тях. Когато свали и бикините ѝ, тя усети гъдел, който се зароди от пръстите на краката ѝ и се изстреля през цялото ѝ тяло. Оливия го гледаше, докато и той се освободи от останалите си дрехи. Беше толкова красив, с великолепно изваяно тяло, като статуя на Микеланджело.

Оливия отмести завивката и Грейсън я последва върху леглото. Покри я с тялото си. Подпря се на ръце и се вгледа в очите ѝ.

— Толкова ми е хубаво с теб — каза ѝ.

Хвана лицето ѝ в дланите си и най-после я целуна. Не беше нежен. Беше властен, нападателен, ненаситен.

Целувката продължи дълго, докато Оливия имаше чувството, че всяка клетка в тялото ѝ гори. Пръстите ѝ се плъзгаха по горещата му кожа, милваха раменете и гърба му, а цялото ѝ тяло танцуваше бавен еротичен танц под тежестта на неговото.

Грейсън довърши целувката и я погледна. Видя страстта в очите ѝ и разбра, че тя го желяе не по-малко, отколкото той нея. Целуна я отново, после се спусна надолу по тялото ѝ. Устните му нежно хапеха врата ѝ, долината между гърдите ѝ. Палците му галеха зърната ѝ отново и отново. Тялото ѝ реагира, като се изви още по-близо до неговото, и тя изстена тихо, казвайки му без думи колко много ѝ харесва докосването му.

Ръцете му бяха навсякъде — галеха, възбуждаха. Той беше нежен и груб и я побъркваше. Тя искаше да му отвърне със същото.

— Сега, Грейсън — настоя тя. Щеше да започне да вика, ако той не спре с тази влудяваща игра, за да се слее с нея.

Той се намести между краката ѝ и се вгледа в очите ѝ. Усети веднага горещата влага. Двата си пасваха идеално.

Загубиха контрол, търсейки освобождението, което ги отнесе с блажено, пулсиращо мъчение до върховете на екстаза. Светът сякаш се разби на милион блестящи звезди и Оливия се почувства изстреляна в небесата. Беше удивена от силата на преживяното. Никога не беше губила контрол по такъв начин и това я плашеше. Но Грейсън я прегръщаше, шепнеше в ухото ѝ, казваше ѝ да се отпусне, че може да му се довери. И тя го направи.

— Леле!

Една дума, нямаше нужда от повече, за да ѝ каже как се чувства.

Грейсън повдигна глава и ѝ се усмихна. Тя изглеждаше абсолютно опустошена и това го накара да се почувства арогантно самодоволен. Устните ѝ бяха червени и страстта още гореше в красивите ѝ очи.

— Обожавам устните ти — прошепна и я целуна отново. Осъзна, че сигурно я смачква с тежестта си и се претърколи настрана. Легна по гръб и си пое дълбоко дъх. Не можеше да повярва, че му трябваше толкова време, за да проясни мислите си. Не беше преживявал никога нещо подобно на правенето на любов с Оливия. Това беше различно. Тя беше различна.

— Каза леле!

Той долови смеха в думите ѝ. Завъртя се настрана, подпря глава на ръката си и отрече:

— Не съм.

Очите ѝ се затвориха, но тя продължи да се усмихва.

— Обаче го каза, агент Кинкейд. Каза_ леле_. Това ли са ти сладките приказки?

— Сладки приказки ли искаш?

— Не. *Леле* ми беше достатъчно.

Той прекара пръсти от врата до стомаха ѝ.

— А ти извика името ми.

— Не съм викала.

— Обаче го извика, госпожице Маккензи.

Настроението му помръкна за миг. Впери поглед в белега от куршум върху рамото ѝ и изведнъж изпита див гняв. Искеше да убие мъжа, който я беше наранил, и се надяваше да има тази възможност. Тя

беше извадила късмет, това бяха думите на хирурга. И раната в рамото и тази в страната ѝ се смятаха за леки. Куршумите бяха преминали, без да поразят нищо жизненоважно. Нараняването на бедрото ѝ беше по-сериозно, защото куршумът беше заседнал в костта.

— Боли ли те още? — попита той и нежно описа кръг около рамото ѝ.

— Не.

— Ами тук? — Той обиколи с пръст малката още зарастваща рана отстрани на кръста ѝ.

Оливия потрепери, защото я беше гъдел.

— Не.

Той докосна бедрото ѝ.

— А тук?

— Малко — призна тя.

— А гърлото ти?

Тя се намръщи.

— Какво за него?

— Боли ли те от виковете?

— Не съм викала.

— Има само един начин да го докажа — каза ѝ той.

— Как? — попита подозрително тя.

Той я придърпа в прегръдката си.

— Като те накарам да викаш отново.

Оливия се беше свила на топка до него и спеше дълбоко. Грейсън не възнамеряваше да остава през цялата нощ, но се чувстваше прекалено удобно и отпуснато, за да помръдне. Реши, че утре ще се обади на Ронан и ще се оттегли от разследването. Щеше да следи как вървят нещата, можеше дори да направи няколко предложения, но това беше всичко. Не можеше да спи отново с Оливия и едновременно с това да води разследването. Всъщност вероятно можеше, но просто нямаше да го направи.

В края на краищата май беше по-добре да остане при Оливия до зазоряване. Щеше да стане в пет и да си тръгне. Да, така щеше да направи. Придърпа завивките към гърдите си и се прозя шумно. Оливия се сгуши по-близо до него и постави глава на рамото му.

Беше я накарал да крещи два пъти и беше много горд с това. Сети се колко агресивна беше станала тя след втория оргазъм. Изблъска го по гръб и го побърка с ръцете, устата и езика си. Ентусиазмът ѝ го изненада. Той осъзна, че отново е възбуден, и се зачуди дали да не я събуди, но в този момент телефонът му иззвъня. Той нежно отмести главата на Оливия, грабна телефона от нощното шкафче, където го беше оставил заедно с кобура с пистолета си, и отговори.

Обаждаше се Хенри.

— Чичо Грейсън, мисля, че съм болен. Можеш ли да дойдеш да ме вземеш?

Грейсън седна в леглото. Долови тревогата в гласа на Хенри и не потърси никакви обяснения, защото знаеше какво не е наред. На Хенри му липсваше домът. Колкото и да искаше да спи у приятели, той никога не успяваше да изкара цялата нощ. Грейсън се беше сетил за Хенри в десет часа, но тъй като той не се обади, реши, че момчето най-после е преодоляло проблема си.

Има напредък, каза си. Този път беше единайсет и половина.

— Няма проблем. Ще дойда да те взема.

След като се облече, той целуна Оливия по челото и я побутна леко.

— Трябва да тръгвам. Добре ли си?

— Да, супер. Лека нощ.

Тя изчезна под завивката. Той постоя до леглото минута-две и после се разсмя. Ако очакваше някакви хвалебствия за преживяването, щеше да бъде разочарован. Очевидно и тя не си падаше по сладките приказки.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грейсън помоли Ронан да поеме разследването на случая „Маккензи“ и да възложи на друг агент да му помага. Ронан отказа.

Футболната топка прелиташе през стаята, докато двамата мъже спореха. Беше късно, минаваше девет вечерта, но и Ронан, и Грейсън седяха на бюрата си, за да наваксат с бумажината. Вече бяха обсъдили висящите разследвания, които не бяха в ключова фаза, и започнаха да говорят за напредъка по случая на Оливия. Точно така започна спорът им.

— Говоря сериозно — настоя Грейсън. — Ще се оттегля от разследването. Утре ще говоря с Пенски.

Ронан засили топката към Грейсън.

— Не говори с нея. Аз ще поема разследването, но ти ще продължиш да работиш по него. Ще ми помагаш. Или...

— Или какво?

— Или се дистанцирай от Оливия, докато не заловим стрелеца.

Лесно бе да се каже. Грейсън не можеше да я прогони от главата си. Мислеше само как да я вкара отново в леглото.

— Не знам дали мога да се дистанцирам.

— Боже, Кинкейд, какво стана с твоята самодисциплина? — попита Ронан с престолено отвлечение, което разсмя Грейсън.

— Не знам какво стана с нея, по дяволите!

— Различно ли е с Оливия? — попита Ронан, вече сериозен.

— Да.

— Добре, значи държиш на нея.

— Разбира се, че държа — започваше да се дразни. Метна топката с въртеливо движение към Ронан.

— Кажи ми тогава как можеш да се откажеш.

— Не се отказвам.

Ронан го прекъсна:

— Мислиш ли, че някой друг — освен мен, разбира се — може да се справи по-добре с това да я предпази и да открие стрелеца? Би ли

поставил безопасността ѝ в ръцете на някой друг?

— На теб, да — каза рязко Грейсън. — Но на друг, не.

Ронан докосваше оголен нерв. Грейсън не искаше да се отказва от случая, но не знаеше и как да опази обективността си.

— Няма да работя по този случай без теб — заяви му Ронан. — Не говори с Пенски. Разбра ли.

Грейсън грабна топката във въздуха и я задържа, докато обмисляше вариантите. Най-после се предаде.

— Да, разбрах. Оставам. Поне засега. Ще намеря начин да спазвам дистанция.

— Браво. — Ронан се завъртя на стола си и взе един бележник от бюрото. — Трябва да добавя още едно име към списъка на заподозрените.

— Така ли? Кой?

— Бодигардът на Джоргъсън. Помниш ли го?

— Онази канара. Така се почувствах, когато го блъснах на земята. Казва се Рей Мартин.

— Джоргъсън го уволнил. Изкарал го е виновен за целия инцидент.

Грейсън се засмя.

— Мислех, че според него Оливия е виновна. Той не каза ли, че тя го е предизвикала?

— Така твърдеше известно време. После се оказа, че станало недоразумение. Джоргъсън току-що е научил, че Оливия ще свидетелства срещу него и вече има насрочена дата за делото.

— Адвокатите му ще започнат да отлагат, сигурно няма да се стигне до съд поне година, а може би и две.

Ронан беше на същото мнение.

— Джоргъсън си измива ръцете с Мартин. Казал, че след като уволнил Мартин, той заявил, че Оливия е виновна за всичко и че ще ѝ отмъсти.

— Пред кого го е казал?

— Според Джоргъсън, Мартин отправил тази заплаха пред него и пред асистента му, Хавиер Канън. Твърди, че го казал и на дваматрима клиенти. Проверихме ги, но тези клиенти определено не са с безупречна репутация, за да се вярва на думите им.

— Натапят Мартин, за да оневинят Джоргъсън.

— Възможно е — съгласи се Ронан. — Познай каква кола кара Мартин.

— Каж ми. — Той метна топката по арковидна траектория през стаята.

— Чисто нов черен джип. Форд експлорър, ако трябва да бъдем точни. — Ронан улови топката и веднага я метна обратно. — Има още. Изпратих двама агенти да го проверят в дома му. Мартин живее на тричетири пресечки от къщата, където освобождавахме онова момче на Оливия.

— Гангстерското царство.

— Да. Агентите отишли да го извикат за разпит, а на масата, на челно място, се мъдрели цял куп оръжия. Това дало на агентите причина да претърсят останалата част от къщата. Окрили цял арсенал. Оказва се, че Мартин има процъфтяващ страничен бизнес — продава оръжия на съседите си. Казал, че просто им помага да защитават домовете си.

— Ясно, какъв добър човек.

— И аз това си помислих.

— Ами Джордж Андерсън? — попита Грейсън.

— Направих това, което ти ми предложи, и помолих един агент от бюрото в Лас Вегас да провери лихваря на Джордж и да се увери дали той е като всички други лихвари — нали се сещаш — истински бизнесмен, който чупи ръце и крака, за да принуди клиентите си да му изплатят дълговете си, но който не вижда смисъл да ги убива, защото така не би си върнал парите. Лихварят на Андерсън, Събуей, обаче е различен. От време на време някой от клиентите му се оказва мъртъв. Изглежда, че по този начин той изпраща послание на останалите си длъжници. Говори се, че е дал краен срок на Андерсън. До три месеца трябва да изплати всичко.

— Мислиш ли, че Андерсън знае как да си намери наемен убиец?

— Не, но Събуей би могъл да му подсказе някои имена, ако Андерсън му е споменал колко пари би наследила жена му, ако Оливия умре. Така че, да, мисля, че той би му помогнал в намирането на шофьор и стрелец. Може дори да ги е наел от името на Андерсън.

— Андерсън е като невестулка...

— Способен ли е да наеме убиец?

Грейсън отговори без колебание.

— За да се спаси, да. Но същото се отнася и за Мартин.

— Съществува и вероятността Оливия да е била случайна жертва. Може да е било бойно кръщение в някоя банда. По време на онази снежна буря тя е била единственият човек по улиците. Снежна буря толкова рано през сезона не е нещо обичайно, а синоптиците бяха предсказали прехвърчащи снежинки, нищо повече. Как ще успее някое момче, което иска да стане член на бандата, да премине изпитанието, ако наоколо няма жив човек, когото да убие. Може Оливия да се е оказала случайна мишена.

Грейсън осъзна, че е задържал топката и я метна към Ронан.

— Тя е успяла да разгневи и доста хора, които не си плащат данъците.

Ронан предложи друг вариант:

— Ами онези деца, на които тя помага? Някой техен роднина или настойник може да е потърсил отмъщение. Говорих със съдия Бауен и съдия Торп и те ми дадоха имената на децата, с които Оливия е работила. Казвам ти, Ронан, някои от местата, на които е попадала, някои от адските условия, в които са се намирали тези деца... Аз бих ги изтребил до крак, след като съм извел децата в безопасност.

— Не, не би го направил. Би ти се искало, но по-скоро би ги арестувал.

— Кълна се, не знам тя как се справя с това — каза Грейсън. — Твърди, че работата ѝ харесва отчасти защото е скучна и балансира ужасите, които вижда с децата.

— Откри ли някакви заподозрени? Роднини на децата, които да желаят смъртта ѝ?

Грейсън улови топката, пхна я под мишница и се зарови в една купчина листи, докато не откри този, който му трябваше. Прегледа го набързо и каза:

— Двамата братовчеди на едно малко момче. Оливия здравата ги е подредила в съда. И двамата са получили по двацет години.

— Значи имаме мотив...

— Никой от тях няма връзки извън затвора, нито пари, с които да наемат убиец. Проверявам още няколко човека, но нищо не изглежда обещаващо.

— Предпочитам да е Карл Симънс, адвокатът на баща ѝ. След като разпитах кучия син, наистина ми се прииска да е той. Като чух всички глупости, които е говорил за Оливия, как се е опитвал да издейства уволнението ѝ, да я изкара луда...

— Тя е получавала заплахи по телефона — каза Грейсън. — Мисли, че е бил Симънс. Той е преправял гласа си, но тя е почти сигурна, че е бил той. Обаждал се само на мобилния ѝ телефон...

— Успяхте ли да проверите на кого се води номерът?

— Всяко обаждане е правено от различен обществен телефон.

— Всяко обаждане?

— Оливия ми каза, че е имало общо четири.

— Тя изплашена ли е?

— Не, по-скоро е ядосана.

Ронан кимна.

— Знаеш ли за кого ми напомня Симънс? За водещ на телевизионна игра. Има същия изкуствен жълтеникавокафяв тен и облечени с фасети зъби, които изглеждат малко големи за устата му, а цветът им е неестествено бял. И зловеща усмивка. Той е висок и слаб и като отвори уста, изглежда направо стряскащо.

— Изглежда направо убийствено, а?

Ронан се засмя.

— Смешното е, че е възможно да е той. Много ми се иска той да се окаже убиецът. Да пратя негодника в затвора.

Грейсън хвърли топката в едно отворено чекмедже за папки и спря компютъра си.

— Оливия трябва да се връща на работа. Колко време още може да остане под охрана?

— В момента ме притискат да преустановя охраната — каза Ронан. — Още една седмица, може би, но бюджетът...

— Разбирам — кимна Грейсън. — Аз ще взема нещата в свои ръце и ще платя за охраната ѝ. Обаче не искам тя да го знае. Ще наема полицаи, на които имам доверие, и те ще я охраняват, когато не са на работа. — Той грабна палтото си и добави: — И аз ще помагам.

Ронан търсеше едната си ръкавица. Той коленичи и я намери под далечния ъгъл на бюрото, от страната, където беше хвърлил палтото си.

— Докога? — попита той.

— Докато не арестуваме стрелеца.

Ронан последва Грейсън навън.

— Това може да отнеме доста време. Като гледам списъка, се чудя — има ли някой, който не иска да я убие.

Бяха минали две седмици, откакто Оливия не беше виждала Грейсън. Последния път, когато бяха заедно, бяха прекарали няколко страстни часа, в които се любиха. После нищо... нито дори едно телефонно обаждане.

Тя знаеше, че би трябвало да му е бясна, но не беше. След като я беше целунал първия път, тя не го беше виждала или чувала в продължение на два дълги месеца. Трябваше да я прострелят, за да се сети за нея. Може би сега пак щеше да има дълга пауза. Грейсън беше зает човек, напомни си тя, а сега отглеждаше и деветгодишно момче, макар че Оливия не знаеше дали това бе временно или постоянно, а баща му, Едуард Кинкейд, се възстановяваше от масиран инфаркт.

Ема й беше разкрила подробностите за състоянието на баща му. Тя й каза, че хирургът обяснил, че ако бащата на Грейсън не бил отишъл в спешното отделение още при първите симптоми и ако там не го бил поел опитен кардиохирург, Едуард Кинкейд нямало да оживее.

Оливия разбираше защо Грейсън нямаше време за нея. Не му се сърдеше, но се дразнеше. Колко време му трябваше за едно обаждане по телефона? Или за един имейл или есемес? Съвсем малко.

Беше петък следобед и тя се канеше да направи услуга на един колега, за да може той да си тръгне по-рано, за да хване полета за Маями със семейството си, където щяха да прекарат дългия уикенд. Тя беше предложила да занесе вместо него едни документи и очакваше с нетърпение този ангажимент. Компанията, която щеше да посети неофициално, се наричаше „Нютраундър Уъркс“ и се занимаваше с дистрибуция на витамини. Неин собственик и управител беше Уилям Худ, който според бележките, които беше получила, беше предизвикал подозрение, че от няколко години ограбва държавата. НАП искаше да провери финансовите му документи, за да го докаже, а също така да открие доказателства, че той е ограбвал и служителите си, като ги е лъгал, че е превеждал пари в пенсионните им фондове. В доклада с червено беше подчертана думата *грубиян*.

Оливия не смяташе да ходи в „Нютраундър“ сама. Щеше да бъде придружавана от вьоръжен служител на НАП, но се оказа, че това не е необходимо. Точно когато вдигна телефона, за да повика придружителя си, Грейсън влезе в стаята ѝ.

Тя остави телефона и го проследи с поглед, докато се приближаваше към нея.

Не го зяпай — каза си, но продължи да прави точно това. Мозъкът ѝ трескаво търсеше начин да я отърве от нервността ѝ и изрови съвета, който веднъж ѝ бяха дали, преди да се качи на сцената, за да изнесе реч пред тълпа от хора: *представи си го гол*. Опитва този номер, но картината на великолепното му тяло я остави без дъх и с пламнали страни. Добре, това не беше добра идея. *Не си го представяй гол*, каза си бързо.

Усети, че страните ѝ поруменяват. Отвори чекмеджето на бюрото си, извади инхалатора си и го използва. Боже, успя ли да издаде нервността си?

Грейсън спря пред бюрото ѝ.

— Готова ли си да тръгваш? — попита той небрежно. — Ще те закарам.

Тя беше прекалено слисана, за да отговори остроумно и хапливо. Кимна, после поклати глава.

— Един полицаи ме докара дотук.

— Изпратих го да си ходи. Друг пазач ще се появи пред вратата ти довечера в десет. Дотогава разполагаш с мен.

Без извинение, без обяснения, без следа от смущение или вина. Добре. Щом той искаше да играе така, тя щеше да направи същото. Можеше да се държи също толкова невъзмутимо.

— Трябва да се отбия на едно място, преди да се прибера. Да оставя едни документи.

— Няма проблем.

— Няма да бъде приятна среща. Може да се наложи да използваш оръжието си.

— Добре, ясно.

Господин Невъзмутим стоеше облегат на бюрото ѝ, спокоен и някак... благ. Да, тази дума го описваше най-точно: благ. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Тя се беше тревожила и чудила какво става с него в продължение на две седмици, а ето го него — спокоен и

овладян. Очевидно не беше прекарал тези две седмици в мисли за нея. Едновременно ѝ се искаше да го скрита и да го целуне.

Пъхна документите, които трябваше да занесе в „Нютрауандър“, в един жълт плик и го запечата. После извади чантата си от най-долното чекмедже на бюрото и започна да прибира личните си вещи. Първо — мобилния телефон, после — нещата, с които се глезеше: пакетче бонбони „М & М“, едно протеиново блокче, което разносяше от поне два месеца, но отказваше да изяде, защото имаше вкус на трици, и бутилка вода, която току-що беше извадила от хладилника.

— Забрави си инхалатора — каза Грейсън. — В средното чекмедже е.

— Не, имам друг в чантата. Винаги си държа по един тук.

— Най-добре провери. Видях два инхалатора в чекмеджето, когато го отвори.

Нищо не му убягваше, така ли? Може и да имаше два в бюрото, но винаги носеше един в чантата си... освен днес. В крайна сметка изпразни всичко от чантата си, преди да осъзнае, че е прибрала инхалатора в чекмеджето.

— О... не съм забелязала... никога не го правя. Благодаря ти.

Какво друго беше забелязал той? Колко е нервна? Това беше сигурно, реши тя. Прибра инхалатора и беше готова да тръгват. Още докато си казваше, че не ѝ пука, съжеляваше, че сутринта не беше облякла нещо малко по-елегантно. Бледорозовата блуза, черната права пола и черните равни обувки бяха съвсем обикновени. Можеше поне да си обуе обувки с токчета или ботуши. Какви глупости си мислеше? Навън беше кучешки студ. С високи токчета в този сняг най-много да се сдобиеше със счупен глезен. А когато носеше ботуши, винаги ѝ ставаше горещо на краката, докато работеше на бюрото си. Все пак можеше да вложи малко повече старание във външния си вид. Дори не си беше направила труда да вдигне косата си или да я навие. Гъстата ѝ коса падаше свободно върху раменете ѝ. Оливия нервно бутна един кичур настрана от лицето си и тръгна към Грейсън.

Той взе палтото ѝ от закачалката и ѝ помогна да го облече.

— Какво става, когато го забравиш?

— Инхалатора ли?

Оливия закопча палтото си и се обърна към него. Грейсън взе шала ѝ и го уви около врата ѝ, като внимателно отмести косата ѝ.

Стояха на сантиметри един от друг.

— Да, инхалатора. Какво става, когато го забравиш?

Тя се вгледа в очите му.

— Става лошо.

— Оливия?

Тя подскочи, стресната. Една от асистентките на господин Търман, приятна възрастна дама на име Вайълет, стоеше на вратата на стаята.

— Господин Търман ме изпрати да ти кажа, че екипът се е отправил към „Нютраундър“ и ще те чакат в колите си, докато не ги повикаш.

— Благодаря ти, Вайълет.

Асистентката пристъпи към Оливия. Тя погледна за миг Грейсън, усмихна се и каза:

— Чух, че Били Худ е адски неприятна личност. Искаш ли да ти дам назаем сълзотворния си спрей?

Оливия се усмихна.

— Не, благодаря. Имам нещо по-добро. — Тя кимна с глава към Грейсън, докато минаваше покрай Вайълет. — Него.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Били Худ наистина беше адски неприятна личност, въпреки че след срещата с него Грейсън се сещаше за някои по-цветущи думи, с които да опише негодника.

Офисът на „Нютрауандър“ беше извън града, само на километър и половина от междуцатската магистрала, в един доста западнал индустриален район. Сградата беше стара и се нуждаеше от боядисване. Подовете бяха покрити с линолеум, който беше нацепен от старост, а бюрата на служителите бяха наблъскани на тясно. Вътре беше около петнайсет градуса и Грейсън забеляза, че някои от хората седяха с палтата си пред компютрите.

Офисът на Худ беше на горния етаж. За разлика от безличния първи етаж, вторият беше ремонтиран. Имаше крещящ неоновосин мокет, нови мебели и ламперия от тъмно дърво в приемната. Температурата тук беше много по-приятна.

Жената зад бюрото носеше толкова грим, че с него би могла да се шпаклова една цяла стена на помещението. Беше разтворила някакво модно списание и небрежно го прелистваше с неестествено дългите си извити лакирани нокти, без да обръща никакво внимание на Оливия и Грейсън.

— Затваряме след пет минути — каза тя, без да вдига поглед. — Освен това господин Худ не е свободен. В момента разговаря по телефона в кабинета си и ме предупреди да не го безпокоя. Ще трябва да си запишете час за среща. Господин Худ не се вижда с никого без предварителна уговорка. — Тя най-после вдигна глава. — Искате ли да оставите името, или визитката си... или нещо такова? — попита тя. Зазяпа се в Грейсън, докато усукваше един кичур коса около пръста си. — Или телефона си?

Оливия забели очи. Тя погледна Грейсън, за да види как реагира на госпожица Фондъотен. Той не изглеждаше впечатлен. Сигурно е свикнал жените да го свалят, предположи Оливия и поради някаква причина това я подразни. Тя мина покрай секретарката, отвори вратата

на кабинета на Худ и влезе. Секретарката забеляза чак когато Грейсън последва Оливия.

— Хей, Били не е свободен — извика тя. — Имах предвид господин Худ.

Грейсън спря на вратата.

— Вече можеш да си ходиш — каза ѝ той и затвори вратата.

Худ говореше по джиесема си. Грейсън забеляза едно куфарче зад вратата.

— Внимавай да не забравиш паспорта си, Лорейн. Ще те чакам на летището. — Той вдигна поглед и забеляза Оливия и Грейсън пред бюрото си. — Изчакай секунда. — Той посочи вратата. — Говоря по телефона. Веднага напуснете — сопна се той. После се загледа в краката на Оливия и добави: — Всъщност ти може да останеш, сладурче.

Оливия поклати глава.

— Не съм ти сладурче. Затвори телефона.

Худ беше неприятен на вид. На челото му и над скулите имаше дълбоки бръчки. Оливия предположи, че са резултат от дълги години, прекарани в мръщение. Малките му очи бяха прекалено близо разположени, а челюстта му бе като на булдог. Оливия знаеше, че той е женен, и се зачуди дали децата му приличат на него — боже опази — или на майка си. Прогони тези мисли и се съсредоточи върху непосредствената си задача.

Худ затвори телефона и го пусна в джоба си.

— Кои сте вие? — попита той.

Оливия му се усмихна мило.

— За къде ще пътувате, господин Худ, ако ми позволите любопитството? Забелязах куфара ви и случайно дочух как напомняте на Лорейн да не забравя паспорта си.

— Калифорния — отвърна той. — Напа.

— Лорейн няма ли шофьорска книжка, която да покаже на летището? — попита с възможно най-благия си тон тя.

— Разбира се, че има шофьорска книжка.

Оливия наклони глава с озадачен вид.

— Нали знаете, че Калифорния е част от Съединените щати?

— Може би не искам да ви казвам къде отивам. Сетихте ли се за този вариант? Откъде да знам кои сте, може да сте и...

— Какви? — попита Грейсън.

Оливия стоеше от едната страна на бюрото му, а Грейсън — от другата, надвесен над него. Худ завъртя глава и избоботи:

— Шпиони.

Оливия погледна Грейсън с престорена изненада.

— Господин Худ явно е малко параноичен. Може би, защото Лорейн не е съпругата му.

— А, ясно.

— Личният ми живот не ви засяга.

Тя кимна.

— Прав сте. — И извади документите от плика.

Канеше се да му обясни, че финансовите му дела обаче я засягат, когато той я прекъсна.

— Жена ми ви е наела, нали? Шпионирате ме по нейна заръка. Как смее да ми няма доверие. — Той отново посочи вратата и точно когато Оливия се канеше да му обясни коя е и защо е там, той започна да я псува. — Изчезвай от офиса ми, шибана кучко. — Добави още няколко грубости, преди да си поеме дъх.

Оливия се престори на шокирана и развълнувана. Притисна длан към устата си и ахна. Прозвуча развълнувано, когато каза:

— Не знаех, че може да използвате мръсни думи, господин Худ. Сега е мой ред. — Тя пусна листите на бюрото пред него, а върху тях намести визитката си, на която ясно се виждаше надписът „НАП“, наведе се и каза: — Данъчна проверка.

Развеселен, Грейсън следеше разговора. Начинът, по който Оливия се справяше с Худ, беше впечатляващ. Той вече беше видял много нейни страни, откакто я познаваше. Знаеше, че е нежна и грижовна. Беше се проявила по този начин, когато спасяваха Тайлър от наркочилърите. Беше видял твърдата ѝ непоколебимост при разговора с Джордж. Определено беше видял и страстната ѝ страна, когато без задръжки беше правила любов с него. А днес се запозна с хапливото ѝ чувство за хумор и то много му хареса.

Худ, от друга страна, не беше никак развеселен.

— Давайте. Направете поредната данъчна проверка. Няма да откриете нищо. Все едно заминавам за ваканцията си. Отивам в...

— Калифорния? — попита тя, подсказвайки му лъжата, която беше ѝ казал току-що.

— Да, кучко, Калифорния.

— Опасявам се, че ще се наложи да отложите това пътуване за известно време.

Той опита да я сграбчи за ръката, но Грейсън стисна в желязна хватка рамото му.

— Не я докосвай, ако не искаш да пострадаш. А ти не искаш да пострадаш, нали, Били?

Худ изгледа навъсено Грейсън и отново се обърна към Оливия.

— Лорейн ще се ядоса — измърмори той. — С колко ще трябва да го отложа?

— Бих казала десет до двацет години при добро поведение.

Оливия изпрати есемес на колегите си, които чакаха в колите, но се оказа, че бе излишно. Те вече бяха в сградата.

Тъй като Грейсън наблюдаваше Оливия, Худ допусна грешката да предположи, че не му обръщат внимание и посегна бавно към чекмеджето на бюрото си.

Грейсън затръшна чекмеджето и Худ изрева от болка. Пръстите му бяха притиснати, а Грейсън не му позволяваше да ги издърпа.

— Виж какво стана, Били — каза Грейсън с мек тон. — Сигурно доста боли.

— Счупи ми пръстите — изпищя Худ. — Счупи ми пръстите.

Оливия се изненада от действията на Грейсън, но не направи коментар. След малко тя разбра причината за използването на груба сила.

— Дай да видим какво има в чекмеджето — каза Грейсън.

— Това е лична собственост. Нямате право... — Той се отказа да протестира, когато Грейсън извади пистолета от чекмеджето. — Нямам представа как се е озовал там.

— Да, вярвам ти.

— Не е зареден.

— Така ли? — Грейсън насочи дулото срещу Худ. — Значи, ако натисна спусъка...

— Недей! — извика той. — Добре, добре, зареден е. Държа го за защита, в случай че някой се опита да ме обере. Нямах да стрелям по никого. Казвам ви, дори не помнех, че имам пистолет в чекмеджето.

Оливия и Грейсън бяха приключили разговора си с него, но им отне още двацет минути, преди да успеят да излязат от

„Нютрауандър“. След като отказа да сътрудничи, Худ беше изведен с белезници. Не спираше да крещи, че са го натопили и че адвокатът му ще докаже невинността му.

Когато Грейсън и Оливия се качиха в колата, той я попита:

— Знаеше ли, че той има оръжие?

— Подозирах.

— Значи го забеляза, когато посегна към чекмеджето.

— Не, забелязах теб, че го забеляза как посяга към чекмеджето.

Оливия видя как потрепна мускулчето в бузата му, когато той стисна зъби.

— Не бих влязла в кабинета му сама — каза тя. — С мен щеше да има поне един въоръжен агент. Когато съм сама, съм по-наблюдателна и да, знам, че трябва да бъда наблюдателна винаги, така че спри да се въсиш.

— Права си. Винаги трябва да си по-наблюдателна. Поемаш рискове, Оливия. Това е опасно.

— Забележи нещо. Обикновено не попадам в ситуации като днешната. Просто правех услуга на един колега.

— Той предупреди ли те за Худ?

— Да.

— По дяволите, Оливия, трябва да си по-предпазлива.

— Бях предпазлива.

— Да, много.

— Не ми говори с този тон.

— Кой тон?

— Все едно ме мъмриш.

Тя изглеждаше ядосана. Поради някаква причина нейното изражение прогони отчасти гнева му.

— Държа на теб — каза той тихо.

Тя не реагира на думите му дълго време и Грейсън замълча. Чак когато той паркира колата, тя прошепна:

— И аз държа. Иначе никога нямаше да...

— ... да ми позволиш да те докосна.

— Щях да кажа: нямаше да те докосна.

Тя побърза да премине на друга тема, различна от секса, защото от момента, в който го беше видяла, й се искаше да разкъса дрехите му и да прави див, необуздан секс с него.

— Твоята работа е по-опасна от моята — изтъкна тя. — Аз не си нося бронирана жилетка в багажника, нито пък оръжие.

— Ти не се ли тревожиш за мен?

Оливия не отговори, защото бяха пристигнали пред входа на сградата, в която живееше. Грейсън я последва по стъпалата. Когато долови уханието на парфюма ѝ, реагира моментално. Той го побъркваше. Беше толкова секси.

Закачи нейното палто, после и своето. След това свали и сакото си. Оливия отиде в кухнята и отвори хладилника, за да потърси нещо за хапване. Не беше гладна, но се чувстваше напрегната, защото Грейсън отново беше в апартамента ѝ. Реши да изяде една кофичка с желе. То беше с нула калории, а така ръцете и устата ѝ щяха да бъдат заети за известно време. Извади си лъжичка и се обърна, за да му отговори. Знаеше, че той няма да остави въпроса си без отговор.

Той стоеше в коридора и чакаше. Тя го посочи с лъжичката си и каза:

— Да, тревожа се за теб, но не искам да е така. Пък и какъв е смисълът? Тревогите са напразно пропиляна енергия. Каквото е писано да се случи, ще се случи, независимо дали се тревожа или не, а когато нещо се случи, то обикновено е лошо.

— Интересна гледна точка — каза той. — А през цялото това време те мислех за оптимист.

— Аз съм реалист. Не живея в облаците.

Той прекоси кухнята и я загради в ъгъла.

— Днес е тук, утре го няма. Това ли е твоето отношение?

Тя размаха лъжицата пред лицето му и опита да го накара да се дръпне.

— Нещо такова — не отстъпи тя.

— Но с децата винаги си оптимист, нали?

— Разбира се.

— Ами приятелките ти — Джейн, Саманта и Колинс? Те песимистки ли са за бъдещето си?

Това я изненада.

— Знам, че познаваш Джейн, но откъде знаеш за Колинс и Саманта?

— Ема ми разказа за тях. — Той взе кофичката с желето и лъжицата ѝ и ги остави върху плота. После постави ръцете ѝ около

врата си.

— Тя не е трябвало да... Какво правиш?

— Целувам те — отвърна той. Ухапа леко ухото ѝ и усети, че това ѝ хареса, защото тя потрепери.

— Спри. — Опита да прозвучи подразнена, а не останала без дъх.

— Харесва ти.

Тъй като беше наклонила главата си настрана, за да улесни достъпа му до врата си, не можеше да му каже, че греши.

— Да — прошепна тя.

— Аз спазвам дистанция. — Пръстите му се плъзнаха в копирената ѝ коса и той нежно я накара да го погледне в очите. Устните му се спуснаха върху нейните.

На Оливия ѝ се искаше това прекрасно, горещо усещане да не свършва никога. Докато Грейсън правеше любов с нея чрез тази целувка, тя се вкопчи в него. Когато той опита да отдръпне устните си, тя го придърпа да продължи да я целува.

Когато най-послед се дръпна назад, той трепереше от желание.

— Оливия, с теб всичко се случва толкова бързо — прошепна той. — Само трябва да те доближа и започвам да те желая лудо. Мислех, че парфюмът ти ме възбужда така, но всъщност не е той, а ти. Ти ми въздействаш по този начин.

Тя го разбираше. Когато беше близо до него, можеше да мисли само, че иска да разкъса дрехите му. Пъхна глава под брадичката му и попита:

— Това ли е твоята представа за спазване на дистанция?

Той я прегърна.

— Очевидно.

Той я пусна и излезе от кухнята. Тя го последва.

— Къде отиваш?

— В леглото.

Тя отвори уста да възрази, но не каза нищо. Грейсън я хвана за ръка и я поведе към спалнята.

— Трябва да правим секс — заяви той делово.

— Защо?

— Знаеш защо. Днес си тук, но утре може да те няма. Трябва да се възползваме от времето, което имаме.

— Не е смешно. — Тя дръпна ръката си.

— Напротив.

Оливия се ядоса.

— Може утре да умра — изтъкна тя.

— Да, може. — Той свали вратовръзката си и се зае с копчетата на ризата. Усмихна ѝ се нежно. — Но сега си тук.

— Ти си жесток, Грейсън.

— Не, не съм. Свали си дрехите, сладка моя.

Оливия не можеше да повярва, че той се държи толкова нахакано. Наистина ли мислеше, че трябва само да щракне с пръсти и тя ще се съблече? — запита се тя, докато разкопчаваше блузата си и сваляше ципа на полата си.

— Това е просто похот. — Заяви тя, когато полата ѝ падна на пода. Тя издърпа копринената камизолка през главата си и я хвърли зад себе си. Последваха сутиенът и бикините. — Сексът е начин да се освободим от натрупаното напрежение... от стреса. Но по същество е похот. Нищо повече.

Като го каза на глас, твърдението не се превърна в истина. Оливия не можеше да пренебрегне чувствата си. Тя искаше Грейсън да я докосва, но не само заради физическото привличане. Чувствата ѝ към него ставаха все по-силни.

Грейсън наблюдаваше изражението ѝ. В рамките на една минута тя изглеждаше щастлива, после сърдита, а сега... недоволна. Той беше почти сигурен, че може да отгатне какво става в упоритата ѝ глава. Той я притискаше и тя го отблъскваше.

Той вече се беше съблякъл. Седна на леглото и преди Оливия да отгатне какво ще направи, я издърпа върху себе си.

— Не, не е похот. Много повече от това е.

Тя се престори, че не го е чула и опита да го целуне. Той не ѝ позволи.

— Признай го.

— Не.

Ако това беше състезание кой е по-голям инат, тя щеше да победи без проблеми. Тя докосна устните му със своите и прошепна още веднъж:

— Не.

Устата му покри нейната и той я целуна страстно и дълбоко. Отпусна се назад и я принуди да легне върху него, после се претърколи и я затисна под себе си.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му, а тя целуна брадичката му, после спусна устни по врата му до гърлото, където усещаше пулса му. Раздвижи слабините си, за да го побърка още повече. Искаше да го накара да я моли да спре с еротичното мъчение. Да, щеше да го накара да я моли.

Планът ѝ се обърна срещу нея. След пет минути тя го молеше. Когато се отнасяше за секс, как изобщо ѝ беше хрумнало, че може да се справи по-добре от него. Боже, той беше невероятен. Знаеше какво ѝ харесва, къде да я докосне и погали, как да предизвика реакциите ѝ. Караше я да пламва от страст. Тя се извиваше в ръцете му и го умоляваше.

Грейсън беше твърдо решен да я накара да признае истината, преди да я доведе до върха. Той впрегна последните остатъци от самоконтрола си, докато ръцете и устните му се движеха по сладкото ѝ тяло. Челото му беше осеяно с капчици пот. Желаше я толкова силно, че чак го болеше, но продължаваше да се въздържа.

— Между нас има много повече от физическо привличане, нали?
— настоя той.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Оливия се предаде.

— Да — извика силно тя. — Сега доволен ли си?

— И още как — прошепна дрезгаво. Надигна се и я погледна. Погледът ѝ бе премрежен и това беше заради него.

— Грейсън — изстена тя. — Наслаждавай се на победата си по-късно.

Той се намести между бедрата ѝ и веднага я облада. Тя се изви, за да го поеме по-дълбоко. Той искаше да продължи дълго този удивителен екстаз, но не можеше повече да контролира тялото си. Нито желанието си. Оливия се беше устремила към върха също толкова диво, колкото и той, и двамата свършиха едновременно.

Мина доста време, преди да се осветят. Оливия не можеше да разбере как нещо толкова прекрасно можеше да става още по-хубаво.

— Добре ли си? — попита той, докато опитваше да намери сили, за да се отмести от нея.

Тя кимна до рамото му. Той се претърколи по гръб и я издърпа до себе си. Оливия се чувстваше като парцалена кукла. Една много доволна парцалена кукла. Сигурно и изглеждаше като такава, с провисналата над лицето ѝ коса.

— Хареса ли ти да ме караш да те моля?

Той се усмихна.

— Да, много.

Тя се претърколи върху него, подпря ръце върху гърдите му и впери поглед в очите му. Той изглеждаше арогантен и доволен от себе си. И защо да не бъде? Тя беше отстъпила и му беше признала поне част от истината. Не му беше казала, че го обича, но едва се беше удържала.

— Ще ти отмъстя — закани се тя. — Ще те накарам да ме молиш.

Той се засмя.

— Ще го очаквам с нетърпение.

Той погали гърба ѝ и нежното му докосване предизвика тръпки по ръцете и краката ѝ.

— Обожавам уханието ти.

— Мислех, че обожаваш устата ми.

— И нея.

Оливия опита да се дръпне от него, но той не ѝ позволи, така че тя отпусна глава върху гърдите му и длани върху ръцете му. Бицепсите му бяха толкова твърди и изпъкнали, че тя му се възхити. Той беше толкова силен, но и толкова внимателен и загрижен. С никого не беше се чувствала така освободена. Да, тя беше с него и искаше само да се разтопи в ръцете му и неговият кураж и сила да я обгърнат. Караше я да се чувства в безопасност.

Изпълнена от задоволство, каквото не беше изпитвала преди, лежеше тихо и се вслушваше в ритмичното му дишане.

След няколко минути го попита:

— Защо Хенри живее при теб?

Въпросът ѝ го изненада.

— Майка му почина преди няколко години и Хенри отиде да живее при дядо си. После, когато той се разболя, Хенри дойде да живее при мен.

— Какво се е случило с бащата на Хенри?

— Баща му е брат ми, Девън. След смъртта на жена си той малко превъртя. Тя му действаше стабилизиращо, помагаше му да се фокусира върху важните неща. Сега той пътува доста. Навярно може да се каже, че сега е яхнал вълната.

— Той обича ли Хенри?

— Да, обича го. Но просто не му харесва да бъде баща. И тъй като той отсъства от страната доста често, аз станах законен настойник на Хенри.

Оливия се претърколи настрана и го погали с върховете на пръстите си нежно като с перце. Описа кръг около пъпа му и после спусна ръката си надолу.

— Хенри е на първо място — каза тя.

— Знам. — Той сграбчи ръката ѝ, за да я накара да спре с мъчението, после я издърпа в прегръдката си. — Гладен съм — каза ѝ той.

— Аз също — прошепна тя. — Какво искаш?

Той наклони главата ѝ към себе си, целуна я по челото и после по бузата.

— Теб.

— Мен?

— Да. Искам теб.

Нямаше нужда от повече думи.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това, което започна като прекрасна и изпълнена с удоволствие вечер, завърши със скарване.

С неохота станаха от леглото и тъй като Грейсън не искаше моментът на интимността им да завърши, последва Оливия под душа. Оливия се шокира колко скоро го желаше отново и въпреки известната ѝ тромавост и опасността да се удави, тя успя да го докара до състояние да ѝ се моли. Когато най-после отстъпи, тя едва се държеше на краката си. Грейсън я вдигна, обвини краката ѝ около кръста си и отново я люби.

Той определено бе доста по-издръжлив от нея. Вече беше облечен и търсеше нещо за хапване в кухнята, а тя още не беше започнала да суши косата си. Оливия облече дънки и една от любимите си тениски. Беше стара, малко протрита по подгъва и малко тясна на гърдите, но Оливия обожаваше допира на меката ѝ материя до кожата си. Пък и след случилото се в леглото и под душа, сега беше абсурдно да се притеснява от тясната си тениска.

Грейсън пиеше вода, облегнат на кухненския остров, когато тя се появи. Погледът му се сля с нейния и той бавно остави бутилката с водата.

— Знаеш, че си много красива, нали?

Тя поклати глава.

— Без никакъв грим ти изглеждам красива. Явно си прекалил със секса.

Той се разсмя.

— Това не е възможно. Никога не мога да ти се наситя.

Начинът, по който я гледаше, напрегнатото му изражение, показваха, че думите му са напълно искрени. Сякаш се чудеше дали да не я завлече отново в леглото. Внезапно Оливия се почувства смутена, без да знае защо.

Той забеляза изчервяването ѝ и това му се стори смешно.

— Сладка моя, като се има предвид какво направи току-що с прекрасната си уста...

Тя го прекъсна.

— Предпочитам да не го обсъждаме.

Тя го бутна да се дръпне и отвори вратата на хладилника.

— Искаш ли пилешко с пармезан и талиатели?

— Разбира се.

Тя му подаде дълбоката тавичка. Той повдигна капака и попита:

— Ти ли си го сготвила?

— О, боже, не. Готвачката на леля ми, Мери, ми носи домашно приготвени ястия. Въпреки че е на мнение, че само хабя храната.

— Имаш страхотно тяло — отбеляза той и преди тя да реагира на комплимента, я попита: — С какво да ти помогна? Умирам от глад.

Тя му възложи приготвянето на салатата. Ястието се затопли за нула време. Оливия нарязва една франзела и вечерята беше готова. Двамата седнаха на малката маса в нишата, която гледаше към улицата. Грейсън затвори дървените щори, за да не може никой да наднича вътре.

Той се нахвърли на храната като изгладнял ръгбист.

— Готвачката на леля ти...

— Мери — подсказа му тя.

— Мери всеки ден ли ти носи храна?

— Понякога, или пък ми носи наведнъж вечери за цяла седмица.

Прибира ги във фризера, всяка кутия с инструкции, а аз просто трябва да пхна една от всичките в микровълновата и вечерята ми е готова. Все ѝ казвам, че не е нужно да продължава да ми готви, но тя е същата като леля Ема. Изобщо не ме чува.

— Кога започна да ти готви?

Оливия се загледа втренчено в чинията, докато обмисляше отговора си. Въртеше вилицата из талиателите си, без да осъзнава какво прави.

— Когато ме изписаха окончателно от отделението... от болницата — обясни тя. — Настаних се да живея у леля Ема и чичо Даниел. Те си бяха купили къща във Вашингтон около осем месеца преди това.

— Но защо не се прибра в дома си, в Сан Франциско?

— Трябваше да продължа да ходя на прегледи при доктор Пардио и не бих изоставила Джейн, Колинс и Сам. Тяхното лечение все още не беше приключило.

Той кимна, за да ѝ покаже, че е разбрал.

— Ти си много предана на приятелките си.

— Те са моите сестри — подчерта тя. — Ние се защитавахме една друга.

— От какво? От външния свят ли?

Оливия сви рамене.

— Нещо подобно. Мери тъкмо беше започнала да работи при Ема. По времето, когато мен ме изписаха, бях много изтощена и слаба и по ужасеното изражение на Мери се досещах, че изглеждам адски зле. Изведнъж се озовах в една топла мечешка прегръдка и Мери ми заяви, че ще ме угои. Помня, че тогава се сетих за приказката за Хензел и Гретел.

— Вещицата искала да ги угои, преди да ги изяде.

Тя кимна.

— Обаче Мери не беше вещица. Тя беше и все още е истински ангел. За съжаление според нея все още не съм достатъчно угоена.

— Ема се е преместила във Вашингтон заради теб, нали?

— Да. — Тя остави вилицата си и бутна чинията настрана. — Когато заминах за университета и по-късно, когато чичо Даниел почина, си мислех, че тя ще се върне в Сан Франциско, но на нея ѝ харесва тук и не иска да се мести.

— Мери има ключ от апартамента ти?

— Разбира се.

— Кой друг има ключ?

— Джейн и Колинс. Но никоя от тях не го е използвала.

— Ами Саманта?

— Джейн и Колинс живеят в града и при спешен случай знаят, че могат да отседнат при мен. Затова имат ключове. Къщата на Ема също е винаги отворена за всички нас — добави тя. — Но Сам е в Исландия или някъде там и не ѝ трябва ключ.

Оливия отнесе мръсните чинии в мивката. Грейсън я последва и я бутна да се отмести.

— Аз ще измия.

Тя му отстъпи тази работа с удоволствие. Седна на една табуретка и го наблюдаваше. Помисли си, че той можеше много лесно да промени живота ѝ. Не трябваше да позволява това да се случи. Но той беше толкова... невероятен. Толкова прекрасен и мил, и секси, и... Изведнъж ѝ се прииска да обвие ръце около кръста му и да го прегърне силно.

Спри се — смъмри се тя.

Той се обърна и забеляза, че тя го гледа.

— Нещо не е наред ли? Мръщиш се?

За щастие мобилният ѝ телефон извъня и на Оливия не ѝ се наложи да си измисля убедителен отговор. Нямахше да му каже истината — това, че той я плашеше до смърт, защото я караше да желае неща, които никога преди това не бе искала.

Търсеха я от непознат номер, но щом чу гласа, Оливия разбра кой се обажда.

— Оливия, обажда се Ерик Джоргъсън. Моля те, не затваряй. Изслушай ме.

— Какво искате? — попита тихо. Потупа Грейсън по рамото и когато той се обърна, му прошепна името на Джоргъсън.

Джоргъсън продължи:

— Искам да се извиня за поведението си в ресторанта.

— Това се случи преди доста време.

— И ти се чудиш защо се извинявам чак сега? Така ли? Знам, че трябваше да го сторя отдавна. Просто си направих погрешен извод. Трябваше да обмисля ситуацията в нейната цялост. Ти си дъщеря на Робърт Маккензи и щом мога да му доверя парите си, със сигурност мога да вярвам, че дъщеря му не би участвала в нещо толкова подмолно, като правенето на таен запис на разговора ни. Реагирах пресилено и неоправдано. — Той замълча и каза: — Другата причина да ти се обаждам, е защото искам да ти предложа работа.

Оливия едва не изтърва телефона си.

— Искате да работя за вас? — Тя потрепери от отвращение при мисълта за тази възможност. Поне не се задави.

— Да, определено искам. Щом разбрах, че не работиш за ФБР, осъзнах колко ценна би могла да бъдеш за фирмата ми. Много бих искал да обмислиш предложението ми.

След това той ѝ обясни подробно какъв пост ѝ предлага и небрежно спомена началната заплата, при което тя едва не изтърва телефона си за втори път.

Грейсън се беше подпрял на мивката с кухненска кърпа в ръка и я наблюдаваше напрегнато. Имаше вид, сякаш се канеше да грабне телефона от ръката ѝ и да го запрати в стената.

— Надявам се, че нямаш нищо против, Оливия — продължи Джоргъсън, — но хвърлих едно око на финансовото ти състояние.

— Финансовото ми състояние? — повтори тя, втрещена от наглостта му.

Той или не чу колко напрегнато прозвуча гласът ѝ, или не обърна внимание.

— И забелязах, че никога не си приемала пари от роднините си. Справяла си се сама, със собствени сили. Възхищавам ти се за това. Наистина. Освен това открих каква е годишната ти заплата в НАП. След една година работа при мен, Оливия, ще разполагаш с пет пъти по-голяма сума. А освен заплатата — продължи той — има и други бонуси. Ти ще работиш само с трима от най-важните ми клиенти.

Той изреди имената им и те се сториха познати на Оливия. Сигурно са от списъка на ФБР на най-търсените престъпници — предположи тя. Хммм. Възможностите се увеличаваха. Може би щеше да успее да помогне на агент Хънтсман да уличи Джоргъсън и да го изпрати в затвора. Това би било чудесно, нали?

— Ще трябва да си помисля — отвърна тя.

— Да, помисли си. Давам ти колкото време ти е необходимо. А, едно последно нещо...

— Да?

— Искам да ти кажа колко съжалявам, че Рей Мартин, моят личен бодигард, ти е причинил това.

— Това, че се нахвърли върху мен и ме удари? — *А ти му викаше: убий я, убий я!* — помисли си тя, но не го изрече на глас.

— Не, имах предвид за това, че е дошъл пред дома ти и е стрелял по теб. Искам да знаеш, че той вече не работеше за мен, когато това е станало. Бях го уволнил още след инцидента в ресторанта и според мен той е сметнал, че ти си виновна за това и трябва да ти отмъсти.

— Сигурен ли сте, че е бил той?

— О, да. Но когато дойдеш да работиш при мен, няма да се налага да се тревожиш за главорези като Мартин. Ще бъдеш защитена.

Той продължи да се хвали с луксозните си офиси и каква късметлиейка е тя, че е била една от избраните.

След като разговорът приключи, Оливия погледна Грейсън и каза:

— Не знам дали да се смея, или да повърна. Чуй това. Джоргъсън каза, че е инвестирал във фонда на баща ми. — Тя се засмя. — Ще загуби и последния си цент.

— Хънтсман трябва да научи за това. Ще му го кажа. Какво друго научи от Джоргъсън?

Грейсън я последва в дневната и тя се отпусна на канапето. Той остана прав от другата страна на масичката за кафе и я помоли да повтори целия разговор.

Оливия все още беше слисана от случилото се, когато довърши разказа си.

— Как можа да го направи? Да ми се обади, сякаш не е обвинен за нападение срещу мен?

— Нямаше да се обади, ако не беше сигурен, че адвокатите му ще отхвърлят обвинението. Очевидно са успели да прехвърлят вината изцяло върху Мартин. — Той помисли за секунда и добави: — Не ти ли каза някаква конкретна причина защо смята, че Мартин е човекът, стрелял по теб?

— Не. Освен че каза, че Мартин е искал да ми отмъсти, защото Джоргъсън го е уволнил. Това е по-скоро предположение от негова страна, нали? Възможно ли е Рей Мартин да е нападателят ми?

— Той няма алиби. Казал, че си бил вкъщи и гледал „Шейсет минути“.

— Наистина ли? — Незнайно защо това й се стори много смешно.

— Наистина — потвърди Грейсън. — Но не помнел за какво точно говорели. Още нямаме доказателство, че е замесен в стрелбата, но можем да докажем, че е продавал оръжия на съседите си, защото намерихме арсенала му.

— Той е доста избухлив — вметна Оливия. — Това го видях.

— Така е — съгласи се Грейсън. — Опитал да хвърли стол по един агент по време на разпита. Много му е къс фитилът и би могъл да

убие човек. Едно от оръжията, които открихме в дома му, е стар четирийсет и пет милиметров пистолет, използван в една престрелка миналата година. Единствените отпечатащи върху пистолета бяха неговите. Мартин ще прекара на топло доста време.

— Ами ако той може да предложи някаква информация в замяна за по-лека присъда? Възможно е той да ви даде нещо уличаващо Джоргъсън или някого от клиентите му.

— Би трябвало да ни поднесе на тепсия Грета Кийн в комплект с Джоргъсън, за да стане нещо такова.

— Не ми ли каза, че Кийн е изчезнала точно преди да бъде депортирана?

— Не вярваме, че е напуснала страната. Все още дърпа конците тук и смятаме, че Джоргъсън продължава да пере парите ѝ.

Грейсън седна до нея и се обади на Ронан. Все още чакаше Ронан да му вдигне, когато Оливия каза:

— Знаеш ли, бих могла да си взема отпуск от работата. Малко ваканция няма да ми дойде зле...

Ронан се обади.

— Чакай малко — каза му Грейсън и се обърна към Оливия. — С каква цел?

— Даваш ли си сметка до каква информация бих имала достъп, ако работя за Джоргъсън? Ти сам каза, че агент Хънтсман го дебне от дълго време. Бих искала да помогна. Това може да се окаже добра възможност... Спри да ме гледаш, сякаш съм луда.

— Наистина ли вярваш, че той би те пусал близо до нещо, което е незаконно?

— Мога да опитам да открия нещо, да разбера как поддържа връзка с Кийн и как...

— Няма как да работиш за този негодник, така че не си го и помисляй.

— Мисля си, че аз трябва да съм човекът, който взема това решение.

Това постави началото на нещо, което Оливия по-късно щеше да определи като жестока кавга. Грейсън си имаше своя тъмна страна и тя никак не се хареса на Оливия. Той си мислеше, че може да я спласи, и почти успя, но тя не му се даде лесно. Поне така си мислеше тя. Но в крайна сметка ФБР я надхитри.

— Наистина ли си такъв инат? — попита тя.

— Очевидно — не отстъпи той.

В разгара на спора Грейсън забрави, че Ронан го чака на телефона. Приятелят му тъкмо отиваше на среща. Той опита да привлече вниманието на Грейсън на два пъти, но накрая се отказа и само слушаше.

Грейсън продължи:

— Не може да си толкова наивна, Оливия. Единствената причина Джорджсън да иска да работиш за него е, за да те държи под око и да ти попречи да свидетелстваш срещу него. Това е причината и да ти плаща толкова неприлично висока заплата.

— Осъзнавам... — започна Оливия и това беше последното, което успя да каже, тъй като в следващите няколко минути Грейсън ѝ изнесе цяла лекция колко глупаво е предложението ѝ. Рязкото подсвирване от телефона напомни на Грейсън, че Ронан продължава да го чака на линия.

— Джорджсън се обади на Оливия — обясни му той.

— Досетих се. Чух те как крещиш. Оливия просто се опитва да помогне — каза той в нейна защита. — Глупава идея е да отиде да работи за този маниак.

— Адски си прав.

— Но — почти извика той — не ѝ говори така. Тя го прави за добро.

Докато Грейсън говореше с партньора си, Оливия отиде в кухнята и си взе бутилка вода. Когато се върна, тя спря за момент, за да го изгледа навъсено просто заради удоволствието от това, после отпи от водата и седна до него.

Грейсън завърши разговора си с Ронан, прегърна я през раменете и каза:

— Не исках да ти крещя.

Тя погледна към тавана.

— Но го направи.

— Да, права си. Крещях.

Тя направи грешката да го погледне в очите. Той я целуна и я разсея. Грейсън взе бутилката от ръката ѝ, отпи продължително и ѝ върна водата.

Вече с по-спокоен глас Оливия каза:

— Само предлагам да помогна.

— Разбирам. Но това са опасни хора, които са извършили ужасни неща. Ако знаеше повече за тях, щеше да разбереш.

Оливия реши да остави Грейсън да спечели тази битка. Дотук с амбициите ѝ да бъде супершпионин. Тя осъзна, че не може да се инфилтрира в компанията на Джоргъсън, за да помогне на агент Хънтсман.

Като изостави най-последната тема за Джоргъсън, Оливия каза:

— Надявам се Рей Мартин да е мъжът, опитал да ме убие. Той беше основният ви заподозрян, нали?

— Не.

— Не? Защо не?

— Не ми се струва убедително.

— Какво означава това?

Той сви рамене, което според нея не беше отговор.

— Той е имал мотив — каза тя. — Уволнили са го заради мен.

— Ако всеки уволнен...

— Отмъщението е сериозен мотив.

— Има и други сериозни мотиви и други хора, които биха получили много повече от удовлетворение или отмъщение, ако ти бъдеш премахната. Ти защо искаш да бъдеш Мартин?

— Би било по-лесно.

— Това не е причина.

Той нежно галеше ръката ѝ. Тя отпусна глава върху рамото му.

— Не искам да се окаже някой роднина. — Фактът, че тя приемаше за възможно баща ѝ, майка ѝ, сестра ѝ или зет ѝ да отидат толкова далече, я ужасяваше. — Не познаваш баща ми, нали?

— Не, не го познавам.

— Защо?

— Исках да науча всичко възможно за него, преди да се срещнем лично. Говорих с много хора, които го познават, работили са с него или за него.

— Обзалагам се, че всички са го възхвалявали, дори и тези, чиито пари е загубил.

— Общо взето — потвърди той. — Ронан поема водещата роля в разследването. Той вече се срещна с баща ти. Отиде до Ню Йорк, за да го разпита.

— Но ти се опитваш да не си създадеш мнение, преди да си се запознал с него?

— Не, това не е възможно. Знам какво ти е причинил. Имам много категорично мнение за него.

В гласа му прозвуча гняв. Грейсън беше станал нейният защитник и тя се почувства смутена. Мина една дълга минута, преди да проговори отново.

— Кога ще се срещнеш с него? — попита тя.

— На партито за рождения му ден тук във Вашингтон следващия уикенд.

Тя се изправи рязко.

— Не можеш да отидеш на партито му.

— Разбира се, че мога. Искаш ли да дойдеш с мен?

— В никакъв случай. И ти няма да ходиш — настоя тя. — Стига си ме командвал. Говоря сериозно.

— Знаеш ли, че си още по-красива, когато си ядосана? — попита той.

Тя нямаше да се върже на това.

— Като ми разправяш, че съм красива, няма да ме разколебаеш, Грейсън, така че спри с престорените ласкателства.

— Не са ласкателства, Оливия. Наистина си красива.

Тя поклати глава.

— Какво виждаш, когато се погледнеш в огледалото? — попита той.

Въпросът я изненада.

— Зависи.

— От какво?

— Ако съм издокарана и всичко е наред, се чувствам хубава.

— Какво значи „ако всичко е наред“?

Преди тя да успее да го спре, той я премести в скута си и обви ръцете ѝ около врата си.

— Не съм парцалена кукла, Грейсън. Не можеш да ме местиш където си решиш.

Той не обърна внимание на критиката.

— Какво значи „ако всичко е наред“?

— За мъжете...

— Да?

— За вас всичко е лесно. Обличате един костюм и излизате. За една жена е много по-сложно. Ще ти дам пример. Ако съм облякла най-любимата си бяла, невероятно секси рокля — която аз обожавам, колкото и повърхностно да звучи това — и ако косата ми изглежда добре, ако кожата ми е чиста и ако гримът ми се е получил добре, тогава се чувствам и се виждам красива, когато се погледна в огледалото.

— Доста е сложно, а? — отбеляза той, като се стараеше да не се разсмее. — А какво се случва, когато не си издокарана?

Тя не му каза истината, че в някои дни се чувстваше като онова грозновато дванайсетгодишно момиче в болницата, което се бореше с мехурите по кожата си и с белезите.

— Понякога изглеждам и се чувствам невзрачна. Да, невзрачна — повтори тя и го ръгна в гърдите. — Да не си посмял да ми се смееш. Не се различавам от останалите жени. Всички си имаме комплекси за външността си.

Той се разсмя. Това не беше реакцията, която тя очакваше. Наежи се за нов спор. Но очевидно той нямаше намерение да се карат отново. Тя се наведе и го целуна, като го подразни с езика си. Усети, че това му хареса, защото ръцете му я прегърнаха още по-силно.

— Не стоя над това да правя секс, за да получа каквото искам — измърка тя.

Той се засмя отново.

— Радвам се да го чуя.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оливия щеше да се побърка. Работата успяваше да ангажира мислите ѝ през деня, но нощите бяха трудни. Запълваше ги с разни задачи из къщи. Пренареди кухненските си шкафове, боядиса банята за гости в бледорозово, реши, че цветът не ѝ харесва и я боядиса в тъмносиньо. И това не се получи, така че заедно с бодигарда си отиде за трети път до магазина за бои и купи кутия тъмнокафява боя. Чак след като завърши пребойдисването, осъзна, че се е върнала към първоначалния цвят на банята.

Струваше ѝ се, че постоянно се спъва в бодигардовете, които я следваха навсякъде. Беше ѝ позволено да ходи на работа или да си стои вкъщи. Грейсън не ѝ позволяваше други варианти. Дори и къщата на леля Ема се смяташе за забранена територия.

Един полицаи, който в момента не беше на работа, я караше до службата, а после се връщаше в пет или шест, в зависимост от ангажиментите ѝ, за да я закара до дома ѝ.

Друг бодигард стоеше пред офиса ѝ.

Оливия опита да се отърве от двацет и четири часовата охрана, настоявайки, че е абсурдно пред вратата на апартамента ѝ да има пазач. След като се прибереше в дома си и заключеше вратата, тя смяташе, че е в безопасност. Освен това във фоайето винаги имаше дежурен портиер. Тя приведе на Грейсън същите доводи и за работата си. Нямаше никаква причина пред офиса ѝ да има охрана.

Грейсън отстъпи в замяна на обещанието ѝ да не ходи никъде сама. Даде ѝ пет различни номера на мобилни телефони, за да се обаждат на мъжете, които я охраняваха. Някой от тях щеше да бъде свободен, за да я придружи.

Оливия въздъхна с облекчение, когато научи, че Рей Мартин е зад решетките. Бяха му отказали пускане под гаранция — прокурорът беше убедил съдията, че има значителен риск Мартин да избяга от закона. Според Оливия не беше съвпадение, че нямаше нови опити за убийството ѝ, откакто Мартин беше арестуван. Тя изтъкваше този

очевиден факт пред Грейсън, но всеки път той задаваше един и същ въпрос: Каква полза е имал Мартин от убийството ѝ? Отмъщението като мотив очевидно не го задоволяваше.

В неделя вечер Оливия поговори по скайпа със Сам, която не можеше да спре да се хвали с новия самолет, който управляваше.

— Жалко, че не можеш да дойдеш с мен — каза Сам. — Щеше да ти хареса много.

Оливия си помисли, че вероятно наистина щеше да хареса самолета.

— Стига ти да си пилотът, мисля, че не бих се тревожила.

— Каж ми за Джейн. Как е тя?

— Говори ли с нея?

— Когато се обадох, тя повръщаше и не можа да дойде до телефона. Лоугън вдигна. Той ми каза, че е много притеснен за нея. Обясни ми, че тя отслабва постоянно и той не може да разбере защо лекарите не могат да се справят.

— Да се справят?

— Да, така каза. Мислиш ли, че ракът се е върнал? — попита тя с глас, изпълнен със страх.

— Доктор Пардио казва, че не е, няма никакви симптоми болестта да се е върнала, но кръвните ѝ показатели са много ниски и симптомите ѝ са много неясни. Доктор Пардио все още е във Франция. Нямам търпение да се върне и да поеме отново нещата в ръцете си.

— Кога ще дадеш кръв, която да ѝ прелеят?

— Скоро. От болницата ще ми се обадят.

— Колинс е там. И тя може да даде от кръвта си.

— Да — съгласи се Оливия. — Може би Джейн просто кара тежък грип. Някои вируси се задържат в тялото дълго време, нали?

— Мисля, че се захващаш за сламка — каза Сам. — Чувствам се толкова безпомощна. Също като Лоугън — добави тя.

— Братът на Джейн едва сега стана отново част от живота ѝ и за него е ужасно мъчително да я вижда толкова болна. Той не е бил край нея, когато тя беше в болницата заедно с нас.

Двете си говориха още десет минути. Сам ѝ разказа, че има няколко привлекателни мъже край нея, но че тя не се интересува от никого от тях.

— Много по-млада съм от почти всички — обясни тя.

Оливия ѝ разказа за Грейсън и как са се развили нещата помежду им.

— Деветгодишният му племенник живее при него.

— Защо? — попита Сам.

— Майката на детето починала, а бащата отсъства.

— Много лошо. Знам какво си мислиш. Ти си същата като мен.

Ние сме фаталистки.

— Да.

— Не можем да правим планове за бъдещето. За нас не съществуват щастливите развръзки.

— Може би не трябва да живеем живота си в... очакване. Нали ме разбираш?

Сам се съгласи.

— Ще се опитам да вменя възможно най-много във времето, с което разполагам.

Когато се сбогуваха, Оливия почувства как я завладя някаква тъга, но не си позволи да се отдаде на самосъжалението. Тъй като беше принудена да си стои вкъщи, реши да навакса с четенето. Имаше два недочетени романа и поне двацет и пет списания върху бюрото.

Когато не успя да прочете и една статия, без да задреме, се зае да си купува обувки по интернет. След това реши да направи някои проучвания в мрежата. Спомни си, че Грейсън беше споменал имената на важни клиенти на Джоргъсън. Веднага се сети за едно конкретно име — Грета Кийн, и реши да се фокусира върху нея. Въведе името в търсачката и се изненада от огромния брой статии, които откри. Оказа се, че тази жена имаше много впечатляваща история. Според написаното за нея, тя беше белгийска емигрантка, превърнала се в основен играч на наркопазара в Америка. След дълго разследване от правителството най-после ѝ били отправени обвинения за наркотрафик, но така и не се стигнало до съд заради някаква допусната техническа грешка. Малко след като била освободена, белгийското правителство иницирирало опит за уреждане на екстрадицията ѝ в Белгия. Те държали тя да се върне в страната, за да я съдят за убийство. За нещастие, преди да започнат необходимите правни процедури, Кийн изчезнала и оттогава никой не знаел къде се намира.

В проучването си Оливия на няколко пъти попадна на името на Джоргъсън, който се споменаваеше като неин бизнес партньор, но не

беше свързан с криминалната ѝ дейност. Ако ФБР бяха толкова убедени, че Джоргъсън перепарите на Кийн, Оливия предполагаше, че имат някакви сериозни доказателства, но не достатъчни той да бъде осъден. Сега разбираше твърдата им решимост да свържат всички точки от веригата и да докажат, че Кийн и Джоргъсън работят заедно.

Оливия се задълба в проучването си и реши, че бе дори забавно, докато не попадна на снимки от местопрестъпление, окървавени тела сред чували, подготвени за пълнене с наркотици. Статията, придружаваща снимките, твърдеше, че се смятало, че Кийн е свързана с убийствата, но това още не било доказано. Оливия откри още няколко споменавания на този инцидент и те водеха към други статии. След час Оливия не можеше повече да гледа снимки от местопрестъплението или да чете за кървавата баня, резултат от съперничеството между конкуриращи се наркокартели. Тези хора бяха чудовища. Ако Джоргъсън им помагаше по какъвто и да било начин, Оливия се молеше ФБР да го заловят скоро.

Тя изключи компютъра си и погледна часовника. Вечерта едва започваше, така че тя реши да опита да си приготви вечеря. Избра си рецепта от единствената си нова и никога неотваряна готварска книга и се зае за работа. Резултатът беше истинска катастрофа. Готвачката на Ема, Мери, я спаси от гладна смърт. Оливия извади една от кутиите пилешко с паста и го пяхна в микровълновата. Докато седеше край кухненския плот и ядеше направо от кутията, Оливия се замисли за Грейсън.

Сецаше се за него постоянно. Винаги когато тя имаше свободна минута, той беше в мислите ѝ. Що се отнасяше до връзката ѝ с него, беше сигурна, че когато опасността за нея изчезнеше и той се увереше, че е арестуван точният извършител на нападението, нямаше да види Грейсън повече. И си казваше, че така е най-добре, но винаги когато си помислеше, че няма да го види вече, силна болка пронизваше гърдите ѝ.

Това само кратка авантюра ли беше? Може би... само дето тя не си падаше по авантюрите. Знаеше точно какво се беше случило и най-накрая прояви здравия разум да го признае. Беше се влюбила в Грейсън. И не разбираше как си беше позволила да стане толкова уязвима. Сама си беше виновна. Не можеше да вини Грейсън за случилото се. Той никога не беше направил нищо, с което да я подведе

или да я накара да си мисли, че изпитва същите чувства към нея. При първата им среща го беше оприличила на Джеймс Бонд, беше гледала всички филми от поредицата. Във всеки от тях Бонд правеше любов с някоя жена и после продължаваше напред. Нима така не беше най-добре?

Оливия реши да не мисли за бъдещето.

В петък тя си тръгна от работа по-рано — поради някаква причина петъците винаги бяха по-малко натоварени. Прибра се у дома, преоблече се в дънки и наситеносин пуловер и отиде в кухнята, за да провери какво може да стопли в микровълновата.

Грейсън промени плановете ѝ, като се появи на вратата ѝ и ѝ каза, че ще я изведе на вечеря.

Той изглеждаше чудесно. Лицето му беше зачервено от хапещия студ навън. Яката на палтото му беше вдигната и косата му беше мокра от снега, който валеше.

Оливия не го беше виждала от предната неделя, когато се беше отбил неочаквано. Тогава можеше да остане само няколко минути, но през седмицата ѝ се обаждаше всеки ден, понякога и по два пъти на ден, за да я пита как е. Сега, като го виждаше пред себе си, на Оливия ѝ се искаше да се хвърли в прегръдките му. Устоя на изгарящото я желание, насили се да се дръпне назад, за да му направи път да влезе и тъй като още не можеше да се довери на самоконтрола си, сплете пръсти зад гърба си.

— Хайде. Ще те водя на вечеря — повтори той.

— Не можеш да ми кажеш, че отиваме на вечеря. Можеш да ме поканиш. Така се прави. А после аз ще реша дали искам да дойда, или не.

Ръката му се настани отзад на врата ѝ и той я завъртя към себе си. Отворените му устни се спуснаха към нейните. Когато той повдигна главата си след малко, Оливия се отпусна в ръцете му.

Тя се осъзна и се отдалечи от него.

— Не може да излезем на вечеря — каза тя и влезе в кухнята. — Няма да бъде безопасно. Това са твои думи, Грейсън. — Тя отвори хладилника, после го затвори. — Каза ми, че не мога да ходя на ресторант или в търговския център, или...

— Помня какво ти казах. Само в офиса и вкъщи. Не помня да съм добавял магазина за бои в този списък.

Бодигардът я беше издал. Тя каза:

— Отидохме точно преди да затворят и бяхме единствените клиенти.

Грейсън забеляза разтворената готварска книга на плота.

— Да не би вече да си сготвила вечеря?

Тя вирна брадичка.

— Ризото.

Той се огледа.

— Къде е?

— В мивката... накусва се.

Той видя дървената лъжица, която стърчеше вертикално от подобната на лепило субстанция, и започна да се смее. Хвана дръжката на лъжицата и опита да разбърка втвърдената маса в тенджерата, но лъжицата не помръдна.

— Кога го сготви?

— Снощи — отвърна тя. — Грейсън, не е толкова смешно.

— Напротив.

Тя отново отвори хладилника.

— Слава богу, че я има Мери.

— Не искаш ли да излезем?

— Сериозно ли говореше? Разбира се, че искам да излезем. Направо се побърквам, като си стоя вкъщи постоянно. Развивам дефицит на витамин Д, за бога. Нуждая се от слънчева светлина и свеж въздух. Дори се опитвам да се уча да готвя и ако това не ти показва колко съм отчаяна, не знам кое.

— Дефицит на витамин Д?

Тя скръсти ръце.

— Наистина.

— Там, където отиваме, ще бъдеш в безопасност.

Тя попита подозрително:

— Къде? В твоя офис ли? Не, сетих се. До автоматите за кафе в полицейското управление?

— У нас.

Тя поклати глава.

— Не мога да съм край Хенри. Това няма да бъде безопасно за него.

— Тази вечер той не е вкъщи. Отиде на кино с дядо си и ще прекара нощта при него. Това е единственото друго място, където може да спи.

Тъй като беше любопитна да види дома му и отчаяно копнееше да излезе от апартамента си, тя се съгласи.

— Добре, но без номера.

Той се ухили.

— Номера?

Без да му обърне внимание, тя се втурна в спалнята си, за да се obuе.

Когато Оливия се върна, Грейсън държеше палтото ѝ в ръце. Тя го облече бързо, грабна чантата и мобилния си телефон и дръпна резето. Грейсън видя инхалатора ѝ на масичката и го взе.

— Какво ще вечеряме? Ще си вземем храна за вкъщи ли?

— Аз ще ти сготвя.

— Ти можеш да готвиш? — попита тя шокирана.

Пътуваха кратко до сградата, където живееше Грейсън — внушителна пететажна постройка на ъгъла на две тихи улици в много престижен квартал.

— Ще предположа, че си минималист — отбеляза тя.

Грейсън отвори железните порти на двора с айфона си и вкара колата в гаража под сградата.

— Как го реши? — попита той.

— Домът ти — обясни тя. — Предполагам, че е модерен и изчистен. Всяко нещо има предназначение. Права ли съм?

Гаражът беше празен. Той паркира на мястото до асансьора.

— Забрави ли, че с мен живее деветгодишно момче?

— Добре, значи разхвърляно и минималистично.

— Преди Хенри да се премести при мен, единствените мебели, които имах, бяха леглото и един скрин. Дневната беше празна. Планирах, щом завърша ремонта на апартамента, да го обявя за продан. Но всичко се промени. Поръчах мебели и последното нещо пристигна току-що.

— Все още ли се каниш да продаваш?

Той поклати глава.

— Хенри се нуждае от стабилност, така че никакво местене повече.

— Ти ли си единственият обитател на тази сграда?

— Да, купих цялата сграда, ремонтирах последния етаж, а архитектът, когото наех, сега прави проектите за останалите етажи.

— Трябвало е да станеш архитект.

— Не, това е просто хоби.

Вратите на асансьора се отвориха и пред нея се разкри антрето на апартамента — широко пространство с блестящ мраморен под. Дневната се намираше точно насреща. Едната ѝ стена беше изцяло с прозорци и гледката беше невероятна. Дървените подове бяха освежени от килими в приглушени тонове. Мебелите бяха малко и съвсем не бяха в модерния стил, който тя си представяше. Две тапицирани с кожа кресла с махагонови крака стояха срещу мекото канапе. Модерната камина беше облицована с черен гранит, който стигаше чак до тавана. Цветовете бяха предимно неутрални и на стената до камината имаше абстрактна картина, за която Оливия си помисли, че вероятно е оригинал. Красиви цветни акценти и пищни завеси придаваха на стаята измерение и плът.

Трапезарията също имаше стена от прозорци. На кръглата маса от черешово дърво имаше подложка, която несъмнено целеше да се опази повърхността ѝ от разпилените отгоре блокчета от легло.

Навсякъде имаше следи от присъствието на деветгодишното момче. На облегалката на креслото беше оставено дистанционното на видеоигра, под масата в трапезарията бяха захвърлени чифт чорапи, а зад канапето имаше още поне три пълни комплекта легло.

Вляво от антрето имаше дълъг коридор. Доколкото можеше да се види, имаше поне три спални. Вдясно беше друг коридор, който водеше до кухнята и килера, залепен за нея.

Грейсън взе палтото на Оливия и го закачи в гардероба в коридора. Тя го последва, но спря на прага на кухнята, при вида на сбъднатата мечта на някой главен готвач.

— Тази кухня е голяма колкото целия ми апартамент — отбеляза Оливия.

Неръждаема стомана, гранит и блестящи лакирани шкафчета се виждаха във всички посоки. Уредите изглеждаха чисто нови: две фурни с двойна ширина, микровълнова фурна, кафемашина за еспресо

с толкова много бутони, сякаш се канеше да излита в космоса, огромен плот с осем газови котлона и още няколко електрически уреда, каквито Оливия никога не беше виждала.

Покритият с гранит остров беше двойно по-голям от нейния. Оливия си издърпа един от четирите бар стола и се настани на него.

— Знаеш ли как се използват всичките тези електроуреди?

— Разбира се. — Той стоеше до мивката срещу нея и миеше ръцете си. — Но Патрик, нашият иконом, властва в кухнята — обясни той.

— Иконом?

— Самият той се нарича така, но по-скоро е нещо като управител на дома. Той поддържа къщата и освен това ми помага с всички проекти за реновиране, по които работя. Патрик си търсеше жилище горе-долу по същото време, когато Хенри дойде да живее тук, така че нещата се наредиха добре за всички ни. Той поддържа някакъв ред в живота ни с Хенри. Искаш ли нещо за пиене? Чаша вода или...

— Засега само вода.

Той извади една бутилка, отвори я и ѝ я подаде.

— Ще се захвана с вечерята, а после ще отида да сваля този костюм.

— Мога ли да ти помогна?

— Не, почивай си. Ще се справя.

— Е, какъв е планът ти?

Той мина от другата страна на кухненския остров и застана с лице към нея. После погледна часовника си.

— Сега е шест и трийсет и пет. Ще се преоблека и ще стотвя вечеря. До осем и двамайсет ще сме приключили с вечерята. После ще се опитам да те съблазня.

— О, нима?

— Да, а после в осем и четирийсет ще опитам отново. Планът ми е да преодоля отбраната ти — добави той.

Тя кимна със сериозно изражение.

— Ясно.

— В осем и петдесет и пет ще се предадеш, за да престана с опитите. Освен това...

— Освен това какво?

— Да си признаем истината, скъпа. Аз съм много добър. Вече си ми го казвала.

— Кога съм...

— Всеки път, когато те докосна и ти изстенеш и ме умоляваш да...

Тя притисна длан към устата му. Усети, че страните ѝ пламват и се изчервява.

— Не мога да оспоря истината. — Тя си пое дъх, за да се овладее. — А после? — попита тя със сериозен вид.

— Приблизително към един часа през нощта ще се облечем и ще те закарам у вас. — Той ѝ се усмихна и добави: — Това е планът ми.

Тя се наведе напред.

— Не е зле, но всъщност те питах какво си запланувал за вечеря.

Той се засмя и се наведе да я целуне.

— Много си вкусна — прошепна ѝ.

— Грейсън, знаеш, че не можем... не и тук...

Той потърка устни в нейните.

— Да, знам. Искаш ли да чуеш резервния ми план?

— Харесва ти да ме занасяш, нали?

— Може да се каже. Харесва ми как се изчервяваш.

Тя го сръга.

— Върви да се преоблечеш.

— Ела с мен.

Тя го бутна отново.

— А, не. Ще те изчакам тук.

Веднага щом той излезе от кухнята, тя отиде до прозореца и погледна навън. Виждаха се покривите на околните сгради. Долу в ниското колите се движеха бавно, а по тротоарите нямаше пешеходци. Очакваше се нов снеговалеж и температурата се беше понижила значително.

Оливия се обърна и огледа апартамента. До прозореца имаше правоъгълна маса с четири стола. В центъра на масата беше метната раницата на Хенри и две фигури на някакви супергерои. До тях имаше тетрадка, химикал и купчина карти. На стола се виждаше айпад.

Грейсън се върна облечен в дънки и светлосиня памучна риза, с разкопчана яка и навити ръкави. Оливия настоя да му помогне в приготвянето на вечерята. Той изпече на скара съомгата, която беше

мариновал предварително, пригответи пикантен сос с лимон и черен пипер, задуши на пара зеленчуци и кафяв ориз. Позволи на Оливия да сложи зеленчуците в микровълновата, но след като беше видял резултата от опита да сготви ризото, не ѝ позволи да се приближи до рибата.

Докато вечеряха, тя реши, че е успяла да го заблуди, но когато слагаха чиниите в съдомиялната, той ѝ каза:

— Трябваше да ми кажеш.

— Какво да ти кажа? — попита тя и му подаде една мръсна чаша.

— Че не обичаш съомга.

— Изглеждаше много вкусна.

— Не я опита.

— Добре, не обичам съомга. Съжалявам.

— Щях да ти приготвя нещо друго.

— Не исках да проявявам капризи, след като си беше направил целия този труд — обясни тя. — Хенри харесва ли нещата, които му готвиш?

— Племенникът ми има доста ограничен вкус. Любителите му храни са панирани пилешки филенца и макарони със сирене на фурна. Патрик успява да го накара да хапне зеленчуци, но аз не мога.

Телефонът на Грейсън сигнализира за получен есемес. Той го прочете и въздъхна.

— Хенри се прибира къщи след киното. Щеше да спи при дядо си, но...

— Предпочита да спи тук?

— Не, дядо му, моят баща... ще има гостенка, която пристига за няколко дни. Току-що му се е обадила, че е в града.

— Имаш ли време да ме закараш у дома?

Той поклати глава.

— Те вече пътуват насам, но веднага щом Патрик се върне, можем да тръгнем. Няма да отнеме много време.

— Нямам нищо против да изчакам и ще се радвам да се запозная с Хенри.

Той пое една чиния от ръката ѝ и каза:

— Аз ще довърша това. Изглеждаш уморена. Защо не седнеш да си починеш, а аз ще направя кафе.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам чай.

— Ей сега ще го приготвя.

Оливия седна на едно от креслата и взе някакъв комикс от купчината на ниската масичка. Докато прелистваше страниците и четеше разсеяно за някакъв супергерой с лилави дрехи, който можеше да се телепортира до всяка точка на света, усети стягане в гърдите. Веднага разпозна признаците на астмата и отиде до антрето, за да вземе чантата си. Извади мобилния си телефон, червило, гребен, кърпички... но инхалаторът го нямаше.

Грейсън я забеляза какво прави.

— Инхалаторът ти е в джоба на палтото ми.

Тя се слича.

— Как е попаднал там?

— Беше го забравила на масата, така че го взех.

Толкова предвидливо от негова страна.

— Благодаря ти.

Тъкмо си мислеше колко е мило това, когато той започна да ѝ изнася лекция.

— Трябва да внимаваш повече и да си сигурна, че винаги имаш инхалатор в себе си, Оливия. Прочетох малко за астмата и разбрах, че всеки пристъп може бързо да се влоши. Не разбирам как може да си толкова небрежна при това положение.

Тя използва инхалатора и го прибра в чантата си. После влезе в дневната. Спря до прозорците.

— Гледката е невероятна.

Той застана зад нея и обви ръце около кръста ѝ.

— Не искаш да говорим за инхалатора ли?

— По-скоро не. Признавам, че напоследък съм малко небрежна към астмата си. Ще внимавам повече.

Той я обърна към себе си, наклони главата ѝ нагоре и я целуна. Искаше да я целуне бързо, но за нула време положението излезе извън контрол и преди да осъзнае какво прави, вече я беше вдигнал на ръце, притиснал слабините си към нейните и я целуваше страстно.

Оливия не чу асансьора. Грейсън обаче го чу и с неохота я пусна.

Вратата още не се беше отворила напълно, когато Хенри влетя вътре и извика:

— Грейсън.

— Тук съм, Хенри. Не е нужно да викаш.

Хенри си спомни за домофона, натисна бутона му и каза:

— Прибрах се, дядо. — Обърна се към Грейсън и обясни: — Той ми позволи да се кача сам с асансьора. Коя е тя?

— Една приятелка. Свали си палтото и прибери обувките си в гардероба. — Хенри вече ги беше изритал. — После ела да се запознаеш с нея.

Хенри се върна за две секунди, което подсказа на Грейсън, че племенникът му само е отворил вратата на стаята си и е метнал палтото и обувките вътре. Момчето се плъзна по мраморния под и се приближи до Оливия. Грейсън ги запозна.

Оливия си помисли, че Хенри е много обаятелен. Имаше известна прилика с Грейсън във формата на лицето, високите скули и квадратната челюст и със сигурност имаше същата усмивка. Хенри беше висок за възрастта си и слаб като клечка. Той впери големите си кафяви очи в Оливия и не каза нищо поне двайсет секунди. Тя също не отмести поглед от него.

Развеселен, Грейсън ги наблюдаваше.

Хенри пръв отмести очи.

— Във ФБР ли работиш?

— Не.

— Защо не?

— Защото не искам.

— Тя е адвокат, Хенри — обясни Грейсън.

— Ти също си.

— Да.

Той отново погледна Оливия.

— Ходиш ли в съда, за да защитаваш добрите или лошите?

— Тя работи две неща — обади се Грейсън. — Работи като юрист в НАП, там където се занимават с данъците — опита да му го обясни по-просто.

— Не знам за данъците.

— Освен това е адвокат на деца.

Тази идея очарова Хенри.

— Децата могат да си имат свои собствени адвокати? Можеш да работиш за мен.

— Да, вероятно бих могла. — Оливия отиде до канапето и седна. Той я последва и се намести до нея. — Как беше филмът? — попита тя.

— Дядо реши, че не е правдоподобен. Точно така каза.

Грейсън седна на едно кресло срещу тях.

— Той обясни ли ти какво означава това?

Хенри кимна.

— Да, каза, че не можел да повярва, че кола може да се превърне в робот.

Трансформирането на едно нещо в друго беше темата на разговора в следващите десет минути. После тримата се преместиха на масата за хранене. Докато Грейсън наваксваше с имейлите на лаптопа си, Оливия и Хенри построиха бензиностанция от лего.

Оливия чу поне десет пъти:

— Не го правиш както трябва!

Тя забеляза, че всеки път, когато Хенри го казваше, Грейсън се подсмиваше. На Хенри му беше суперзабавно, че тя е толкова несръчна.

— Дядо казва, че ми трябва жена — небрежно вметна Хенри.

Това изказване веднага привлече вниманието на Грейсън. Оливия не се впечатли.

— За какво ти е?

— Сигурно за да ме командва. Оливия, когато свършим с това, искаш ли да дойдеш да видиш стаята ми?

Оливия опитваше да пхне една миниатюрна част в основата на автомивката, която беше залепена за бензиностанцията. Не можа да устои на изкушението да го закачи.

— Вече я видях. Много е хубава. Хареса ми леглото ти. Потъркалях се в него и дори изпробвах възглавницата. Хубава и твърда.

Хенри се кикотеше.

— Не си.

— Напротив — продължи тя. — Разгледах всичките ти играчки, поиграх на видеоигрите, а после влязох в дрешника и изпробвах някои от дрехите ти.

Той се заливаше от смях. После ѝ каза, че пак съединява частите погрешно. Тя му подаде миниатюрната част и каза:

— Ти го оправи. Аз ще гледам.

— Оливия, ще ми напишеш ли телефона си, в случай че ми потрябва адвокат?

— Хенри, тя не... — започна Грейсън.

Оливия го прекъсна.

— Няма нужда да ти записвам номера си. Ще ти дам една визитка.

Той я последва в антрето, където тя беше оставила чантата си и търпеливо я изчака да открие визитника си. Най-после Оливия я намери и му подаде една.

— Нещо тревожи ли те? — попита тя.

— Не, но смятам да се опитам да вляза във футболния отбор.

Тя искаше да го попита защо му е адвокат за футболния отбор, но се чу асансьорът и след няколко секунди се появи Патрик.

Оливия очакваше да види много по-възрастен мъж, а Патрик се оказа около четирийсетте. Беше висок поне метър и деветдесет, слаб и изглеждаше като играч от НБА. Той се ръкува с нея и хвърли към Грейсън един бърз лукав поглед на одобрение, преди да се отправи към стаята си, за да се преоблече.

— Патрик обикновено играе баскетбол в петък вечер — събщи й Хенри.

После той й предложи да поиграят на карти. Тъй като Хенри очевидно си прекарваше чудесно в компанията на Оливия — той я победи безапелационно — Грейсън изчака племенникът му да си легне, преди да я откара в дома й.

В колата Оливия мълчеше, а мислите й препускаха в различни посоки.

— Тревожиш ли се, че бащата на Хенри може да дойде и да го отведе?

— Не.

— Защо не?

Той се усмихна.

— Защото брат ми знае кое е най-доброто за Хенри, а точно в момента той има нужда от стабилност.

— Но ако...

— Оливия?

— Да?

— Харесва ти да се тревожиш ли?

Тя понечи да отрече, но после размисли.

— Май съм свикнала да се тревожа.

— Значи признаваш, че си песимист.

— Аз съм реалист.

Грейсън не оспори това.

— Хенри те харесва.

— Защото имам чувство за хумор като на деветгодишно дете. И той ме разбира.

— Ами аз? Мислиш ли, че те разбирам?

Тя се обърна към него.

— Вероятно не.

Той не я погледна, но каза:

— О, знам точно какво се случва в твоята лишена от логика глава.

Тя веднага се засегна.

— Моля? Лишена от логика?

— За някои неща, да, определено си нелогична — каза той. Тя отвори уста да възрази, но той смени темата. — Ронан ми каза, че си проучвала някои от старите клиенти на Джоргъсън.

— Мислех си, че мога да...

Грейсън я прекъсна.

— Не обмисляш сериозно да работиш за онзи изрод, нали? Защото, ако е така, трябва да знаеш, че няма да позволя това да се случи. Ако си мислиш, че ще стоя отстрани и ще те гледам как се излагаш на опасност, значи си се побъркала.

Оливия се изненада от реакцията му. Само след няколко секунди той вече викаше ядосано.

— Тревожиш се, че може да...

— Точно така, тревожа се.

Тя вдигна ръка умиротворяващо.

— Не ми крещи.

— Казвам ти, Оливия, няма да ти позволя...

— Нямам намерение да работя за Джоргъсън. И не смей да си мислиш, че си ме убедил — добави тя бързо, като видя изражението му. — Аз сама взех решението.

— Щом ти харесва да мислиш...

— Грейсън, няма да споря с теб.

Той си пое дъх.

— Добре, разбрах. Каж ми тогава защо ровиш за информация, свързана с партньорите на Джоргъсън?

— Всяка вечер съм принудена да си стоя вкъщи като затворник и след като не успях да открия нищо, уличаващо баща ми, реших, от скука и чисто любопитство, да...

— ... да какво?

— Да опитам да открия нещо, което да помогне в разследването на ФБР.

— Откри ли нещо?

— Научих доста за Грета Кийн и за някои ужасяващи престъпления, които се предполага, че е извършила. Ако Джоргъсън е свързан с което и да е от тях, се надявам да намерите доказателството, необходимо, за да бъде осъден.

— Ще го намерим — увери я той.

Грейсън забеляза една кола в зоната, забранена за паркиране точно зад ъгъла на сградата на Оливия. Провери номера на колата. Оказа се регистрирана на името на една жена, която живееше на съседната пресечка. Той паркира пред сградата на Оливия и тя изчака той да заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Той се държеше като джентълмен, но и искаше да я защити. Оливия забелязваше, че той винаги се превръщаше в мишена, когато отиваше някъде с нея. Това беше част от работата му, беше ѝ обяснил той. Оливия възрази, че тя не е президентът на Съединените щати и че не трябва той да поема куршумите вместо нея, но Грейсън просто не обърна внимание на доводите ѝ.

Влязоха в сградата и когато вратите на асансьора се отвориха, той излезе пръв. Взе ключа ѝ, отключи вратата и я последва вътре. След като провери всяко място, където беше възможно да се е скрил човек, се върна в дневната. Точно когато сваляше палтото си, му се обади Ронан.

— Къде си?

— При Оливия.

— Аха.

— Какво, по дяволите, значи „аха“? — попита той и мислено се упрекна, че опитва да се оправдава. Влезе в кабинета на Оливия и

затвори вратата, за да си осигури уединение. — Виж, Ронан, знам, че казах, че ще се дистанцирам от това разследване...

— Така каза, да.

— И сигурно се питаш какво правя в апартамента ѝ в петък вечер.

— Всъщност...

Грейсън не му позволи да продължи.

— Знам, че не трябваше да се забърквам с Оливия, но се кълна, че от тази вечер нататък ще се дистанцирам. Така че не ми говори повече по този въпрос.

— Грейсън, какво ти става, по дяволите?

Той знаеше отговора, но не искаше да го изрече на глас. Вина. Знаеше какво трябва да прави и какво не. Да, изпитваше вина.

— Свършихме ли?

— Зависи — отвърна Ронан. — Ако си приключил с мрънкането, ще ти кажа защо се обадох.

Грейсън се облегна на бюрото и затвори очи. Беше мрънкал.

— Рей Мартин предложи споразумение.

— Кучият син, който удари Оливия в лицето и я заплаши с пистолет, иска споразумение. Да върви по дяволите!

— Не разсъждаваш трезво.

Грейсън знаеше, че приятелят му е прав.

— На какво иска да се споразумяваме? Какво може да ни предложи?

— Ще ни даде името на доставчика си на оръжия и ще свидетелства срещу него.

— Хайде, не можеш да вярваш на...

— Той твърди, че има доказателство.

— Какво например? Касова бележка?

Ронан се засмя.

— Нещо такова. Какво ще кажеш? Ако доказателството е неоспоримо, ще съдействаш ли за споразумение?

— Аз не съм обективен — призна Грейсън и веднага щом изрече тези думи, се почувства отвратен от себе си. Не можеше да бъде обективен; как, за бога, беше стигнал до това положение? По дяволите. — Ако Мартин е негодникът, опитал да убие Оливия, не може да има никаква сделка с него.

— Ти не беше убеден, че той е стрелецът — напомни му Ронан.
— Да не си си променил мнението?

— Не, все още не съм убеден, но след като той е заподозрян...

— Добре, няма да споря. — Ронан звучеше примирено.

— Ронан, онзи я удари и я държеше на мушка. Дори само за това си заслужава разстрела.

— Да не би още да разстрелваме хора?

Грейсън затвори телефона и се върна в дневната. Оливия беше изритала обувките си и седеше на дивана, вдигнала краката си на една табуретка. Айпадът беше в скута ѝ. Тя вдигна поглед към Грейсън, когато той влезе в стаята, забеляза мрачното му изражение и попита:

— Какво не е наред?

Той прекара пръсти през косата си и продължи да ѝ се мръщи.

— Слушай...

— Да?

— Току-що казах на Ронан, че не мога да бъда обективен, а това не е приемливо. Не може да продължава така. Трябва да мога да се концентрирам върху разследването, а ти постоянно изникваш в мислите ми. Не мога да позволя това да продължава.

Тя остави айпада на ниската масичка и се надигна леко.

— Аз какво да направя?

— Чу ме. Постоянно изникваш в мислите ми. Пречиш ми да се концентрирам. Трябва да успея да се фокусирам върху работата, да стоя настрана от теб, докато разследването не приключи. Имам чувството, че нещо ми убягва, някакъв дребен детайл, който е много важен. Но всеки път, когато съм с теб, се разсейвам. Не си виновна ти. Просто си много привлекателна жена.

Той си мислеше, че ѝ прави комплимент, но тя не се зарадва.

— Разсейвам те.

— Да. Не нарочно, но все пак го правиш.

— Какво имаше предвид, като каза, че имаш чувството, че нещо ти убягвало?

— Не внимавам достатъчно. Изобщо не съм съсредоточен. Не знам как другояче да го обясня. Това изобщо не ми е присъщо. Трябва да се взема в ръце.

— Добре, ще ти помогна.

Той се засмя.

— Какво ще направиш?

— Ще ти помогна да се съсредоточиш. Защо се смееш?

— Оливия, ти си проблемът.

Тя не отстъпи.

— А ти самият не си ли? Какво ще кажеш да не те докосвам и ти да не ме докосваш? Имам не по-малко самоконтрол от теб, може би дори повече.

Той се засмя. Реакцията му не ѝ хареса.

— Мислиш, че имаш по-силна воля от мен? Наистина ли?

— Разбира се — отвърна той, сякаш в това нямаше никакво съмнение.

— Няма да споря с теб. Ти си убеден в едно, аз в друго. Яде ми се нещо сладко. Ти искаш ли?

— Не. Кажи ми какво откри за Грета Кийн. Нещо, което да ни е от полза?

Оливия стана, отметна косата си с жест, който според Грейсън беше нарочно предизвикателен, и отиде в кухнята. Върна се след минута с един черешов сладолед на клечка и една чиния.

— Сигурен ли си, че не искаш нищо?

— Да — кимна рязко той. — Сега ми кажи за Кийн и си тръгвам.

Тя остави чинията на масата, разкъса опаковката на сладоледа и отбеляза:

— Обожавам ги тези.

— Грета Кийн — напомни ѝ той.

Видя я как облиза сладоледа с върха на езика си.

— Сигурна съм, че агент Хънтсман знае всичко възможно за Грета, но все пак открих, че тя иска нещата да са под нейния непосредствен контрол. Тя държи да проверява всяка дреболия, независимо колко е незначителна.

Продължаваше да прекарва езика си по сладоледа. Грейсън не можеше да отдели очи от устата ѝ. Знаеше какво прави тя и се чувстваше развеселен. Но все пак не можеше да откъсне погледа си от нея.

— Грета има проблем с доверието. — Оливия лапна върха на сладоледа и склучи пълните си съблазнителни устни около него. После отхапа и започна да дъвче. Наслаждаваше се на ледената сладост. — Не би се отдалечила от парите или подчинените си.

— Какво не би? — Беше му адски трудно да се концентрира. Оливия го побъркваше, и то съзнателно. Как можеше да яде сладоледа си по толкова чувствен и еротичен начин?

Оливия повтори думите си и отхапа отново от сладоледа. Когато една капка от червения сок се стече по долната ѝ устна, тя бързо я облиза.

— Грета иска да държи постоянно под контрола си всички, които работят за нея, за да е сигурна, че никой няма да се отдели и да опита да я конкурира. Имало е един служител, който не е изпълнил нарежданията ѝ, и тя се постарала той да послужи за назидание на останалите. Бил подложен на изтезания, преди да бъде убит. Мисля, че тя е тук, защото трябва да държи под око Джоргъсън, особено ако голяма част от парите ѝ минават през неговата фирма.

Оливия засмука последното парченце от сладоледа и остави клечката върху чинията.

Грейсън я видя как отнася чинията до мивката. Обожаваше да гледа как се поклаща ханшът ѝ. С неохота посегна за палтото си и го облече.

— Ще се отбивам от време на време — каза ѝ с дрезгав глас. — Но ти няма да ходиш никъде сама. Ясно ли е? Обаждай се на някой от онези номера и един от пазачите ще те придружава навсякъде.

Тя отиде до вратата.

— Колко време ще трябва да...

— Колкото е необходимо. И между другото опитът ти за съблазняване не проработи.

Самоконтролът започваше да му се изплъзва и се налагаше той да впрегне цялата си концентрация, за да не я сграбчи в обятията си.

Тя не се престори на невинна и не заяви, че не знае за какво ѝ говори. Дръпна се настрана, за да може той да си тръгне, изчака, докато той почти затвори вратата, и прошепна:

— О, мисля, че проработи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мина цяла седмица, без да чуе и дума от Грейсън. Оливия не спираше да си повтаря, че е щастлива и облекчена, че той страни от нея. Чувстваше се виновна за играта на съблазняване със сладоледа. Не беше честно. Той се опитваше да си върши работата, а връзката им му пречеше. Бяха се държали като невъздържани разгонени тийнейджъри и това трябваше да спре. Не беше редно и за двама им. Грейсън трябваше да мисли за работата си, а тя — за сърцето си. Беше започнала да влага твърде много чувства и тъй като връзка им беше безперспективна, най-правилното решение бе да се дистанцира.

Запита се дали той някога ще се ожени и реши, че навярно ще го направи. Сигурно щеше да има и деца. Трябваше да има деца, защото от него би излязъл страхотен баща. Беше толкова всеотдаен и търпелив с Хенри.

Всеки път, когато се замисляше за мрачното си бъдеще, Оливия се депресираше, но не можеше да спре. Другите може и да опитваха да я убеждават, че тя би могла да има нормален щастлив живот, да се омъжи и да роди деца, но тя знаеше истината. Беше видяла какви тревоги и страдания беше причинила болестта ѝ. Самата възможност ракът да надигне отново грозната си глава, както вероятно беше станало с Джейн, я правеше твърдо решена да не допусне никой, на когото държеше, да преживее подобна болка и саможертва.

В петък вечер Ема се обади и настоя Оливия да вечеря с нея. Оливия се зарадва на възможността да излезе от апартамента си, но това означаваше да се обади на някого от охраната да я придружи. Беше обещала да не ходи никъде сама. И петимата мъже, които я охраняваха, бяха приятни, учтиви джентълмени, които приемаха ангажимента си на сериозно, но на нея ѝ беше писнало да разчита на тях. Копнееше да може да се качи на колата си и да отиде където ѝ хрумне, когато пожелае. Скучните, но неотменими задължения като пазаруването и вземането на дрехи от химическото чистене сега ѝ се струаха привлекателни. Въпреки че мразеше да ходи по магазините за

дрехи, вече ѝ трябваха нови маратонки, но не можеше да става и дума да отиде до мола. Представяше си прелитащите между невинните хора куршуми, докато човекът, който желаше смъртта ѝ, правеше втори опит да я убие.

Търпението ѝ беше на предела си, но всеки път, когато ѝ идваше да вдигне ръце и да изкрещи: „Стига толкова!“, се поглеждала в огледалото и виждаше белезите от куршумите. Реши, че трябва да прояви още малко търпение. Освен това ФБР нямаше да плащат за охраната ѝ, ако не смятаха опасността за реална. Нали така?

Ронан неволно изплю камъчето. Той се обади с въпрос за „Симънс, Симънс и Фалкън“. Искаше да знае откога работят за бащата на Оливия. Тя не знаеше отговора, но каза, че ще провери.

— Докато сме на телефона, искам да те питам нещо — каза тя.

— Добре. — Ронан беше сигурен, че тя ще го пита за Грейсън.

— ФБР нямаше да плащат за охраната ми, ако...

Преди да се усети, Ронан изтърси:

— Те не плащат. Спряха... Т.е. исках да кажа, че...

Оливия се наведе напред, опитвайки да осмисли чутото.

— Тогава кой плаща за охраната? — Не получи отговор веднага и настоя: — Трябва да са Грейсън или Ема. Кажи ми.

Ронан въздъхна.

— Грейсън. — После добави бързо: — Той иска да си в безопасност, Оливия.

— Да, знам.

Имаше ли други въпроси?

Ронан долови промяната в тона ѝ.

— Няма значение кой плаща. Ако ще ходиш някъде, първо се обади за бодигард. Разбра ли? — попита той строго.

— Приятна вечер.

— Оливия... — започна той, но тя вече беше затворила.

Тя откри ключовете на колата си, заключи апартамента си и взе асансьора до гаража. Каква идиотка беше, да не се сети по-рано. Ако наистина се нуждаеше от охрана, ФБР щяха да продължават да ѝ я осигуряват. Как смееше Грейсън да направи това зад гърба ѝ! Тя можеше да се грижи за себе си.

Докато стигне до колата си, беше започнала да се успокоява. Може би реагираше прекалено остро спрямо Грейсън. В края на

краищата той очевидно го беше направил от загриженост. Според него тя все още беше застрашена и той искаше да я предпази. Вярно, че намеренията му бяха добри, но трябваше да ѝ каже истината, нали така? Тя реши да му изплати всичките пари, които беше дал за охраната ѝ. Чак тогава щеше да е спасила гордостта си.

Щеше да му докаже, че може да бъде предпазлива и без външна намеса. Нямахше да си позволи небрежност.

Изведе предпазливостта си на съвсем друго ниво. Държеше сълзотворния си спрей в едната ръка и ключа за колата в другата, готова да натисне паникбутоната на дистанционното. Дори провери дали под колата или на задната седалка не се виждат никакви мигащи червени лампички. Не беше толкова необичайно да убият човек с бомба. Не проявяваше параноя, просто беше бдителна. За да се увери, че никой не я следи, няколко пъти свиваше в странични улички, докато пътуваше към дома на леля си. Пристигна жива и здрава.

Мери беше подредила масата в трапезарията. Двете с Хариет останаха в кухнята, без съмнение за да подслушват, защото знаеха, че темата на разговора ще бъде бащата на Оливия.

Ема поздрави Оливия и я целуна по двете бузи. Леля ѝ изглеждаше толкова елегантна. Оливия никога не я беше виждала спортно или небрежно облечена и мисълта, че Ема може да обуе дънки я накара да се усмихне. Това би било впечатляващо зрелище.

Тази вечер Ема беше облечена в тъмносива вълнена рокля по тялото с поло яка. Роклята стигаше до под коляното. Обувките ѝ със средно високи токчета подхождаха идеално на роклята. Бяха от красив велур. Единственото ѝ бижу бяха венчалната ѝ халка — тя не беше престанала да я носи след смъртта на Даниел — и брошка с камъчета във формата на чучулига. Застанала до нея, Оливия се почувства като дрипла.

Тя изпъна пуловера си и каза:

— Трябваше да си облека рокля, но тъкмо се бях преоблякла след работа, когато ти се обади. — Осъзна, че опитва да си измисли извинение и замълча. — Поне трябваше да сменя дънките си.

— Изглеждаш чудесно, скъпа. Тревожиш се прекалено, но това си е типично за теб. Ела, седни, да вечеряме.

Оливия почти нямаше апетит. Беше си развалила вечерята с два шоколадови десерта и един сладолед вкъщи. Обожаваше вредните

храни, особено сладоледите. Това беше една от тайните ѝ, за които знаеха само приятелките ѝ. Студеното успокояваше раните в гърлото ѝ след химиотерапията и оттогава беше свикнала да се наслаждава на ледените сладки изкушения. Половината ѝ фризер беше пълен с най-различни сладоледи и ледени близалки. Другата половина беше запазена за здравословните ястия на Мери.

Тази вечер Мери беше приготвила печено пуешко с моркови и картофи. Тя влезе в трапезарията с едно голямо плато и Оливия си сервира сама. Не искаше да слуша упреците на Мери, че е прекалено слаба и трябва да се поналее, както се случваше често в миналото, така че си сложи в чинията от всичко и каза:

— Ухае страхотно!

Когато Мери се върна в кухнята, Ема каза:

— Разказвай. Какво правиш напоследък?

Правя секс с Грейсън, фантазирам си как правя секс с Грейсън и пак правя секс с Грейсън. Ема щеше да се ужаси, ако Оливия изрече на глас мислите си.

— Правих проучване на някои хора, чиито имена се свързват с Ерик Джорджсън. — После тя обясни точно кои хора и защо и когато завърши разказа си, Ема ѝ зададе няколко въпроса.

— Усилията ми бяха напразни — заключи Оливия. — Като се изключи, че ме заболя главата от четенето на ужасните неща, които онези изроди са направили, не открих нищо, с което да помогна на агент Хънтсман.

— С какво друго се занимаваш?

— Опитвам да разбера кой е стрелял по мен. И бях доста натоварена в работата. — Тя остави вилцата си и разказа малко за работата си.

Ема попита:

— Какво става с баща ти? Успя ли да откриеш нещо?

— Сега съм го оставила на заден план... толкова е отчайващо — призна тя. — Разчуло се е, че се опитвам да му попрача и... — Тя не довърши изречението си. Реши, че е време за малко честност. — Виждах се с Грейсън — започна тя.

Ема не изглеждаше изненадана. Тя се усмихна.

— Знаеше ли? — попита Оливия.

— Да, скъпа. Обясняваше ми защо си оставила крадливия си баща на заден план — напомни ѝ тя.

Оливия се почувства като страхливка, защото не искаше да признае пред леля си, че се страхуваше от последиците от истината, от това, че когато всичко излезеше наяве и баща ѝ бъдеше арестуван и обвинен, животът ѝ щеше да се промени коренно. Толкова гняв и омраза щяха да се насочат към семейството ѝ. Баща ѝ щеше да бъде в безопасност зад решетките и сигурно щеше да стане любимец на другите затворници, които щяха да се възхищават на гениалните му измами, но останалите от семейството щяха да се превърнат в плячка за медиите и за хората, загубили спестяванията си. Въпреки че знаеше, че трябва да го направи, Оливия се ужасяваше от предстоящото.

— Един млад човек вече е в затвора и чака съдебния процес, за да бъде осъден за престъпление, извършено от баща ти — каза Ема.

Оливия се изненада.

— Джеф Уилкокс ли? Защо е в затвора?

— Арестуваха го. Прокурорът смята, че разполага с достатъчно доказателства, за да го осъди.

— Не го ли пуснаха под гаранция?

— Съдът определи гаранция, но от прокуратурата я оспориха. Помолих Мичъл да провери какво става и той ми обясни, че се опитват да принудят Джеф да сключи споразумение, но той отказа, така че са си намерили причина да го държат в затвора до процеса.

— Кой е Мичъл?

— Мичъл Каплан е един от адвокатите ми. Освен това е мой финансов съветник и близък приятел. Мисля, че си го срещала.

И да беше така, Оливия не го помнеше.

— Той ли представлява Джеф?

— Не. Адвокат на Джеф е Хауърд Ашър. Мичъл каза, че той е по споразуменията. Това прави Ашър, сключва извънсъдебни споразумения, които в деветдесет и девет процента са в ущърб на клиентите му. Той е готов да направи всичко, за да не влиза в съда. Мичъл ми каза, че Ашър изобщо не знае какво прави. Дори служебен защитник щеше да бъде по-добър избор. Джеф не разполага с ресурсите да се бори с това. Той няма никакви доходи и бедната му жена се опитва да издържи някак, докато всичко се изясни. — Тя се

вгледа в Оливия продължително и каза: — А ти, млада госпожице, си точно човекът, който може да оправи тази неразбория, нали?

— Да, лельо, така е.

— Без повече втори планове.

— Без.

Ема кимна.

— Чувствам се отговорна за случилото се с Джеф. Баща ти използва приятелството ми с Джеф, за да се сближи с него. Знаеш ли, че при евентуален съдебен процес баща ти ще свидетелства срещу Джеф?

Оливия започна да усеща познатото свиване на стомаха.

— Не, не знаех.

— Баща ти няма да иска да се стигне до съд. Това би привлякло прекалено много внимание към него и, не дай боже, адвокатът му би могъл да не успее да опази финансовите му тайни.

— Обещавам ти, че отново се заемам с това с пълна сила. Няма да се разсейвам с нищо.

Няма да се разсейвам. Грейсън ѝ беше обяснил, че се разсейва. Явно и с нея ставаше същото. Той ѝ беше казал, че има чувството, че нещо важно му убягва, защото не е напълно съсредоточен в разследването. Тя го беше разсеяла. Сега тя се чувстваше по същия начин. Беше позволила на Грейсън да я разсее от собственото ѝ проучване на делата на баща ѝ.

— Ще ти помогна — продължи Ема. — Мичъл Каплан е един от най-добрите адвокати в страната и инвестиционните измами са една от специалностите му. Той се съгласи да поеме този случай, но трябва ти да го наемеш. Мичъл ме накара да обеща, че ще стоя настрана. Той смята, че ако финансовите ми средства бъдат свързани с това по какъвто и да било начин, баща ти ще опита да се възползва от ситуацията.

Оливия се съгласи.

— Той от доста време се опитва да те накара да вложиш парите си в неговия фонд.

— Бих казала, че помежду ни има любов и омраза, но всъщност никога не е имало любов. — Ема бутна чинията си настрана, облегна се на стола си и сплете пръсти върху масата. Със сериозен тон заяви: — Имам неписано споразумение с Мичъл, но трябва ти да му платиш

малък аванс. След като всичко приключи, ще преведа пари в сметката ти, за да заплатиш изцяло за свършеното от него. Но не мога да го направя сега, защото...

— Защото ще бъде направена връзката с теб.

— Вероятно и без това така ще стане, скъпа, но е най-добре да не оставяме документални следи, които водят към мен. Също така искам да изпратиш чек на жената на Джеф, достатъчно голям, колкото да свърже двата края. Имаш ли пари за това?

Оливия кимна.

— Да. — Дори и да останеше без пари, преди нещата да приключат, можеше да ипотекира апартамента си. Беше готова на всичко, за да помогне на справедливостта да възтържествува.

— Трябва да отидеш да се срещнеш с Джеф възможно най-скоро, преди да е приел някакво споразумение.

— Ще отида утре.

— Занеси чека на Мичъл преди това. Ще ти дам визитката му.

— Утре е събота — напомни й тя. — Той ще бъде ли в офиса си?

— Да, ще бъде и ще те очаква в десет часа. Би могла да изпратиш чека и по куриер, но предпочитам да се срещнеш с него, а и той иска да се запознае с теб.

Оливия не попита защо.

— Ами Джеф? Той знае ли какво правиш?

— Какво правиш ти — поправи я Ема. — Отговорът е, не. Ще трябва ти да му обясниш всичко.

— Аз съм Маккензи, мислиш ли, че ще ми се довери?

Ема се усмихна.

— Ще намериш начин да спечелиш доверието му.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

За Оливия съботата започна в четири и половина сутринта, когато ѝ се обадиха от един полицейски участък в другия край на града.

Дежурният полицаи се извини за ранния час.

— Съдия Бауен ми каза да ви се обадя. Тук при нас има едно малко момиче, което се нуждае от защита... каквато вие можете да му осигурите. Съдията не иска тя да попадне в системата. Има нещо общо с някакъв предстоящ процес — допълни той. — Каза, че вие ще помогнете на момичето да изчезне за известно време.

— Идвам веднага.

Добре че имаше навигация в колата, иначе никога нямаше да открие участъка. Оформянето на документите не отне толкова много време, колкото обикновено, защото съдията вече беше подписал заповедта. В осем часа Оливия вече беше настанила деветгодишната Лили Джаксън в нов, макар и временен, дом.

Когато се качи в колата и провери телефона си, откри, че има съобщение от Мичъл Каплан, който местеше срещата им в единайсет. Оливия беше благодарна за допълнителното време. Върна се в апартамента си, взе си душ и облече една тъмносиня рокля. Остави косата си пусната, само с една шнола, така че лицето ѝ да е открито, и си сложи обиците и часовника. Тъй като все още имаше време, прегледа куфарчето си, за да е сигурна, че е взела всички необходими документи за Джеф. Вече беше написала чека за Мичъл Каплан и го пъкна в чантата си, заедно с другия, който беше приготвила за жената на Джеф Уилкокс.

Сложи си палтото и шала и потегли. Вратата на асансьора се отвори и тя се озова лице в лице с Грейсън. Толкова се изненада да го види, че замръзна на място, но само за една-две секунди. После влезе в асансьора и натисна бутона за гаража.

— Здравсти. — Не много оригинално, но това беше най-доброто, което измисли.

Грейсън не изглеждаше щастлив от срещата им.

— Къде отиваш?

Когато тя не отговори веднага, той натисна бутона стоп на асансьора.

— Попитах къде отиваш?

— Имам да свърша това-онова.

— Не.

— Не? — Тя не извика думата, но ѝ се искаше. Вместо това избута ръката му от бутоните. — Ронан ми каза, че ти си плащал за охраната ми, и искам да знаеш, че ще ти възстановя разходите до последния цент. Но, Грейсън, трябваше да ми кажеш истината.

— Ще те държа в безопасност, независимо колко се съпротивляваш — заяви той. Грейсън повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите, и каза: — По дяволите, Оливия. Не искам да ти се случи нещо лошо.

Тя си мислеше, че той ще я целуне, но той внезапно се дръпна назад.

— В безопасност съм — настоя тя. — И, разбира се, внимавам много.

— Внимаваше ли, когато вратата на асансьора се отвори?

— Обикновено държа сълзотворния си спрей в ръка.

— Обикновено?

Гласът му беше измамно мек, което беше лош признак, ако се съдеше по предишните ѝ впечатления. Грейсън щеше да ѝ изнесе поредната си гневна лекция.

— Натисни бутона за гаража. Имам една среща, която не трябва да пропусна.

Той понечи да възрази, после се отказа и натисна бутона за фойайето.

— Аз ще те закарам.

— Мога без никакъв проблем да...

— Аз ще те закарам. Къде отиваш?

— Първо в офиса на един адвокат, после в затвора.

Мичъл Каплан щеше да бъде като божи дар за Джеф Уилкокс. Оливия беше отделила време предната вечер, за да провери някои от

случаите му, и се впечатли силно. Противниците на Каплан го наричаха Баракудата. Точно от такъв човек се нуждаеше Джеф.

Прякорът му със сигурност не подхождаше на външността му. Каплан ѝ напомни за плюшено мече. Той беше нисък, леко закръглен около кръста и носеше дебели очила с тънки рамки. Освен това говореше тихо и резервирано. Въпреки че Оливия и Грейсън прекараха съвсем кратко време с адвоката, и двамата го харесаха.

— Къде се намира Уилкокс? — попита Грейсън.

— Близо до дома му, във „Феърхейвън“. Затворът е приличен, но накарах секретарката си да провери тази сутрин, преди да ви изпратя да говорите с него, и открих, че снощи е бил преместен в „Бомон“.

— Това е на сто и трийсет километра. Уилкокс няма да издържи дълго там.

Каплан кимна.

— „Феърхейвън“ е направо курорт в сравнение с „Бомон“ — обясни Грейсън.

— Секретарката ми каза, че е бил преместен поради недостиг на място. Това е игра, която играят от прокуратурата. Опитват да принудят господин Уилкокс да приеме предложената му сделка. Обвиненията му са много сериозни и съм сигурен, че федералният прокурор би предпочел да спести на данъкоплатците разходите по съдебния процес.

Каплан прегледа документите, които изпращаше по Оливия, и добави:

— Моля, предайте на господин Уилкокс, че веднага ще задействам необходимите стъпки, за да бъде освободен под гаранция, но не мога да направя нищо, докато той не подпише документа, че ме наема за свой адвокат. Смятам да отида да го видя в затвора по-късно днес. Предполагам, че господин Уилкокс вече се чувства доста съкрушен.

— Значи ще успеете да го изкарате от там още днес? — попита тя.

Каплан кимна.

— Ще бъде под домашен арест, но ще си бъде вкъщи.

Оливия му подаде един плик с чека за аванса и извади друг от чантата си.

— Ще се погрижите ли той да получи това? — попита тя. Когато Каплан я погледна въпросително, тя обясни: — Ще помогне на семейството му да изкара следващите няколко месеца.

Каплан се усмихна и взе плика.

— Разбира се.

Оливия му благодари и се отправи към вратата, следвана от Грейсън, когато Каплан каза:

— Безполезният адвокат на господин Уилкокс има среща с него по-късно днес следобед. Ще опитам да пристигна там преди него.

Щом излязоха в коридора, Оливия прошепна на Грейсън:

— Това ще ти прозвучи много параноично. Имам чувството, че баща ми има нещо общо със сделката, която притискат Уилкокс да приеме.

Той кимна.

— Наистина звучи параноично, но не бих отхвърлил тази възможност.

— Ами ако некадърният адвокат на Уилкокс е сключил сделка да натиска Уилкокс да сътрудничи?

— С кого? С баща ти ли?

— Със Симънс — предположи тя. — Той е един от адвокатите на баща ми. Способен е на всичко, а двамата с баща ми имат основателни причини да не желаят този случай да стигне до съд. Каплан ще ги въвлече в процеса, а баща ми не желае негативна публичност.

Веднага щом закопча предпазния си колан, Оливия каза:

— Притеснявам се от срещата с него.

— С Уилкокс?

— Да. Не знам дали ме помни, но щом чуе фамилията ми, вероятно ще се изплюе в лицето ми.

— Няма да позволя това да се случи. Още в началото му кажи, че ще го измъкнеш оттам, и ти гарантирам, че ще те изслуша.

— Не можеш да го спреш да...

— Ако ти направи нещо, ще го нокаутирам.

Колкото и да не искаше да го признае, Оливия се зарадва, че той е готов да се бие в нейна защита.

— Имаш ли време да дойдеш с мен до затвора?

— Няма да отидеш без мен.

— Ами Хенри?

— Целия ден е на баскетболен лагер с Патрик. Стига да се върна до осем довечера, всичко ще е наред.

— Защо до осем?

— Имам среща.

Реакцията ѝ беше незабавна. Тя се почувства, сякаш са я нокаутирали, и веднага осъзна, че се държи нелогично. Уж искаше той да продължи напред — не трябваше ли да се радва за него?

— Хубаво. — Опита се да прозвучи доволна, но гласът ѝ я издаде. Беше дрезгав, сякаш се беше задавила с оцет.

Грейсън излезе на магистралата.

— Движението не е толкова натоварено. Не би трябвало да ни отнеме много време да стигнем дотам.

— Сега ли се запозна с тази жена, или я познаваш от известно време? — попита тя. — Просто любопитство — добави бързо. — Намирам се на приказка.

— Коя жена?

— Нали каза, че довечера имаш среща.

— Да.

— Разбирам.

— Няма ли пак да кажеш хубаво?

— Само...

Той я погледна.

— ... се намираше на приказка.

— Точно така. Къде ще ходите? — После добави бързо: — Не е необходимо да ми кажеш, освен ако не искаш.

— На парти за рожден ден.

— Рожден ден... — Изведнъж ѝ просветна. — О, не, няма да ходиш там.

Той се засмя.

— Напротив.

— Грейсън, говорихме за това. Ще ходиш на партито на баща ми? Това ли ми казваш?

— Точно това ти казвам.

— Не искам да ходиш. — Тя знаеше, че звучи като хленчецо дете.

— Така ли? Защо не ми каза по-рано?

— Казах ти... — Тя осъзна, че той я дразни. — Говоря сериозно.

— Какво толкова те тревожи?

Тя погледна през страничния прозорец, докато опитваше да изрази с думи това, което чувстваше.

— Имам кръвна връзка с него.

— Оливия, всички имаме поне по един роднина, с когото не бихме искали да имаме нищо общо — изтъкна той и веднага се сети за брат си.

— Само един? Аз имам цял куп.

Ако тя не звучеше толкова искрено, той щеше отново да се изсмее.

— Искам да го видя в действие.

В действие? Оливия обмисли това за момент и разбра.

— Да, той ще бъде във вихъра си. Ще омайва хората. Ще се погрижи всички да го обикнат.

— Не и аз.

— Знам. — *Заради това, което баща ти ти е причинил.* Тя си спомни, че Грейсън ѝ беше казал точно тези думи. Той знаеше какво представлява Робърт Маккензи. Не можеше да бъде заблуден.

— С кого ще ходиш?

— С никого. Отивам по работа. Стана ли ти неприятно, като казах, че имам среща?

— Разбира се, че не. — Това беше абсолютна лъжа и тя беше сигурна, че той е наясно.

— Когато отидем на истинска среща — а ние ще отидем на истинска среща...

— Не мисля, че трябва да...

Той я прекъсна:

— След като се убедя, че сме пратили истинския виновник зад решетките и че за теб вече няма опасност, ще го отпразнуваме.

Тя понечи да възрази, но размисли. Какво толкова можеше да навреди една среща? Щяха да празнуват, нищо повече.

— Добре. Една среща.

— Бих искал да облечеш бялата рокля, за която ми разказа. Много съм любопитен да я видя.

— О, не съм сигурна. Моята уникална, невероятна бяла рокля? Ако я облека, ще трябва да спазваш някои правила.

— Правила? Какви?

— Никакво червено вино. Никакви спагети с червен сос. Сега, като се замисля, може би ще се наложи да ти дам списък на забранените и позволените храни. Май ще е най-добре изобщо да не ядем.

— Обикновено не разливам и не разпръсвам храната си.

— Само една миниатюрна пръска и роклята ще бъде съсипана — предупреди го тя. — Стара е. От 1960-а. Не мога да си купя друга такава.

— Не мога да те заведа на вечеря и да не ядем.

— Е, вероятно мога да си облека дъждобран.

Той подсвирна и поклати глава.

— Явно тази рокля е много специална.

Бъбренето им беше забавно и Оливия започна да се отпуска, но веселото ѝ настроение се промени след едно телефонно обаждане. Сестра ѝ искаше да направи последен опит да я убеди да накара Ема да присъства на партито. Натали беше скрила номера си и Оливия отговори на обаждането, без да подозира кой ѝ звъни.

Оливия отново отказа на молбата на Натали, но сестра ѝ не беше готова да приключи разговора.

— Искях да знаеш, че всички имаме резервирани апартаменти в хотел „Морган“. Мама и татко са в президентския апартамент, а ние с Джордж в по-малкия на същия етаж. Последният етаж, разбира се — похвали се Натали.

— Какво ви става? — попита Оливия. — Вие с Джордж спечелихте много пари с интернет компанията си, честни пари — уточни тя, — и никога не сте се държали по този начин.

— По кой начин?

Като алчни глупаци — отговори мълчаливо, но тъй като не искаше да се кара със сестра си, замълча.

— Искаш ли нещо друго, Натали?

— Мама иска да се отбиеш преди партито.

— За да ме завлече с вас? Не, благодаря.

Натали избухна.

— Не те ли е срам? Би трябвало — извика тя. — Такава си егоистка.

И продължи. Оливия дръпна телефона на разстояние от ухото си и изчака тирадата да свърши. Знаеше, че Грейсън чува всяка сума.

Сигурно и хората във форда в съседното платно чуваха сестра й.

Оливия се обърна към него и каза тихо:

— Сега осъзнах, че не съм яла нищо от снощи. Наложих се да стана в четири и половина сутринта, а когато се върнах в апартамента си, много бързах. Може ли да спрем, за да си купя геврек или нещо подобно?

Натали беше превключила на крясъци, които ставаха все по-силни.

— Излязла си в четири и половина сутринта? Защо, по дяволите?
— попита Грейсън.

Супер. Сега щеше да слуша крясъци и от двете страни.

— По-скоро беше пет без петнайсет.

— Това е съществена разлика. Къде ходи?

Оливия започна да обяснява, но гласът на Натали се повиши с още един децибел. Тя настояваше да разбере дали Оливия знае, че е кучка.

— Изчакай — каза на Грейсън и притисна телефона до ухото си.
— Да, Натали. Знам, че съм кучка.

Отново започнаха оглушителните крясъци.

— Чакам обяснението ти — напомни й Грейсън, без да обръща внимание на сладката й усмивка.

— Отидох с колата си до един участък в противоположния край на града, за да взема едно деветгодишно момиченце. Тя е новата ми клиентка.

Той кимна.

— Кой участък?

— О, едва ли го знаеш.

— Знам ги всичките. Кой по-точно? — повтори той.

Тя не искаше да му отговори, защото участъкът се намираще в много лош район и той нямаше да реагира добре на тази новина. Но той успя да изкопчи отговора от нея. За щастие Грейсън не си падаше по крясъците и писъците. Оливия не можеше да си го представи да се държи като сестра й. Гласът на Грейсън остана тих, но твърд. Понякога беше направо плашещ, но не и спрямо нея. Гневен, да, но плашещ, не. Винаги ясно заявяваше позицията си и когато не беше доволен от нея, тя го разбираше.

Не я попита дали е луда — това беше в стила на Натали — но погледът му подсказваше, че си мисли нещо подобно.

Оливия отново допря телефона до ухото си, прекъсна тирадата на сестра си и каза:

— Дочуване, Натали. — С огромно удоволствие прекъсна линията.

— Посред нощ... Какво щеше да правиш, ако колата ти се беше счупила? — попита я той.

— Щях да остана в колата със заключени врати и да ти се обадя.

— Щеше да ми се обадиш?

Това отне малко от гнева му.

— Щях да повикам и пътна помощ. Сега може ли да спрем да си взема нещо за ядене. Най-добре да хапна по пътя. Искам да стигнем там преди адвоката на Уилкокс.

По нейно настояване спряха в „Макдоналдс“. Тя си взе пилешки бургер и диетична кола и обясни на Грейсън, че са много вкусни.

— Не ти трябва много, за да се почувстваш щастлива — отбеляза той.

Тя се усмихна и допи колата си.

— Аз съм обикновено момиче — каза тя. Внимателно сгъна хартията и салфетката, за да не разпилее трохите по себе си и ги прибра в хартиената торба.

— Измисли ли какво ще кажеш на Уилкокс? — попита той.

Тя беше мислила за разговора, но не знаеше как ще реагира Уилкокс, като я видеше. Дали я помнеше? Щеше ли да избухне, като чуеше името ѝ? Тя изпробва няколко подхода върху Грейсън и изпита увереност, че планът ѝ ще успее... докато не влезе в затвора. Веднага съжали, че е яла, защото стомахът ѝ се сви на топка. Зловонната миризма на нещо, което вероятно бяха разлагащи се между стените трупове на мишки, беше проникнала навсякъде. Всичко изглеждаше старо и рухнало. Оскъдните мебели бяха изпочупени и готови за боклука. Грейсън ѝ беше обяснил, че този затвор щеше да бъде затворен веднага след като довършеха строителството на един нов затвор наблизо. Но със съкращенията в бюджета не беше ясно кога точно.

Въздухът в сградата беше пропит с мирис на пот. Килиите бяха толкова претъпкани, че затворниците едва се разминаваха. Един пазач

с тъмни кръгове под очите и изморена походка доведе Джеф Уилкокс в малката стая за разпити. Уилкокс седна от едната страна на малка паянтова маса. Изглеждаше изплашен и отчаян.

Той забеляза значката от ФБР на Грейсън и попита:

— Да не би да ме обвинят и в измама по пощата? — Гласът му беше равен и лишен от емоции.

— Не — успокой го Грейсън.

— Не трябва ли адвокатът ми да присъства по време на този разпит?

— Това не е разпит. Говорим си — каза Грейсън.

Уилкокс не отделяше поглед от Грейсън и очевидно се страхуваше от него или от това, което щеше да чуе от агента от ФБР. Оливия имаше време да го огледа внимателно. Колкото повече го гледаше, толкова повече се ядосваше заради него. Виждаше отблизо една от жертвите на баща си.

— Ще уволниш адвоката си — съобщи му Грейсън делово. Той застана до Оливия, скръстил ръце на гърдите и с отпусната стойка.

— Защо?

Грейсън погледна Оливия.

— Ще започнеш ли да му обясняваш?

Джеф Уилкокс се обърна към нея и очите му веднага се разшириха от изненада.

— Здравей, Джеф — започна тя. — Не знам дали ме помниш. Аз съм Оливия...

Той почти подскочи от стола си.

— Маккензи — довърши вместо нея. — Помня те. — Сега вече изглеждаше гневен. — Ти си дъщерята на онзи негодник.

Оливия го прекъсна:

— Слушай внимателно. Да, аз съм дъщерята на онзи негодник и знам какво представлява той. Дошла съм да ти помогна. — Тя продължи бързо, преди той да успее да реагира. — Имаш нов адвокат. Казва се Мичъл Каплан. Чувал ли си го?

— Разбира се, че съм го чувал. Той е прочут. Не мога да си позволя...

— Аз ще му платя — обясни Оливия.

— Той съгласи ли се да поеме моя случай? Знае ли какви обвинения са ми предявени?

Преди Оливия да отговори, той ги изброи:

— Инвестиционна измама, измама с ценни книжа, измама като инвестиционен консултант и според адвоката ми, ако приема сделката, няма да ме обвинят в измама по пощата.

— Каква е сделката? — попита Грейсън.

— Двайсет и пет години. Твърди двайсет и пет години. — Той отпусна глава в ръцете си. — Кълна се в Бог, че не съм направил нищо нередно. Кълна се, но адвокатът ми каза, че при тази конюнктура прокурорът може да добави още двайсет и да бъде осъден и на тях.

Оливия си помисли, че той ще се разплаче. Кой би го обвинил? Тя постави куфарчето си на стола срещу него, извади една жълта папка и я постави пред Джеф.

— Знам, че си невинен и знам с какви противници си имаш работа. Господин Каплан ти е написал писмо. Моля те, прочети го и ако си съгласен, подпиши документите, с които го упълномощаваш да поеме защитата ти. Можеш да избереш дали Каплан да докаже невинността ти, или това да не се случи. От теб зависи.

Тя забеляза объркването в очите му. Той искаше да ѝ повярва, но се страхуваше.

— Защо искаш да ми помогнеш?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Казах ти защо — отговори му с разтреперан глас. — Знам какво представлява той и че трябва да бъде спрян. Бих се радвала на помощта ти, за да направя това, но дори и да не можеш да ми помогнеш или не искаш, аз пак ще продължа да опитвам, докато не успея.

— Прочети писмото — подкани го Грейсън.

— Откъде да знам, че е истинско. — Той погледна Оливия и каза: — Баща ти ми показа инвестиционни извлечения върху оригинални бланки, а се оказаха фалшиви.

— Прочети писмото, Уилкокс — повтори Грейсън по-твърдо. — Нямах какво да губиш, можеш само да спечелиш.

Ръцете му трепереха, докато отваряше плика. И ръцете на Оливия трепереха. Тя не беше осъзнала колко е напрегната заради тази среща. Чувстваше се изцедена. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, а можеше само да си представи как се чувства Джеф.

Джеф вдигна поглед от листа, който четеше.

— Господин Каплан пише, че ще ме измъкне оттук до довечера. Може ли да го направи наистина?

— Щом казва, значи може — отвърна Оливия. — Ще бъдеш под домашен арест, но ще си бъдеш вкъщи, при жена си и бебето.

Джеф започваше да им вярва. Оливия го виждаше в очите му. Той дочете останалите листи в папката, поглъщайки жадно всеки изписан ред.

— От всички документи има по едно копие и за теб.

— Някой от вас да има химикал?

Джеф подписа двата документа — единия, с който уволняваше сегашния си адвокат, Хауърд Ашър, и другия, с който наемаше Мичъл Каплан.

Тъкмо когато той подаде документите на Оливия, Ашър влезе в стаята.

— Какво става тук? — изръмжа той.

Ашър не изглеждаше така, както си го беше представяла. Тъй като Оливия беше чула какъв некадърник е, беше предположила, че е млад и неопитен, вероятно дипломираше се съвсем наскоро. Ашър се оказа около четирийсетгодишен. Беше облечен с костюм и вратовръзка, но въпреки това имаше леко неугледен вид. Оливия забеляза скъпия ролекс на китката му, когато той протегна ръка да се ръкува с Джеф.

Когато той не спря да я оглежда похотливо, Оливия реши, че Ашър е мръсник. Той явно не можеше да откъсне поглед от гърдите и краката ѝ.

— Това е за теб — каза Джеф и му подаде подписания документ, който държеше в ръката си.

Ашър продължаваше да зяпа Оливия, когато попита:

— Какво е?

— Подписан от мен документ, че те уволнявам — отвърна му Джеф.

Това най-последно привлече вниманието на Ашър. Той се извърна бързо и грабна листа.

— Какви са тези глупости? Имаш нужда от адвокат, Джеф.

— Господин Каплан ще поеме защитата ми.

Ашър зяпна от изненада.

— Каплан? Не можеш да си позволиш да го наемеш. Майтапиш ли се?

— Господин Каплан се съгласи да ме представлява.

Ашър поклати глава.

— Докажи го.

— Няма нужда да ти доказвам нищо. Уволнен си. Друго не те интересува.

— Вече е прекалено късно — заекна Ашър. — Сключихме споразумение.

Джеф погледна Оливия за помощ.

— Значи вие имате сериозен проблем, господин Ашър — каза тя, — защото Джеф не е приемал никакво споразумение.

— С кого точно сте сключили това споразумение? — поинтересува се Грейсън.

Ашър изглеждаше, сякаш се нуждае да поседне. Лицето му беше преbledняло.

— Това е невъзможно. Как сте успели да заинтересувате Каплан...

— Мисля, че приключихме тук — каза Оливия.

— Чакайте... чакайте малко — настоя Ашър. — Джеф, ще те осъдят поне на петдесет години, ако не приемеш споразумението. Не можеш да отидеш на съд. Ще получиш...

Той млъкна, когато Джеф вдигна ръка.

— Няма да приемам никакво споразумение и ти вече не си ми адвокат.

Грейсън видя паниката в очите на Ашър. Адвокатът беше превъзмогнал изненадата си и сега даваше воля на гнева си. Тялото му беше напрегнато, а ръцете — свити на юмруци от двете страни.

— Джеф, време е да се връщаш в килията — каза Грейсън и направи знак на пазача.

— Чакайте — настоя Ашър. — Чакайте малко. Не сме свършили тук.

— Напротив, свършихме — заяви Оливия категорично.

Ашър се обърна към нея и направи една заплашителна крачка напред. Грейсън дръпна Оливия до себе си.

— Слушайте — измърмори Ашър. — Върнете се при шефа си и му кажете, че вече сме сключили споразумение и няма връщане назад.

Всичко е приключено. Каплан трябва да се оттегли.

На Оливия вече ѝ беше писнало. Тя направи една крачка напред и каза:

— Не, ти ме чуй добре. Няма никакво споразумение. Разбра ли? Никакво споразумение. И между другото, аз не работя за Мичъл Каплан.

Ашър очевидно се чудеше как да удържи потъващия си кораб над повърхността. Очите му се стрелкаха между Оливия и Джеф и той опитваше да измисли начин да попречи на случващото се.

Пазачът изведе Джеф от стаята. Ашър не помръдна. Сякаш краката му бяха пуснали корени в пода, толкова вкаменен изглеждаше.

— Не знам какво си мислите, че правите тук, но не сте попаднали на правилните хора — изсъска той. — Дразните хора, които са много влиятелни.

— О, мисля, че знам точно кого дразня — отвърна Оливия. Гласът ѝ беше нежен като летен бриз. — Нека да ви се представя. Аз съм Оливия Маккензи.

Тя взе куфарчето си и тръгна към вратата. Грейсън отвори вратата и ѝ направи път. Тя погледна през рамо и добави:

— Кажете на баща ми, че ще се срещнем в съда.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Грейсън пристигна в хотел „Морган“ малко след девет часа. Веднага щом влезе, му направи впечатление многочислената охрана. Тъй като носеше пистолета си — никога не излизаше от вкъщи без него — трябваше да покаже служебната си карта три пъти, преди да стигне до охраняваната бална зала.

Ронан го настигна, точно когато Грейсън влизаше в залата.

— Чакай ме — извика той. Показа служебната си карта на още един охранител и понечи да мине край него. Охранителят протегна ръка и спря Ронан.

— Имате ли покана? Не видях такава. Не можете да влезете без покана. Там има някои много важни личности.

Един леден поглед на Ронан беше достатъчен охранителят да дръпне ръката си. Враждебността в гласа му подразни Ронан.

— Аз съм от ФБР. Мога да вляза където си поискам, по дяволите. Разбра ли?

— Да, сър. — Охранителят бързо отвори вратата и се дръпна настрана.

— Какво правиш тук? — попита Грейсън.

— Не исках да пропусна шоуто.

— Вече си се срещал с Маккензи. Нали си го разпитвал, забрави ли?

— Разбира се, че не съм забравил, но онова беше разговор насаме. Искам да го видя какво представлява, когато е заобиколен от хора. Обзалагам се, че е също толкова смирен като при срещата си с мен. Много приятен човек — добави той. — Питай когото искаш.

Сарказмът му не убягна на Грейсън.

— Нали? Прекрасен човек. Оливия се тревожи, че ще го харесам.

Ронан поклати глава.

— Каза ли й, че всеки ден пращаме по няколко приятни като него хора в затвора?

— Естествено.

Двамата агенти се придвижиха до дъното на залата и опитаха да не привличат внимание към себе си, докато наблюдаваха гостите.

Имаше четири бара — по един във всеки ъгъл — и хората се трупаха около тях, а барманите бързо пълнеха чашите им. Сервитьори се движеха със сребърни подноси из тълпата и предлагаха апетитни хапки и чаши вино. Двойните врати на съседната бална зала бяха отворени и там бяха подредени всевъзможни деликатеси за хапване. Най-доброто от всичко. Гостите бяха насърчавани да си вземат каквото поискат.

Един мъж мина край Ронан и Грейсън с чиния, отрупана със скариди, крекери и купчина черен хайвер.

— Чудя се как ли биха реагирали тези хора, ако знаеха, че сами плащат за това — отбеляза Грейсън.

— Мисля, че ще се ядосат адски, когато открият, че са платили за имението му на брега на океана.

— Прав си. Тази вечер изобщо не са пестили. Знаеш ли колко струва бутилка шампанско? — попита той, когато един сервитьор предложи по чаша на двойката пред тях.

— Аз пия бира, не шампанско, но предполагам, че струва доста.

Грейсън се засмя.

— Повече от доста. И на всичко отгоре има вкус на морска вода.

Грейсън забеляза зетя на Оливия, Джордж, и го посочи на Ронан. До него стоеше една жена, която се усмихваше и отпиваше от шампанското си. Изобщо не приличаше на Оливия, но Грейсън беше сигурен, че това е сестра ѝ, защото тя държеше Джордж за ръка и от време на време му се усмихваше. На Грейсън му се стори, че нежните чувства бяха престорени. Джордж изглеждаше нещастен.

— Чудя се дали е изплатил дълга си на лихваря — вметна Ронан.

— Лесно може да се провери.

— Като съдя по изражението му, бих казал, че не е. Това жена му ли е до него? Красива е. Има известна прилика с Оливия.

— Не виждам такава. — Но пък той знаеше каква вещица е Натали по отношение на сестра си.

Не беше лесно да се изненада Грейсън, но той едва не падна, когато видя кой влиза в залата.

— Днес двамата с Оливия ходихме да видим една от жертвите на Маккензи — разказа той на Ронан. После му обясни за случилото се с

Джеф Уилкокс.

Ронан се впечатли, че Мичъл Каплан е поел случая.

— Прокурорът няма да се зарадва на това.

Грейсън сви рамене.

— Реакцията на Ашър беше показателна. Той изпадна в паника.

— Реакцията на това, че клиентът му го е уволнил? Доколкото съм чувал, той би трябвало да е свикнал с това. Говори се, че е ужасен адвокат.

— Ще трябва да проверя финансовото му състояние. Мисля, че са му платили да склучи споразумение и да прати Уилкокс в затвора. Последното нещо, което Робърт Маккензи е искал, е да се стигне до съдебен процес.

— Мислиш, че Маккензи е платил на Ашър?

— Да. Не директно, разбира се. Негодникът е адски хитър.

— Няма да е лесно да се докаже, че Ашър изобщо познава Маккензи — отбеляза Ронан.

— Кой знае. Ашър току-що влезе в залата.

— Майтапиш ли се? Да се покаже тук... много тъпо. Ще му направя снимки заедно с Маккензи. Ще трябва да използвам мобилния си телефон. Не трябва Маккензи да забележи. Къде е Ашър сега?

— При бара вляво. Обръща едно уиски.

— Доколкото разбрах от теб, той е имал ужасен ден. Сигурно трябва да събере кураж, преди да говори с Маккензи. Но е много глупаво да реши да говори с него тук. А, за вълка говорим и ето го него. Рожденикът. Ще видя какво ще направя със снимките.

Тълпата се раздели и Грейсън успя да огледа добре Робърт Маккензи. Той стоеше до френския прозорец, който водеше към терасата, заобиколен от почитатели. Жена му бе точно зад него. Нямахте съмнение коя е ослепителната жена, защото Оливия беше точно нейно копие.

Грейсън отмести поглед от нея и се съсредоточи върху Маккензи. Този човек беше роден шоумен. Имаше непринудена усмивка и излъчваше чар. Преливаше от самоувереност. Грейсън го наблюдаваше внимателно и реши, че харизматичността му се дължеше не толкова на привлекателната му външност или личността му, а на начина, по който общуваше с хората. Това беше истински талант. Погледът му не се отделяше от човека, с когото говореше. Нито за миг не поглеждаше

наляво или надясно. Нищо не можеше да смути концентрацията му. Ако говореше с някоя жена, включваше в репертоара си и докосването. От време на време я потупваше по ръката или стисваше пръстите ѝ, кимваше, когато жената замълчаваше в очакване на отговора му, а през цялото време очите му не се отделяха от нейните. Винаги изглеждаше очарован от това, което казваше събеседникът му. Интелигентните му очи преливаха от искреност.

Маккензи заприлича на Грейсън на магьосник. Той можеше да бъде различен с всеки отделен човек. Караше хората да се чувстват, сякаш могат да му доверят тайните си и само той би ги опазил. Не се преструваше на бог, а само на един от неговите пратеници.

Как биха могли да не му се доверят? Грейсън беше силно впечатлен. Той наблюдаваше как Маккензи се придвижваше в тълпата и как гостите му го гледаха като омагьосани и не можеха да видят истинската му същност.

Маккензи използваше собствената им алчност, за да ги съблазни. Той не преследваше всички богати хора, само тези, които ламтяха за още и още. Имаше огромен брой богати, преуспели хора, които бяха много благоразумни по отношение на парите си и използваха богатството си мъдро и щедро, но Ронан Маккензи знаеше как да ги отсее. Той избираше онези, които никога не бяха доволни. Разбираше изкривената им и жалка несигурност и се възползваше от нея. Знаеше точно как да ги спечели: Сега си богат човек, но достатъчно ли е това? И ще ти стигнат ли парите за цял живот? С твоя заслужен, макар и разточителен стил на живот и при тази бясна инфлация? Не, разбира се, няма да стигнат за цял живот. Как биха могли? А можеш ли да си представиш какъв ще бъде животът ти, когато парите ти свършат? Не се тревожи, приятелю. Дай ми милионите си и като един съвременен Мидас аз ще ги удвоя... ще ги утроя... ще ги учетворя.

Те вярваха в него като в божество.

И тъй като те бяха свръхбогати, и други искаха да последват примера им. Хората, които се стремяха към такова богатство, се учеха от тях. Вярваха, че богатите разбират постоянно променливия пазар. Ако човекът, който подписваше чековете им, инвестираше във фонда „Тринити“, защо и те да не вложеха скромните си спестявания?

Това е ефектът на доминото, помисли си Грейсън. От горе до долу, от първия до последния — всички щяха да паднат.

С питие в ръка Ашър си проправяше път през тълпата, за да стигне до Маккензи. Когато го доближи, той направи знак на жената на Маккензи и изчака на метър-два разстояние. Маккензи не му обърна никакво внимание, докато не довърши разговора си, после чу това, което жена му му прошепна, извини се и отиде при Ашър.

Челото на адвокатата блестеше от пот и той извади носна кърпа от джоба си и го изтри. Заговори бързо и гневно. Грейсън застина в очакване на реакцията на Маккензи на лошите новини от Ашър.

Ако не наблюдаваше толкова внимателно, щеше да я пропусне. Само за секунда-две — не повече, изражението на Маккензи се промени. Грейсън видя истински, див гняв. После — бум, тряс — и господин Очарователен се завърна.

Той се усмихна широко и праметна ръка през раменете на Ашър. Изглеждаше като човек на върха на щастието от срещата със стар приятел и новините, които той му е съобщил. Маккензи беше много добър, истински професионалист, изпълняващ ролята си.

Грейсън се замисли за Оливия и ада, през който беше преминала на съвсем малко повече години от Хенри, и изведнъж му се прииска да разбие блестящите бели зъби на Маккензи.

Ронан се върна с чаша вода с лед и малък цифров фотоапарат.

— Направих няколко страхотни снимки с този фотоапарат и с телефона ми. Вече препратих някои от тях към сървърите в офиса.

— Откъде намери фотоапарата?

— Конфискувах го. — Той пъкна фотоапарата в джоба си. — Хей, това не е ли сенатор... Как му беше името?

Грейсън кимна.

— Да.

— Какъв мухльо.

— Така е. — Той изгуби Ашър от погледа си и попита Ронан дали го вижда някъде.

И двамата го забелязаха едновременно. Ашър спря до изхода и гаврътна едно последно питие. Остави чашата си и се отправи към вратата.

— Кой вика на Ашър? — попита Ронан. — Не виждам лицето му.

— Нито пък аз.

Двамата видяха как Ашър затътри крака през залата. Мъжът, който го беше извикал, най-после се отдели от тълпата.

— Карл Симънс — установи Ронан. — Чудно какво има да си каже с Ашър най-опитният адвокат на Маккензи. — Той се засмя на глупавия си въпрос. — Този е още по-голям мухльо.

— Не, Симънс е нещо много по-лошо.

— Той има алиби за нощта на стрелбата. Докато Оливия е била под куршумите, Симънс е бил с жена. Според нея трябвало да ходят на някакво парти, но решили вместо това да си останат в леглото. Разбира се, Симънс би могъл да плати на всекиго да убие Оливия, така че, да, прав си.

— За кое?

— Той остава в списъка на заподозрените. — Ронан извади фотоапарата и каза: — Мисля да направя няколко снимки на Ашър и Симънс. Виж колко е уплашен Ашър. Може би ще успея да уловя това изражение и да му го покажа, когато го арестуваме.

Ронан се зае с плана си, но Грейсън остана на мястото си и не откъсваше очи от Симънс. Колкото повече му говореше Ашър, толкова по-вбесен изглеждаше Симънс.

Оливия щеше да се сдобие отново с охрана, независимо дали това ѝ харесваше, или не. Изражението на Симънс далеч надвишаваше гняв и Грейсън знаеше, че омразата му ще бъде насочена към нея.

Ако Симънс направеше нещо, то щеше да се случи скоро. Като осъзна това, Грейсън се обади на двамата от мъжете, които я охраняваха, и ги изпрати в апартамента на Оливия. Единият трябваше да стои пред вратата на апартамента ѝ, а другият — във фойето.

После се обади на Оливия. По дяволите, къде беше отишла? Пое си дъх чак когато тя отговори.

— Вратата ти заключена ли е?

— Грейсън, къде си? Едва те чувам.

Той се дръпна в един страничен коридор.

— Така по-добре ли е?

— Много по-добре. Къде си? Мислех, че ще ходиш на партито.

— Там съм...

— Видя ли го?

Той долови тревогата ѝ.

— Ще ти разкажа всичко. Нали няма да излизаш тази вечер?

— Всъщност тъкмо тръгнах. Джейн пак е в болница и смятах да поседя при нея известно време.

— Тя знае ли, че ще ходиш?

— Не.

— Добре. Тогава няма да се налага да ѝ се обаждаш, че ще си останеш вкъщи. — Той ѝ разказа за Ашър и Симънс. — Имам чувството, че Симънс ще предприеме нещо. Изражението на лицето му... той ще ти отмъсти. Може би дори още тази вечер. Трябва да си останеш вкъщи. Провери вратата и виждали резето е спуснато. Вече изпратих двама души при теб. Аз ще дойда веднага щом свърша тук.

— Добре.

— Говоря сериозно. Обещай ми.

— Обещавам — каза тя без колебание.

— Не пускай никого. Дори ако сестра ти или майка ти почукат на вратата, не им отваряй.

— Ясно. Не се тревожи, няма да пусна никого освен теб.

— Още нещо. Ако някое от децата ти се обади, не отивай. Обади ми се на мен. Аз ще тръгна оттук за пет минути и ще бъда в апартамента ти след петнайсет. Ако трябва да отидеш някъде, аз ще те закарам.

— Добре.

Бързото ѝ съгласие го зарадва. Той погледна часовника си, после отиде да потърси Ронан. Забеляза, че Ашър си тръгва от балната зала. Адвокатът буквално подтичваше, толкова бързаше да се махне. Симънс говореше по телефона си и следваше Ашър, но с доста по-бавна крачка. Той не гледаше накъде върви и едва не събори един сервитьор.

Ронан се доближи зад гърба на Грейсън.

— Искаш ли да се запознаеш с рожденика?

Грейсън се усмихна.

— Да, бих искал. Обаче трябва да го направим бързо. Тази вечер ще остана при Оливия. Имам лошо предчувствие... може да е заблуждаващо, но искам да съм там.

Маккензи ги видя, че го приближават. Той току-що беше духнал свещите на гигантската торта сред бурни аплодисменти.

— Как се казва жена му? — попита Грейсън.

— Дебора.

— Оливия прилича на нея.

— Чакай да видиш бащата отблизо. Има същия цвят на очите.

— Ронан. — Маккензи произнесе името му и протегна ръка. — Радвам се да се видим отново. Как върви разследването ви? Вече арестувахте ли човека, отговорен за стрелбата по дъщеря ми?

— Още не — отвърна Ронан.

— Какво ви води тук? — попита Маккензи учтиво. Той погледна Грейсън, после отново се обърна към Ронан.

— Чух, че имате рожден ден и исках да ви поздравя — отвърна Ронан.

Без дори да мигне, Маккензи се усмихна широко и каза:

— Оценявам това. Моля... пийнете и си вземете нещо за ядене. Забавлявайте се. — Той замълча, после се обърна към жена си. — Къде са ми добрите маниери? Дебора, това е агент Ронан Конрад. Той отговаря за разследването на стрелбата по дъщеря ни.

Съпругата му поздрави Ронан с топла усмивка.

— Да чуем по телефона, че дъщеря ни е била простреляна, беше ужасно изпитание.

— Веднага ли потеглихте, за да бъдете край нея? — попита Грейсън.

Дебора погледна съпруга си с видимата надежда той да отговори.

— Нямахме как да отидем при дъщеря ни — обясни Робърт. — Ние бяхме във Флорида по това време, а графикът ни беше толкова натоварен, че не можехме да се отклоним от него.

— Такива тревоги сме преживели покрай нея през годините — допълни Дебора. — Беше болна през по-голямата част от живота си. Нали, Робърт?

— Колко непредвидливо от нейна страна — каза Ронан провлечено.

Грейсън не показва никаква реакция на коментарите на Дебора, но вътрешно вече кипеше.

— Позволете да ви се представя. Аз съм агент Грейсън Кинкейд.

— ФБР — обясни Робърт на жена си.

Ръката на Дебора се притисна към гърлото ѝ. Нямахме как да не се забележи огромният диамантен пръстен, който тя носеше.

— Проблем ли има?

— Работите заедно с Ронан по разследването ли? — попита Робърт.

— Да, но освен това съм приятел на Оливия.

— Значи знаете... — започна Дебора.

— Какво? — попита Грейсън, когато тя се поколеба и отново погледна съпруга си.

Робърт отговори:

— Колко уязвима е дъщеря ни. — Внезапно той придоби тъжен вид. — С крехка психика. Тя преживя толкова много...

— И ти преживя много покрай нея, Робърт — напомни му Дебора.

Той я погледна недоволен от прекъсването, но после кимна.

— Така е.

Грейсън не можеше повече да мълчи.

— Имате предвид, докато тя е била подложена на химиотерапия ли? Тогава ли двамата преживяхте толкова много покрай нея?

— Виждам, че ви е говорила за миналото — отбеляза Дебора. Тонът ѝ беше станал по-суров.

— Но е можела да разчита на утеха от вас, докато преминава през ада, нали?

Дебора отново отстъпи на съпруга си възможността да отговори:

— Бедничката. Има склонност да преувеличава.

— Кое да преувеличава? Страничните ефекти?

— Не беше толкова зле, колкото го разказва на хората — обясни Дебора. — Оливия има доста развито въображение.

— Но всъщност вие стояхте ли с нея, докато тя е била подложена на химиотерапията? Тя е била още дете, нали така?

— Не, не сме стояли при нея. Това не беше възможно — обясни Дебора.

— Тогава откъде знаете, че Оливия преувеличава? — попита Ронан.

— Не мисля, че сега е времето или мястото за този разговор — заяви Дебора. Беше ядосана и отвори уста да каже още нещо, но съпругът ѝ я спря, като постави длан върху ръката ѝ.

— Права сте. Не е сега времето — съгласи се Грейсън.

— Обяснявахте, че Оливия е с крехка психика — напомни Ронан на Робърт.

— Да, наистина е така. Но не е виновна тя — настоя той. — Ние си я обичаме и така, нали, Дебора.

— Разбира се. Щяхме да се радваме да е тук тази вечер, за да празнува заедно с нас, но не посмяхме да я включим. Толкова е непредсказуема, че не можехме да рискуваме да направим сцена и да я гледаме как се унижава пред хората.

Робърт изглеждаше почти изпълнен със съчувствие.

— Заради онези отровни лекарства, които пиеше години наред. От тях разви параноя. А сега изобщо не може да се промени, такава си е.

— Каква? — попита Грейсън.

— Измисля си всякакви странни истории — обясни Робърт. — И колкото и възмутителни да са, не се отказва от тях. Оливия се нуждае от медицински грижи и безопасна среда. Като родител е моя отговорност да ги получи.

Грейсън се усмихна.

— Внимавайте Оливия да не ви чуе да приказвате такива неща за нея, защото няма да ви идва на посещения в затвора.

С тези прощални думи Грейсън и Ронан напуснаха залата.

— Той си го каза почти без заобикалки — отбеляза Ронан.

— Да, подготвя почвата.

— Колко скоро смяташ, че ще се заеме с нея?

— Скоро. Може би още тази вечер.

— Кучият син ще я заключи някъде и ще я държи дрогирана, за да не може тя да създава проблеми.

— Знаеш ли кое е по-лошото? Кучият син е неин баща.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Грейсън пристигна в апартамента на Оливия със сака си за фитнес и съобщи, че ще преспи при нея.

— Ходи си до вас да си вземеш багажа ли? — учуди се тя.

— Винаги държа чисти дрехи и бръснарски комплект в багажника на колата.

Тя се намръщи и го последва в дневната.

— За случаите, когато оставаш да спиш някъде извън дома си?

— Не, за случаите, когато ходя на фитнес — обясни той търпеливо. Пусна сака на стола.

Искаше да я придърпа в прегръдката си, но не си позволи. Впрегна цялата си воля, за да не целуне сладките ѝ устни.

— Ще спиш тук тази вечер, така ли?

— Да, ще легна на дивана.

— Защо? — попита тя озадачена. — Най-добре ми обясни какво стана на партито за рождения ден и ако ми кажеш, че баща ми е новият ти партньор по голф, ще спиш на пода.

— Оливия, скъпа...?

— Да? — попита тя, като се стараеше да не звучи разтревожена. Грейсън не можеше да бъде заблуден. Баща ѝ не би могъл да му влезе под кожата.

Грейсън се взира в очите ѝ няколко секунди и каза:

— Родителите ти са ужасни хора.

Тя изпита облекчение. Обви ръце около врата му и го целуна по бузата.

— Благодаря ти. Това е най-хубавото нещо, което си ми казвал.

На вратата се позвъни. Грейсън хвана Оливия за ръка и я отведе в спалнята.

— Стой тук — каза той и посегна към пистолета си, а после излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Не ѝ се наложи да чака дълго. След минута Грейсън ѝ каза, че може да излезе и когато се появи в дневната, тя видя Ронан, който

събличаше палтото си. Хвърли го на облегалката на един стол край вратата, извади затъкнат на кръста му пистолет и го подаде на Грейсън.

— Реших, че може да имаш нужда от допълнителна огнева мощ. Никога не се знае. В джоба на палтото има още пълнители.

Грейсън се обърна към Оливия.

— Ронан ще постои известно време.

Вместо да попита защо, тя просто каза:

— Добре — и изчака някой от двамата да започне да говори. Търпението ѝ бързо се изчерпа, когато това не се случи. Тя сложи ръце на кръста си и попита: — Какво точно очаквате да се случи тук? Веднага ще ви кажа, че на госпожа Дилейни това никак няма да ѝ хареса.

Ронан се усмихна.

— На госпожа Дилейни?

— Тираничната старица в десети апартамент — обясни Грейсън. — Тя кара Оливия да ходи да ѝ пазарува.

— Не ме кара да ѝ пазарувам. Просто от време на време ѝ купувам някои неща... но сега това не е от значение. Какво става?

— Не ѝ ли каза? — попита Ронан.

— Нямах време.

— Кажи ми сега.

Грейсън ѝ разказа за партито и за разговора с родителите ѝ. Когато той приключи, Оливия се беше отпуснала на дивана, останала без думи.

— Добре го приема — отбеляза Ронан.

— Да, така е — съгласи се Грейсън. После започна да брой. — Пет, четири, три, две...

Тя скочи на крака и изрева яростно. Грейсън се усмихна.

— Познахме — каза той на Ронан.

— Как смее! Ако Карл Симънс влезе през вратата ми, ако стъпи в апартамента ми, искам да го застреляш, Грейсън. Ти също можеш да го застреляш, Ронан. Не, аз ще го направя. Ронан, дай ми оръжие и аз ще го застрелям. Ще направя услуга на света. Тази змия, този лигав плужек, този... — Тя спря да нарежда за секунда, търсейки още обидни думи. — Този отвратителен...

— Поеми си дъх, скъпа — предложи ѝ Грейсън. Тя беше започнала да крачи напред-назад.

— Да, прав си. Трябва да се успокоя, за да помисля. Точно това трябва да направя. Този кучи син... Кога мислиш, че ще се случи?

— Скоро. — Грейсън свали сакото си и разкопча маншетите на ръкавите си.

Оливия спря на средата на стаята. Започваше да осъзнава колко далече бяха готови да стигнат противниците ѝ.

— Наистина ли вярваш, че Симънс ще изпрати хора, които да ме отвлекат?

— Да, така смятам. Ако беше видяла изражението му, докато говореше с Ашър, щеше и ти да си на същото мнение.

— Баща ти също е замесен в това, Оливия — обади се Ронан. — Трябва да го знаеш.

— О, знам го.

— Ще се преоблека — каза Грейсън.

Оливия разшири пътеката, по която крачеше от дивана до кухнята и обратно. При един от тегелите забеляза още един сак за фитнес на пода до кабинета ѝ.

— И ти ли ще нощуваш тук? — попита тя Ронан.

— Може би.

Оливия влезе в кухнята. Там беше тъмно и тя остана в сенките, загледана през прозореца, като отчаяно се опитваше да разбере как се беше случило това и как баща ѝ можеше да оправдае действията си. Връхлетя я тъга. Как можеше да ѝ липсва нещо, което никога не бе имала?

О, я спри с това — смъмри се сама. Нямахте да постигне нищо със самосъжаление. Освен това тя си имаше семейство. Имаше Джейн, Колинс и Сам. Те бяха истинските ѝ сестри. Но колкото и любов и подкрепа да получаваше от тях, все пак се нуждаеше от още нещо. Бог да ѝ беше на помощ, тя се нуждаеше от Грейсън в живота си.

Пое си дълбоко дъх и затвори очи.

Съсредоточи се върху настоящето. Не се тревожи за бъдещето. Спри да мислиш като низвергната дъщеря и започни да мислиш като умна, силна, независима жена.

Приключи с вътрешните диалози и се върна в дневната. Кой щеше да дойде да я нападне? Колко човека щяха да бъдат? И къде смятаха да я отведат?

— Чакай малко — каза тя.

— Да? — Ронан тъкмо внасяше спортния си сак в банята за гости. Той се обърна и изчака.

— Симънс би трябвало да знае, че никога не бих го пустила в апартамента си.

— Добре.

— Чакай...

— Да? — Този път той се постара да не се усмихва. Тя беше толкова сериозна.

— Това е обяснението, нали? Симънс знае, че ще бъде предпазлива и не бих пустила всекиго да влезе. Ще изпрати човек, когото познавам, някого, на когото ще отворя вратата. Това няма да свърши...

И тя се отплесна в нова тирада. Грейсън излезе от банята точно когато тя вече приключваше. Беше се преоблякъл с дънки и риза и пистолетът му отново бе в кобура на кръста. Говореше по телефона.

— Да, ще ѝ кажа. — Той затвори телефона и каза: — Обади се агент Хънтсман. Той ни помага с проверката на бившия адвокат на Джеф Уилкокс, Ашър. Каза да ти предам, че си му длъжница, Оливия.

— Така ли? Добре.

Преди тя да попита какво е направил Хънтсман, Грейсън каза:

— Оказа се прав, Ронан. Ашър се канел да изчезне. Видели са го да се качва в колата си с куфар и някакви папки.

— Арестували ли са го? И ако да, в какво са го обвинили? — попита Оливия.

— Отведен е за разпит. Още не са му предявили обвинения — поясни Грейсън. — Той ще обясни откъде са се взели двайсетте хиляди долара в сметката му.

— Какви двайсет хиляди долара?

— Това е сумата, депозирана в сметката на Ашър, в деня преди той да предложи услугите си на Джеф Уилкокс.

— Как се сдоби с тази информация толкова бързо? — попита Оливия.

— Имаме си своите източници — отвърна Ронан.

— Не ви ли трябваше съдебно разпореждане или... — Тя спря, когато Грейсън я изгледа многозначително. Започваше да свиква с това изражение, сякаш я питаше: *Наистина ли току-що зададе този въпрос.*

— Няма значение. — Тя отиде в кухнята и си извади един сладолед от замразен гроздов сок. Тъкмо се канеше да разкъса опаковката му, когато Грейсън го грабна от ръката ѝ.

— А, не, тази вечер не мога да се разсейвам. — Той върна сладоледа във фризера.

Тя го последва.

— Аз не се канех да... — прошепна тя. — Знаеш какво.

— Да ме побъркаш като предния път?

Тя се усмихна.

— Побърках ли те тогава?

— Знаеш много добре.

Тя се засмя.

— Да, но ми е приятно да те чуя как го изричаш.

Оливия осъзна, че няма какво да прави, освен да чака. Грейсън беше отнесъл лаптопа си в кабинета ѝ, за да напише някакъв доклад, а Ронан включи телевизора. Оливия седна до него и го гледаше как превключва каналите. Той се спря на някакъв канал и се облегна назад, когато започнаха новините.

— Агент Хънтсман знае ли, че сте тук? — попита тя.

— Да, знае. Казах му.

— Той шеф ли ви е?

Ронан се усмихна за момент.

— Не, просто си помагаме един на друг от време на време.

— Какво ще се случи, ако Грейсън греши?

— Не греши. Той умее да разгадава хората. Не знам по какъв друг начин да го обясня. Може би вижда нещо в очите им. Спасявал е живота ни повече от веднъж. Преди няколко години ни бяха извикали да помагаме за един случай на Хънтсман. Бяхме петима плюс информаторът, който работеше с Хънтсман от повече от година. Много надежден информатор — добави той. — Знаехме за една сделка, която се готвеше и чакахме заподозреният да се появи с хората си. Пристигнахме много рано и имахме време да направим засадата. После трябваше да чакаме поне два часа. Както и да е, Грейсън наблюдаваше информатора, който говореше с Хънтсман, и отиде при тях двамата и си побърбриха за не повече от минута. Информаторът трябваше да си тръгва, но Грейсън сграбчи ръката му и му сложи белезници. После ни каза, че трябва веднага да се изнасяме.

— Защо? Какво стана? — попита тя, когато той замълча.

— Дори не спря, за да ни обясни, веднага се изнесохме от къщата. Върнахме се в колите си, надолу по улицата, паркирани зад една изоставена сграда и чакахме там около десет минути. Никой не каза нищо на Грейсън, но знам какво си мислеха Хънтсман и другите агенти — чудеха се дали не е превъртял. Очаквахме да направим голям удар, а той проваляше всичко.

— Но ти не си бил на това мнение.

— Не, аз се доверявам на инстинкта му. След около пет минути къщата избухна. Направо се изпепели. Сякаш гръмна атомна бомба. Дори разкъса основите. От онази нощ Хънтсман вече не подлага под съмнение решенията на Грейсън. Ако той каже, че има някакво предчувствие, или че е прочел нещо в очите на някого, или че има нещо особено в начина, по който някой се държи, макар никой друг да не го е забелязал, ние го слушаме. От Грейсън би излязъл страхотен профайлър. Но това не го интересува.

— А тази вечер той е видял реакцията на Симънс на казаното от Ашър.

— Да, но това беше лесно. Грейсън каза, че и малоумник би се досетил, че Симънс ще предприеме нещо отчаяно. Нали се сещаш за онези анимационни герои, на които им излиза огън от ушите и очите, когато са много ядосани? Според Грейсън Симънс изглеждал така.

— Сравнил го е с анимационен герой?

Той кимна.

— Няма да го признае, но съм почти сигурен, че той гледа анимационни филмчета с Хенри.

Оливия си представи как Грейсън седи заедно с племенника си и се превива от смях на някакво детско филмче и ѝ стана мило. Нищо чудно, че го обичаше.

— Както и да е, той е разбрал, че Симънс ще направи нещо, защото ти...

— Аз какво?

Ронан се ухили.

— Ти си го нервирала адски.

Оливия се засмя.

— Дано.

— След като говорихме с баща ти, разбрахме какъв е планът, особено след като той каза, че ще се погрижи да те настани някъде, където да си в безопасност. Грейсън е убеден, че нещата ще се случат още тази вечер.

— Майка ми беше ли с него? — попита Оливия, но не изчака отговора. — Разбира се, че е била. Тя никога не се отделя от него, освен ако не се налага.

Грейсън се присъедини към тях.

— Хънтсман е тук с Ларсън. Единият ще остане в стаичката на охраната до фоайето и ще наблюдава гаража и предния вход, а другият ще следи задната врата. Никой няма да ги види.

— Всички етажи се виждат на камерите — поясни Оливия. — Надявам се Симънс да дойде. Ще се радвам да седнем да си побъбрим.

Грейсън поклати глава.

— Той ще стои настрана и ще чака потвърждение, че задачата е изпълнена.

— Ами ако идват тук, за да ме убият? Сетихте ли се за тази възможност? Да скрият тялото ми някъде, където няма да бъде открито. Това много би харесало на Симънс.

Тя видя изражението на Грейсън и отиде при него. Не се тревожеше, че Ронан я вижда в прегръдката му.

— Просто казвах...

— Никой повече няма да те нарани — заяви твърдо Грейсън.

Оливия тъкмо беше погледнала часовника на Грейсън — беше точно полунощ, когато на вратата се почука. После звънна и звънецът.

Грейсън направи знак на Оливия да отиде в кухнята. И той, и Ронан вече бяха извадили пистолетите си. Ронан надникна през шпионката. Виждаше се само Джордж Андерсън, зетят на Оливия.

Тропането по вратата стана по-силно и Джордж извика името й.

— Хайде, Оливия. Отвори вратата. Трябва да говоря с теб. Важно е.

За момент всичко утихна, докато Джордж се съветваше нещо с мъжете, които го придружаваха, после отново заблъска по вратата.

— Стана нещастен случай. Отвори вратата.

Оливия го чуваше, разбира се. Тя излезе от кухнята и извика:

— Добре, ще ти отворя. Чакай. — Преструваше се на сънена и реши, че се е справила убедително. Тя се усмихваше доволна от

представлението, когато Грейсън посочи с глава към кухнята. Тя кимна и отново се скри там.

Ронан чакаше точно до вратата на кабинета на Оливия. Грейсън отвори вратата и се дръпна, така че да не го видят.

С Джордж имаше двама мъже. Те го събориха на колене, като се втурнаха да се вмъкнат вътре. Толкова бързаха, че влязоха в средата на дневната, преди да забележат, че мишената им не е там.

Джордж не се забави нито миг. Той се изправи и хукна по коридора към асансьора, където трескаво натисна бутона за слизване.

Мъжете, изпратени от Симънс, бяха едри и с телосложение на культуристи. Облечени почти еднакво, с черни панталони и бели ризи със служебни карти, защипани за джобовете на ризите, те очевидно трябваше да изглеждат като болничен персонал. От такъв персонал в болниците пациентите биха сънували кошмари. Единият беше плешив и имаше татуировка с орел отзад на главата, а другият имаше белег от нож върху брадичката. Татуираният държеше пистолет, а мъжът с белега носеше малка черна чанта.

Без да губи време, Грейсън обезоръжи мъжа с пистолета. Той се приближи иззад него и го стисна силно за врата. Това не впечатли много здравеняка, но пистолетът, който се притисна в главата на орела, привлече вниманието му.

— Хвърли оръжието — заповяда Грейсън.

— Хей, ние сме тук просто да...

— Хвърли оръжието.

Ронан държеше на мушка мъжа с белега.

— Застреляй го — каза той на Грейсън. — Единият ни стига, за да го разпитаме.

— Да, добре.

Татуираният чу щракването на пистолета и бързо хвърли оръжието си.

— Не стреляйте — извика той.

След трийсет секунди и двамата мъже бяха с белезници и седяха един до друг на кухненската маса. Бяха им прочели правата, но засега те не бяха пожелали да се обадят на адвокатите си.

— Изобщо не сте разбрали — каза татуираният.

Бяха ги претърсили и сега портфейлите им бяха на масата. Грейсън откри шофьорските им книжки, прочете имената им и каза на

татуирания:

— Кое не сме разбрали, Клайн?

— Изпратиха ни да отведем госпожица Маккензи в болница „Меридейл“, където тя ще получи лечението, от което се нуждае.

— „Меридейл“ е поне на двеста и петдесет километра оттук — изтъкна Ронан.

Клайн сви рамене.

— Там ни казаха да я закараме.

— Кой ви каза?

Двамата мъже се спогледаха. Клайн каза:

— Трябва да е бил лекарят.

— Трябва да е бил? — попита Ронан.

Грейсън отвори черната чанта и извади две шишенца с млечнобяла течност.

— Какво смятахме да правите с това?

Вторият мъж, който се казваше Воугъл, отговори:

— Трябваше да й дадем успокоително, защото ни обясниха, че е агресивна.

Грейсън откри трето шишенце в чантата.

— Тук има достатъчно количество да приспи и кон.

— Знаехте ли колко трябва да дадете, или са канехте да гадаете? — попита Ронан.

— Знаех горе-долу колко — опита да се защити Воугъл. — Пък и ни предстоеше дълъг път. Не искахме тя да се събуди.

— Горе-долу колко? Можехте да я убиете. — Грейсън се насилваше да не избухне. Беше бесен и искаше да изхвърли и двамата през прозореца.

— Щях да внимавам — настоя Воугъл.

— О, значи в такъв случай всичко е наред.

Воугъл се усмихна. Явно не долови сарказма.

— Не исках да я нараня, но... нали знаете... тя е... — Начинът, по който Грейсън го гледаше, смути концентрацията му. Той погледна към Клайн за помощ.

— Агресивна — подсказа Клайн.

— Да. Агресивна.

Двамата следваха сценарий и всяко отклонение от него напълно ги изкарваше от релси.

— Пред вратата на болницата ли трябваше да я оставите.

— Не, щяхме да я заведем вътре и после... да я оставим, защото... — смотолеви Воугъл.

— Тя е агресивна? — попита Грейсън. Той погледна към Оливия. Ако не я познаваше по-добре, би могъл да повярва, че в думите им има известна доза истина. Оливия стоеше до Воугъл, стиснала устни, и изглеждаше способна да го удуши с голите си ръце.

— А защо сте облечени като санитарии? — попита Ронан.

— Искахме да изглеждаме като професионалисти — обясни Воугъл.

— Да, професионалисти — съгласи се Клайн.

— Стига глупости — извика им Ронан.

Оливия се стресна.

— Отивам за Джордж. Ей сега ще се върна — каза Грейсън.

Оливия не можеше да повярва, че той си тръгва точно сега. Не бяха принудили Клайн и Воугъл да им кажат нищо. Тя го последва в дневната.

— Сега ли си тръгваш? Джордж отдавна е избягал. Не тръгвай. — Той отново я погледна. — О... — Тя разбра изведнъж. — Джордж не е избягал. Къде е той?

— Предполагам, че в момента блъска по бутона на асансьора. А асансьорът е блокиран на първия етаж.

— Може да е минал по стълбището.

— Един от нашите хора го е заключил. Джордж не може да отвори вратата.

— О. Добре, ясно. Иди да го доведеш.

В очите му блесна топло пламъче.

— Ще трябва първо да ме пуснеш.

Тя стискаше с всичка сила ръката му. Пусна го, завъртя се на пети и забърза към кухнята.

Грейсън маршируваше по коридора към Джордж, когато лампичката над вратата на асансьора светна. Джордж забеляза, че Грейсън се приближава и в паниката си заблъска по вратата и закрепця:

— Хайде, хайде...

Вратата се отвори и за миг Грейсън помисли, че ще се измъкне. Той опита да изтича вътре, но агент Хънтсман го спря. Без да забавя ход, Хънтсман стисна Джордж за врата и го повлече по коридора.

Грейсън ги поведе към апартамента на Оливия, а Хънтсман натика разплакания Джордж вътре.

— Млъкни веднага — заповяда му Хънтсман.

Грейсън дръпна Джордж и го накара да седне на един стол до Клайн и Воугъл. Той отпусна лице в дланите си и заплака.

— Съжалявам, Оливия. Не исках да участвам в това, но нямах избор.

— Как ли пък си нямал избор — сопна се Грейсън.

Ронан информира Хънтсман какво са научили.

— Ние ще отведем тези двамата за разпит — каза Хънтсман и посочи Воугъл и Клайн.

— Къде е Ларсън?

— Пази шофьора. Той чакаше в буса си пред входа на сградата с един зареден 45-милиметров в скута.

— Можете да ги отведете веднага щом разберем кой ги е наел — заяви Грейсън.

В отговор Клайн се подсмихна подигравателно.

— Не можете да ни принудите да ви кажем нищо. Можете да говорите с адвоката ни. Нали, Воугъл?

— Да.

Грейсън се съгласи.

— Щом не искате да говорите с нас, недейте. Арестувани сте за опит за отвличане и ще добавим и опит за убийство. Ще се постараям и двете обвинения да бъдат доказани.

— Опит за убийство? Не сме искали да я убиваме — възрази Воугъл.

Грейсън посочи шишенцата.

— Напротив.

— И ти си част от това, Джордж — намеси се Ронан. — Опит за отвличане и...

В паниката си Джордж започна да заеква.

— Не, не, не е така. На мен... ми казаха, че е психичноболна и аз само опитвах да помогна.

Ронан се ухили.

— Добре се справи, Джордж. Излъга, без да ти мигне окото.

— Казвам истината. Не съм искал да навредя.

Хънтсман стоеше до Джордж, докато му четеше правата.

— Ще ни трябва още един чифт белезници.

— Хей, Джордж, изплати ли си онзи заем? Трябва вече да се е утроил. Ако не си го изплатил, сигурно в затвора ще бъде по-безопасно за теб — каза Грейсън.

— Затворът не ти мърда — увери го Ронан.

— Изплати ли заема? — попита Грейсън отново.

Лицето на Джордж ставаше все по-бледо.

— Още не.

— Кой ви нае? — попита Грейсън Клайн.

Клайн не отговори. Нито пък Воугъл. Джордж беше най-слабото звено, така че Грейсън отново се съсредоточи върху него.

— Как се озова заедно с тези двамата? Знам, че не се движите в едни и същи кръгове. Така че откъде ги познаваш?

— Работят за Карл Симънс.

— Затваряй си устата — провикна се Клайн.

— Наистина работите за него. Всички го знаят.

— Казах ти да млъкваш — извика Воугъл още по-ядосано.

— Оливия, имаш ли изолирбанд? — попита Грейсън.

— Да. В шкафчето в килера.

Грейсън го откри и откъсна голямо парче.

— Знам си правата. Не можеш да... — Парчето изолирбанд покри устата на Воугъл.

— Не знам дали ще държи — каза Грейсън. — Най-добре да го подсиля. — Като каза това, той залепи една лента и върху ноздрите на Воугъл, така че той да не може да диша. — Така ще стане.

Той обиколи масата и намигна на Оливия, когато минаваше край нея, после си издърпа един стол и го възседна. Опря лакти на облегалката и се загледа в Джордж, без да обръща никакво внимание на изцъкления Воугъл.

— Казваше, че тези двамата работят за Симънс. Какво по-точно правят?

Лицето на Воугъл вече почервеняваше. Джордж го гледаше зяпнал.

— Той не може да диша.

— Да, знам — каза Грейсън. — Какво работят Клайн и Воугъл за Симънс?

— Ще го убиеш.

— Какво работят...

— Ще ти кажа, само дръпни лентата, за да може да диша.

Грейсън се пресегна през масата и издърпа лентата. Воугъл отвори широко уста да си поеме дъх.

— Дръж си устата затворена, Джордж — изръмжа Клайн.

— Подай ми лентата — каза Хънтсман.

— Добре, няма да говоря. Само без лентата. Не е редно — занарежда Клайн. — Не можете да се държите с нас така.

— Не е редно — кимна Грейсън и Хънтсман веднага залепи устата на Клайн. — Знаеш ли кое още не е редно? Отвличането и опитът за убийство.

Джордж изглеждаше, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи.

— О, боже, как се стигна до тази каша?

— За последен път питам...

— Знам само, че Клайн и Воугъл работят за Карл Симънс от поне година. Той разправя на хората, че са негови бодигардове. Чух го да им обещава премия, ако го направят бързо.

Клайн изръмжа и поклати глава. Грейсън вдигна ръка и Клайн веднага спря да издава звуци. Реакцията му беше почти като на кучето на Павлов.

— Кое да направят бързо?

— Това с Оливия. Ако бързо се справят с нея.

— А ти как се озова с тях тази вечер? — попита Ронан.

Джордж се прегърби още повече. Вече изглеждаше съвсем сломен.

Ронан доближи лицето до неговото и извика:

— Отговори на въпроса.

Джордж трепна.

— Нещо се е случило на партито. Не знам какво, но Карл направо трепереше от нерви. Никога не съм го виждал толкова бесен. Замъкна ме във фоайето и като не видя Клайн на секундата, му се обади по телефона. Чух го да му казва какво да направят.

— И? — подкани го Ронан.

— Каза ми, че трябва да отида с тях, защото Оливия няма да отвори вратата на двама непознати, но че ако види мен през шпионката, ще отвори. Предупредих го, че има портиер и че той може

да се обади на Оливия и да ѝ съобщи, че сме трима и тя да му каже да не ни пуска.

— Той какво отговори? — попита Ронан.

— Той ми каза да не се тревожа за това и че Клайн ще се погрижи за портиера.

— Каза ли ти как ще стане това?

Джордж поклати глава.

— Не, но и аз не попитах. Не исках да знам.

— Какъв изрод — процеди Грейсън през зъби.

— Оказа се, че фойето беше празно — продължи Джордж — и вратата беше затворена. Сигурно портиерът е бил в почивка... Не, не е бил — най-после се досети той. — Искали сте ние да влезем вътре. Чакали сте ни. Откъде знаехте, че ще дойдем?

— Какво друго каза Симънс? — попита Грейсън, без да обръща внимание на въпроса.

Джордж не можеше да погледне Оливия в очите. Вперил поглед в масата, той каза:

— Там, където трябваше да я закарат, щяха да я държат заключена, така че тя да не може да създава повече проблеми. Щяха да я пуснат след три дни. Карл каза, че на Робърт не му трябвало повече време.

— Три дни? — попита Ронан.

— Какво ще направи Маккензи за три дни? — попита Грейсън.

— Той каза на Карл, че дотогава всичко ще е разчистено.

— Чу го да го казва ли? — попита Грейсън.

— Да, чух го. Робърт излезе във фойето и дръпна Симънс зад някакви саксии с високи растения. И двамата бяха превъртели. Не мисля, че в онзи момент тъстът ми се интересуваше, че мога да ги чуя. Беше побеснял заради някакъв адвокат — Мичъл Каплан — и че Оливия го била наела.

Оливия се усмихна.

— Той се страхува от адвоката на Джеф Уилкокс, защото знае, че ще трябва да му даде достъп до финансовите си документи. — Тя погледна зет си. — Джордж, кажи ми какво означава това разчистване според теб. — Тя искаше да чуе от него потвърждение на това, което подозираше, че ще направи баща ѝ.

— Нали знаеш...

— Кажи ми, Джордж.

— Парите, акциите... ще приключи всичко.

— И ще скрие парите — предположи Ронан.

— На теб какво ти обещаха? — попита Грейсън. — Не, чакай да отгатна. Симънс е научил за дълговете ти от хазарт и е обещал да ти осигури достатъчно пари, за да ги изплатиш, без Натали да разбере. Познах, нали?

— Да. Симънс ми каза, че никой друг не знае за дълговете ми и че ще ми помогне. Каза, че няма как да изтегля парите, без семейството да научи.

Оливия не можеше да повярва колко наивно разсъждаваше Джордж. Нямах ли да си извади главата от пясъка?

— Няма ли най-после да го проумееш? — попита го тя. — Симънс няма да ти даде никакви пари. Не може да не знаеш.

Той я погледна изплашено.

— Какво да зная?

— Че парите ги няма, Джордж. Никога няма да си ги върнеш.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Вероятна причина. Правният термин щеше да промени цялата игра.

Грейсън се свърза с офиса на ФБР в Ню Йорк, където щяха да продължат разследването. Тъй като сега имаше вероятна причина, той предполагаше, че няма да им отнеме много време, докато получат съдебната заповед, която щеше да попречи на Робърт Маккензи и Карл Симънс да разчистят сметките си.

След като отведеха Клайн и Воугъл от апартамента на Оливия, Джордж стана по-словоохотлив. На Оливия ѝ се стори, че той искрено се разкайва, но нито Грейсън, нито Ронан повярваха, че той се измъчва от угризения.

Оливия направи на Джордж кафе, въпреки мръщенето на Грейсън, и седна до него, докато той говореше за грешките, които беше допуснал. Той беше сигурен, че Натали ще се разведе с него и преди Оливия да осъзнае какво става, тя вече го съветваше да обсъди проблемите си със сестра ѝ.

— Трябваше да ѝ кажа за дълга си. Той беше прав — каза Джордж и посочи с глава към Грейсън. — Наистина взех пари назаем от лихвар. Трябва да извадя цялата истина на светло. Как ще ми прости Натали, ако пазя тайни от нея? Може ли да ѝ пратя есемес? — попита той Ронан, който беше взел телефона му. — Ще ѝ кажа още сега.

— Не — отрязва го Ронан.

— Джордж, не можеш да ѝ съобщиш такова нещо с есемес или имейл. Трябва да седнеш с нея и да го обясниш. — Оливия не можеше да повярва, че според него беше приемливо да пусне бомбата с есемес. Как щеше да формулира случилото се? О, между другото, държа към петстотин хиляди на един, който ще ми счупи краката, ако не му върна парите скоро. — Може и да те разбере — каза му тя. — *Ако първо ѝ направят лоботомия* — добави мислено. — Ако искаш, мога да ти помогна да ѝ кажеш.

— Наистина ли?

Оливия кимна.

— Да.

Грейсън се канеше да завлече Оливия в дневната и да я попита какво прави, по дяволите, когато Джордж прошепна:

— И аз мога да ти помогна.

Оливия едва се сдържа да не сръга Грейсън и да му каже: „Видя ли защо трябва да си търпелив!“. Обаче не го направи. Не отклони вниманието си от Джордж и го попита:

— Как можеш да ми помогнеш?

— Той си има специални папки. — Гласът му стана по-уверен, след като беше взел решение да сподели тази информация. — Баща ти има скрити папки.

— Къде? — попита Грейсън с мрачен тон.

Джордж веднага млъкна. Оливия поклати глава към Грейсън.

— Къде си ги видял? — попита тя тихо.

— Не трябва... той ми е тъст и всичките ни пари с Натали са в инвестиционния му фонд.

На Грейсън и Ронан им се искаше да стиснат Джордж за гушата. Оливия запази спокойствие и отказа да се предаде.

— Крайно време е да покажеш, че си мъж, Джордж. — Тя постави ръката си върху неговата с искрено съчувствие и каза: — Постъпи както е редно.

Той разтри челото си и известно време мълча.

— Те са скрити в стената на кабинета му.

— Кабинетът му в Ню Йорк ли? — попита Ронан. — Или в Сан Франциско или Маями?

— В Ню Йорк. Кълна се, че никога не бихме предположили, че стената може да се мести. Тя е абсолютно гладка и равна. Изглежда точно като стена. Слава богу, той не знае, че аз съм го видял. Никой от нас няма право да влиза в кабинета му, дори и когато той е там. Вратата винаги е заключена. Веднъж даже се пошегувах по този въпрос. Казах, че там е по-укрепено от трезор и той избухна. Аз се шокирах. За пръв път го виждах да изпуска нервите си по този начин. Тази вечер отново видях грозната му страна.

— Кога видя папките? — попита Оливия.

— Преди около месец. Натали и майка ти бяха в трапезарията, а аз отидох да почукам на вратата на кабинета му, за да му кажа, че

вечерята е готова. Вратата беше откряната. Изненадах се, защото това никога не се случва. Нямаше да надникна, но... нали знаеш... любопитството ми надделя.

— И какво видя?

— Баща ти беше с гръб към мен и прибираше една папка. Видях как цялата стена се премести. Веднага се дръпнах от вратата, защото знаех, че той ще ме убие, ако ме хванеше да го наблюдавам.

Телефонът на Грейсън иззвъня и той излезе от стаята, за да отговори на обаждането. Ронан се облегна на стената и започна да преглежда есемесите в телефона на Джордж, докато Оливия и Джордж продължаваха да говорят.

— Майка ми знаеше ли за мъжете, изпратени тук тази вечер? — попита Оливия.

— Мисля, че не. Тя обикновено повтаря всяка дума на баща ти. Смята, че така засвидетелства подкрепата си за него.

— Ами Натали? Тя знае ли?

— Не. Знаят само Карл Симънс и баща ти. От началото до края, всичко е тяхно дело.

Ронан току-що беше прочел един от множеството сърдити есемеси от Натали, която настояваше да знае къде, по дяволите, е Джордж, когато пристигна ново съобщение. След като го прочете, той каза:

— Кучият син ще се опита да унищожи документите.

Грейсън тъкмо се беше върнал в кухнята и Ронан му хвърли телефона. Той бързо прочете съобщението, изруга и каза:

— Да, точно това ще направи.

— Какво се е случило? — попита Оливия.

— Натали е изпратила съобщение на Джордж. Баща ти е решил да се върне спешно в Ню Йорк. В момента е на път за летището и ти, Джордж, си неблагодарник, защото си си тръгнал от партито. Явно то още продължава.

— Той е тръгнал за Ню Йорк сега? — попита Джордж. — Напуснал е партито, за да се прибере в дома си? Той има реактивен самолет, след два часа ще бъде в апартамента си.

— Макгроу е поел разследването в Ню Йорк — каза Грейсън. — Току-що ми се обади и аз му казах за папките в стената. Ще постави

един агент на пост пред вратата на Маккензи, в случай че той успее да се промъкне покрай всички останали.

— Ами Симънс? — попита Ронан.

— Той си е тръгнал от партито веднага след бащата на Оливия.

Ще го намерим.

— Ще ме арестувате ли? — попита Джордж ужасен.

— Да — отвърна Ронан. — Всъщност вече ще тръгваме.

— Изчакай, моля те — каза Оливия. — Искам да задам на Джордж още един въпрос.

— Добре — кимна Ронан.

Тя погледна Джордж в очите и попита:

— Мислиш ли, че Карл Симънс е наел някого да ме застреля?

Той се поколеба няколко секунди, после кимна.

— Способен е на това. Не бих си помислил подобно нещо преди година, но сега... да. Всъщност не бих се изненадал, ако той е опитал да те застреля. Но нямам доказателство, че е замесен.

Оливия кимна.

— Няма проблем.

— Освен...

— Да?

— Когато Карл говореше с Клайн във фойето, го чух да казва, че няма да се разстрои, ако нещо ти се случи по пътя за „Меридейл“ тази вечер. Мислех, че се шегува, защото се усмихваше, но после каза на Клайн този път да не оплеска нещата като предния път.

— Предния път не спомена това — каза Ронан.

Джордж кимна, но настоя, че не го е направил нарочно.

— Това може да означава всичко, нали? — попита той.

Грейсън се надвеси над него.

— Според теб какво означава?

Джордж сякаш се сви пред очите им.

— Вероятно, че Симънс е възложил на Клайн да застреля Оливия и той е оплескал нещата, защото...

— Аз не умрях — довърши Оливия.

— Да, но може да е означавало и нещо съвсем друго и затова не го споменах. — Той вдигна и двете си ръце. — Знам, знам. Трябваше да ви кажа.

Той отново погледна Оливия.

— Затова смятах да дойда с тях чак до болницата. Исках да съм сигурен, че Клайн няма да ти направи нищо. Смятах да те пазя.

— Имаш предвид — Клайн да не я убие — отбеляза Ронан.

— Да.

— Щом се канеше да я пазиш, защо побягна в секундата, когато тя отвори вратата?

Джордж сведе глава.

— Изплаших се, но щях да изчакам долу, в буса. Не исках да виждам как я дрогират. Не исках да съм част от това.

— Има си хас — вметна Ронан.

— Ти си част от това — изтъкна Грейсън.

Оливия видя, че гневът на Грейсън се засилва и опита да го разсее, преди той да забие юмрука си в лицето на Джордж. Тя стана от масата и отиде до Грейсън.

— Може ли да присъствам, когато разпитвате Симънс? Нямам търпение да го чуя как ще извърти нещата.

Усмивката ѝ го успокои.

— Ще видя какво може да се направи.

Грейсън изпита нужда да остане сам с нея, да я прегърне, да прави любов с нея. С тази мисъл в главата, той рязко дръпна Джордж да се изправи. Ронан стисна ръката му и го поведе към вратата. След минута Грейсън вече беше дръпнал резето след тях, а навън Джордж се вайкаше колко е скапан животът му. Грейсън не можеше да не се съгласи.

Той се върна при Оливия.

— Искам да си легна — каза той и протегна ръце към нея.

Тя се дръпна.

— Не, Грейсън. Не можем. Ти самият каза, че трябва да стоим на разстояние един от друг.

— Знам какво казах. Но да стоя на разстояние от теб, направо ме убива, по дяволите.

Тя направи още една крачка назад.

— Ами Хенри?

— Той вече спи.

— Трябва да си отидеш вкъщи и да бъдеш там, когато той се събуди.

Грейсън постави дланта си върху врата ѝ и нежно я придърпа към себе си.

— Снощи вечерях с него и той едва не заспа на масата. Двамата с Патрик ще ходят на баскетболния лагер утре. Ще излязат към седем и половина, така че няма значение дали съм там, или не. Ще ми разкаже всичко вечерта.

— Не искам да го пренебрегваш — каза тя, като опитваше да успокои дишането си. Тялото му беше притиснато към нейното.

— Не го пренебрегвам. — Устните му бяха съвсем близо до нейните и топлият му дъх ги галеше. — Много е мило, че се тревожиш за Хенри.

— Не се тревожа за него — прошепна тя. — Той има теб.

Той повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите, и каза:

— Ти също, любима. Независимо дали ти харесва или не, ти също ме имаш.

Не ѝ даде време да спори или да разсъждава. Запечатата обещанието си с целувка, която ѝ показва колко много я желае.

Отведе я в дневната и по пътя издърпа тениската ѝ през главата. Ръцете му бързо се заеха с ципа на дънките, докато нейните разкопчаваха ризата му.

Тя го бутна назад и няколко секунди го гледа с възхищение. Очите му преливаха от страст. Тя го хвана за ръка и го поведе към спалнята.

— Само този път — каза Оливия.

— Добре — съгласи се той. — Само този път.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Неделната сутрин с Грейсън беше прекрасна. И просветляваща. Грейсън събуди Оливия с милувки и зарови глава до шията ѝ. Искаше да прави любов с нея.

— Не трябва ли да съм будна за това? — попита тя сънено.

— Не е необходимо. Можеш да заспиваш.

Сякаш това беше възможно. Устата и ръцете му бяха навсякъде, той знаеше как да я побърка от желание. Скоро тя се извиваше в ръцете му и копнееше да го усети в себе си.

Тя достигна два пъти до върха, преди той да стигне до своя. Прегръщаше я силно няколко минути, докато дишането му се успокои и сърцето му спря да бие толкова бясно.

— Всеки път е все по-силно, нали? Все по-удивително.

Оливия започна да трепери.

— Грейсън, трябва да говорим. Аз...

Той не ѝ позволи да каже и дума. Целуна я силно и стана от леглото.

— Ще говорим по-късно. Ще си взема душ и ще направя закуска.

— Аз не закусвам.

Той вече вървеше към душа, когато ѝ отговори:

— Напротив, закусваш.

Тя вече беше забравила мисълта си, защото се любуваше на тялото му и не можеше да мисли за нищо друго, освен за това колко е seksi. Знаеше от опит, че той е само мускули, защото беше докоснала всеки сантиметър от тялото му. Тази мисъл доведе до друга, и в следващия момент тя си припомняше как се бяха любили предната нощ. Наистина ли се беше държала толкова разкрепостено, толкова диво?

Въздъхна шумно, стана от леглото и си облече халата. Би трябвало да е изтощена, но не беше. Всъщност беше спала по-добре, отколкото ѝ се беше случвало от години. Чувстваше се толкова защитена и спокойна в ръцете му.

Оказа се, че тя наистина изяде закуската си и дори не се наложи Грейсън да я убеждава. Беше направил омлет с чушки, гъби и див лук. Невероятно вкусен.

Оливия пиеше горещия си чай и гледаше как Грейсън разчиства масата и подрежда чиниите в миялната.

— Аз ще прибера — предложи тя. — Ти сготви.

— Вече прибрах.

Оливия се усмихна.

— Знам. Затова ти предложих. — Тя се потупа по челото. — Много съм досетлива.

Тя остави чашата си в мивката и го последва в дневната. Грейсън извади лаптопа си от чантата и седна на пода. Облегна се на дивана, протегна крака, отвори компютъра и изтегли новия брой на „Уошингтън Поуст“.

— Вестниците са в коридора — каза му тя. — Ще ги донеса.

Тя надникна през ключалката, отвори вратата, взе вестниците от пода и отново заключи.

— Предпочитам да чета вестниците на хартия — обясни тя. — И без това по цял ден се вирам в компютъра. Така си осигурявам разнообразие.

Грейсън взе „Уошингтън Поуст“, а Оливия се зачете в „Ню Йорк Таймс“.

Тя забеляза, че той първо прочете финансовата част, после — спортните новини.

— Грейсън, може ли да попитам...

— Още не, скъпа. — Той отмести вестника, за да види колко е часът. — Прекарваме си нормална, мързелива неделна сутрин. Като стане обед, можеш да задаваш въпроси.

— Но...

— На обед.

Тя разбра и с удоволствие изчака. По обед светът и всичките му грозни проблеми щяха да се завърнат. Дотогава Грейсън искаше времето да бъде само за тях двамата. Усещането беше прекрасно. Сгушена до него, тя прочете почти целия вестник. Имаше една особено интересна статия, за прочут продуцент от Бродуей, която много ѝ хареса. Прочете цялата страница с авторски коментари и провери новите модни тенденции на страниците за мода и стил. В един

момент погледна Грейсън, който четеше съсредоточено статия за някакъв нов строителен проект, и се наслади на това колко добре се чувстват двамата, дори и когато не си говорят.

В дванайсет часа Грейсън с неохота позволи на реалността да се завърне в живота им. Той сгъна вестниците върху масата и се напрегна в очакване на това, което знаеше, че предстои. Оливия щеше да го попита за бъдещето. Неговото бъдеще. Щеше да му каже, че той трябва да продължи напред и че не би могъл да има бъдеще с нея. Вече няколко пъти беше намерила това. Нямаше значение как щеше да го формулира. Каквото и да му кажеше, щеше да се стигне до караница, която щеше да продължи дълго, като знаеше колко е неотстъпчива тя. Той също беше неотстъпчив и нямаше намерение да загуби този спор. Нямаше да си тръгне и се чудеше колко пъти трябва да го повтори на Оливия, преди тя да му повярва.

— Добре, какъв е въпросът ти? — попита той.

Тя го изненада. Възседна го и обви ръце около раменете му. После въздъхна и каза:

— Щях да те питам дали искаш да се върнем в леглото. Нали се сещаш, за да правим секс. — Тя се наведе напред и прекара върха на езика си по устните му, после сви рамене и го погледна с тъжен, невинен поглед. — Но ти не ми позволи да задавам никакви въпроси... и сега е прекалено късно.

Той се разсмя, когато тя стана и отиде да вземе нещо за пиене от кухнята. Почукването на вратата я накара да промени посоката си.

— Ронан е тук — съобщи тя, като отвори широко вратата. — *Дано новините не са лоши* — помоли се мислено.

— Лоши новини, нали? — попита тя, още преди Ронан да прекрачи през прага. — Неделя е, а ти си тук, значи новините са лоши. — Дотук с прилива на оптимизъм.

Ронан ѝ се усмихна.

— Не, не са лоши.

— О, добре тогава.

— Отиваме в Ню Йорк — каза Ронан на Грейсън, който вече се беше отправил към коридора, за да вземе палтото си.

— Защо? — попита Оливия.

— Искаме да видим какво е скрито в онази стена — обясни Ронан.

— Ще ви позволят ли?

Той я погледна по същия начин като Грейсън, когато сякаш ѝ казваше: *Как може да задаваш такива глупави въпроси.* Арогантността му я развесели.

— Разбира се, че ще ви пуснат. Но защо още не са я отворили?

— Чакат Макгроу, така че още никой не е влизал в апартамента.

— Какво става с баща ми?

— Задържали са го и той не е особено щастлив. Прибрали са го, след като е кацнал в Ню Йорк. Не могат да го задържат още дълго обаче. Трябва да побързаме, иначе ще изпуснем полета.

Грейсън последва Ронан към вратата. Той спря, издърпа Оливия в прегръдката си и я целуна страстно.

— Ще ти се обадя — обеща той. — Но ти не ходи никъде, без да се обадиш на...

— ... на охраната — изрецитира правилото тя.

— Обади се на Карпентър — предложи ѝ той. — Жена му е бременна. Имат нужда от допълнителни пари.

И той тръгна.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Апартаментът на Робърт Маккензи беше възплъщение на богатството. На всяка стена имаше оригинални картини, редки антики се допълваха с елегантните мебели, красиви килими покриваха блестящия паркет на пода. Грейсън мина покрай една маса с ваза на нея, за която знаеше, че струва повече от десет хиляди долара. Запита се чия пенсия е отишла за скъпата вещ.

Един ключар в момента се бореше с бравата на кабинета. Един от агентите обясни на Грейсън, че това продължава вече двамащ минути.

Ключарят го чу.

— Не съм виждал никога такава ключалка. Много е сложна.

Грейсън направи знак на Ронан.

— Искаш ли да се справиш с това?

Ронан пристъпи напред.

— Да, ей сега.

Ключарят се дръпна настрана.

— Казвам ви, много е сложна.

— Да, разбрах — кимна Ронан и посегна към инструмента, който държеше мъжът. Той се наведе на нивото на ключалката и след няколко движения с ръката натисна дръжката и вратата се отвори.

Ключарят зяпна от почуда.

— Как го направихте?

Как? Ронан беше израснал в града и знаеше най-различни номера, повечето от тях незаконни. Ето как. Но нямаше да обяснява на някакъв непознат за миналото си, нито да се хвали, че на десет години е можел да отключи всяка ключалка. Вместо това смотолев:

— Просто извадих късмет.

Агентите се втурнаха в кабинета с камери. Всичко се документираше и записваше. Грейсън и Ронан насочиха вниманието си към стените. Те огледаха внимателно всяка една и накрая бяха единодушни коя е подвижната. Отне им известно време да открият как

се отваря, но щом намериха мястото и го натиснаха силно, част от стената, широка около метър и двайсет, се отвори и зад нея се показа малка стаичка. По едната ѝ стена имаше шкафове с папки, а една купчина папки стоеше върху безупречно чистото бюро в средата.

Грейсън и Ронан първи се заеха с папките. Те прегледаха няколко и извикаха двама следователи, които, след няколко часа задълбочена работа, потвърдиха това, което двамата агенти бяха предположили: Робърт Маккензи ръководеше една от най-изкусно създадените финансови пирамиди, които бяха виждали.

Всичко беше там. Педантичната му документация беше впечатляваща. За всеки инвеститор и депозит имаше отделни извлечения. Документираните трансакции показваха, че той е купувал акции, облигации и други финансови инструменти, но когато същите се появяваха в извлеченията за инвеститорите, беше очевидно, че количеството им се представяше като значително по-голямо. Купувайки десет дяла от акция и представяйки ги като сто дяла в извлечението на инвеститора, Маккензи си беше присвоявал разликата, без инвеститорът да подозира нищо. Броят на трансакциите, които той беше отчитал за всеки отделен месец, беше умопомрачителен и така ставаше почти невъзможно инвеститорите да следят случващото се.

Следователите предположиха, че някои от фирмите и акциите, чиито имена се появяваха в извлеченията, не съществуваха в действителност. В една счетоводна книга имаше списък от написани на ръка имена, които бяха зачеркнати, а тези имена се появяваха в извлеченията като покупки, а на следващ месец — като продажби. Ако някой инвеститор зададеше въпрос за конкретни ценни книжа, те вече щяха да са изчезнали. Точно като топче за пинг-понг Маккензи беше прескачал от един инвеститор на друг, без да спира за дълго никъде.

На инвеститорите се изпращаха доклади колко пари печелят и дори и в тези доклади Маккензи беше проявил изключителна находчивост. Един месец печалбите бяха по-скромни, на следващия — по-големи. Той дори беше представял няколко дребни загуби, за да изглежда положението по-реалистично.

Беше документирано, че някои инвеститори са получили обратно парите и печалбите си, но те бяха изключително малък брой. С харизматичността си и умението да убеждава, Робърт Маккензи вероятно беше внушавал на клиентите си да изчакат още по-големи

печалби. Въпросът беше колко дълго би могъл да издържи, преди измамата му да излезе наяве. Единственият начин той да продължава да действа бе, като получава повече, отколкото връща... или харчи за разточителния си стил на живот.

Без съмнение, това беше най-сложно замислената измама, която Грейсън беше виждал. Беше гениална. Нищо чудно, че Оливия се беше затруднила толкова много в откриването на доказателства. Това беше лабиринт от лъжи.

Една дебела папка привлече вниманието на Грейсън. На нея пишеше името на Ерик Джоргъсън.

Грейсън взе папката и прегледа съдържанието ѝ. На някои от страниците се виждаха имената на други хора, чиито инвестиции изглеждаха свързани с тези на Джоргъсън. Едно от имената беше Грета Кийн. Установи, че парите се движеха от единия към другия през сметката. Грейсън разбираше, че ще отнеме известно време да се анализират всички числа, но знаеше, че Хънтсман много ще се зарадва на тази информация, когато се сдобиеше с нея.

Папката на Джеф Уилкокс също беше там. Вътре имаше няколко подписани документи.

Грейсън ги погледна и задържа два листа, сравнявайки ги с други два, които лежах на бюрото. Той извика Ронан.

— Виж това.

— Какво намери? — попита Ронан.

— Истински и подправени документи и на всички тях е подписът на Джеф Уилкокс.

— Но защо ги е запазил Маккензи? Дори само те могат да го пратят в затвора за години.

— Заради подписа на Уилкокс — обясни Грейсън. Той издърпа един лист, на който подписът на Джеф Уилкокс беше изписан десетина пъти. — Когато Маккензи е подправял подписа му, е искал да бъде сигурен, че изглежда като истинския.

— Ами парите на благотворителната фондация, която Уилкокс му е прехвърлил?

Грейсън събра всички листи и ги пъкна обратно в папката.

— Изглежда, че Уилкокс му ги е превел на доверие, Маккензи е загубил голяма част от тях в някаква рискова инвестиция, а останалите е задържал за себе си.

— Какъв човек — поклати глава Ронан.

— Да, рядък бисер — съгласи се Грейсън.

— Обзалагам се, че Оливия ще се радва да научи, че подозренията ѝ са били основателни. Тя е била права през цялото време.

Грейсън се замисли за момент.

— Не мисля, че това ще я накара да празнува.

— Защо? Тя постигна целта си. Баща ѝ вече няма да може да мами невинни хора.

— Така е — съгласи се Грейсън. — Но сега всички тези хора, които са вярвали на Робърт Маккензи, невинните клиенти, които са му дали своите трупани цял живот спестявания, ще научат истината — че са загубили всичко.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Понеделникът беше кошмарен. Греховете на бащата на Оливия се различаваха по всички телевизионни канали и в интернет. Това беше новината на деня. Инвеститорите бяха шокирани и потресени. Започваха да осъзнават факта, че са били измамани и че са загубили всичките си пари. Тези, които бяха загубили всичките си спестявания, се чувстваха безпомощни. Нямаха към кого да се обърнат, нито откъде да си върнат трудно спечелените пари. Подобна измама беше просто немислима.

Щом първоначалният шок отшумя, те тръгнаха да търсят отмъщение и кой би могъл да ги вини. Не можеха да пипнат Робърт Маккензи, той беше на сигурно място зад решетките, така че изляха гнева си върху другите членове на семейството му. Оливия беше очаквала, че това ще се случи още с излизането на новината, и знаеше, че положението ще бъде ужасно. Но въпреки това се оказа неподготвена за това, което се случи в действителност.

Полицай Карпентър я караше до работата, но вместо да си тръгва и да се връща за нея в края на деня, бе постоянно с нея. Сядаше на един стол точно пред офиса ѝ — по нареждане на Грейсън, несъмнено.

Докато работеше на бюрото си, Оливия получаваше огромен брой пълни с омраза обаждания. Тя изслуша търпеливо коментарите на първите няколко обадили се, но след това започна да затваря веднага щом чуеше началните думи от гневните тиради. Ако отделяше време да отговаря на всеки един, нямаше да може да свърши нищо. Господин Търман се отби на няколко пъти при нея, за да провери как е.

— Тревожите се за мен ли? — попита тя.

— Само малко — призна той. — Обаждат се някои адски гневни хора и те заплашват.

— Сър, аз работя в НАП, свикнала съм с това.

Той се усмихна на шегата ѝ и каза:

— Добре, ще те оставя да си работиш, но настоявам да си вземеш половин ден почивка. Прибери се вкъщи по обяд и ако трябва,

работи оттам.

Оливия не възрази. Тя възнамеряваше да си тръгне по обед, както беше наредил господин Търман, но ѝ отне повече време, отколкото очакваше, да довърши едно особено заплетено досие. Минаваше два часът, когато полицай Карпентър я остави пред вратата на апартамента ѝ.

Прибрах се жива и здрава, помисли си тя и въздъхна от облекчение. Наистина вярваше, че вътре в апартамента си ще намери тишина и спокойствие.

На телефонния секретар имаше записани четирийсет и осем изключително враждебни съобщения и още двайсетина на гласовата поща на мобилния ѝ телефон. И двата номера не присъстваха в телефонните указатели, така че Оливия се изненада колко хора бяха успели да се сдобият с тях. Тя искаше да натисне бутона за изтриване, но се принуди да изслуша всички съобщения. Когато чу и последното, беше напълно изцедена.

Тъкмо се канеше да свали черната вълнена пола и копринената си блуза, когато телефонът отново иззвъня. Веднага щом чу гласа, тя вдигна.

— Оливия, аз съм, Хенри Кинкейд. Можеш ли да дойдеш в училище? — попита момчето с разтреперан глас.

— Разбира се, че ще дойда.

— Сега? Можеш ли да дойдеш в „Пайнбрук“ сега? Защото имам нужда от адвокат, става ли?

— Да, веднага тръгвам — обеща му тя, надявайки се това да го успокои. — Хенри, кажи ми какво е станало?

— Трябва да отидем при директора, защото се забърках в една каша — прошепна той. — Заради футбола. Боби ми каза да не опитвам и че ще съжалявам, но аз му казах, че все едно ще се пробвам.

Оливия погледна часовника си. Два и половина.

— Къде си сега? Не трябва ли да си в час?

— В кабинета на медицинската сестра. Госпожица Кавит иска да говори с теб сега. Става ли? А след като говорим с директора, ще ме закараш ли вкъщи?

— Хенри, не ми е позволено да те отвеждам от училище...

— Но аз...

— Ще остана с теб, докато дядо ти или Патрик дойдат да те вземат.

— И няма да ме оставиш сам?

— Не, ще остана с теб. Обещавам.

След секунда ѝ се обади сестрата. Тя се представи и каза:

— Хенри е претърпял малък инцидент. Спънал се е в едно шкафче и си е ударил челото, носа и окото. Спряхме кръвотечението от носа, но ще го задържа тук до края на часовете в три и петнайсет. Сега лежи на кушетката — обясни тя. — Бедничкият, има цицина на главата. Сложих му лед.

— Обадихте ли се на семейството му?

— Оставих съобщение на Грейсън Кинкейд. Хенри ми каза, че чичо му е в Ню Йорк по работа. Оставих съобщение и на дядото на Хенри, и току-що говорих с Патрик, иконома им. Той беше на зъболекар и не може да тръгне веднага. Ще бъде тук по обичайното време, в три и петнайсет, но Хенри настоява и вие да дойдете.

— Може ли да се чуя отново с Хенри?

— Оливия — прошепна Хенри. — Госпожица Кавит казва, че трябва да дойдеш, когато часовете свършат.

— Хенри, кажи ѝ, че ще го направя, но всъщност тръгвам веднага и ще бъда при теб след петнайсет минути. Става ли?

Тя долови тревогата в гласа му.

— Добре.

След минута Оливия вече беше до вратата. Помоли се мислено в гаража да не попадне на разгневени хора, опитващи се да я причакат, и за щастие нямаше никой. Щом се качи в колата си и запали двигателя, тя провери на айфона си как се стига до училище „Пайнбрук“. Беше студен, дъждовен ден, което ѝ помогна. По-малко репортери дебнеха в засада отвън заради лошото време. По улицата имаше няколко паркирани коли с работещи двигатели. Тя ги забеляза, преди да завие в тяхната посока, и бързо свърна на противоположната страна, като дори мина чак до края на една странична уличка, за да се увери, че никой не я следи.

Зачуди се дали да не се обади на Грейсън, за да му каже, че отива в училището, но реши да изчака, докато не научи цялата история от Хенри.

Частното училище беше червена тухлена сграда с бръшлян по стените. Много тежкарско, помисли си тя и спря на едно от местата за посетители, след което изкачи каменните стъпала.

Един пазач ѝ отвори вратата. Той приближаваше седемдесетте и носеше кафява униформа. Той се усмихна дружелюбно и попита:

— Тук сте заради момчето Кинкейд, нали?

— Да, сър. Казвам се Оливия Маккензи.

Тя му подаде ръка и той бързо се ръкува с нея и се представи. Казваше се Артър. Той посочи един ъгъл и тя го последва.

— Аз лично не го видях, но не се съмнявам какво се е случило — заяви той. — Онова момче Декман е побойник, той преследва Хенри и приятеля му Ралф, защото са по-малки и по-дребни на ръст. И аз бях като тях. Бях дребен за възрастта си и постоянно ме тормозеха. Знаем какво е. Бих искал директорът Хигинс да подхожда по-твърдо в такива случаи.

— Първото име на Декман Боби ли е? Хенри ми спомена това име.

— Точно така. Боби Декман. И преди е причинявал неприятности, няколко пъти всъщност, но баща му идва да си поговори с директора, прави някое щедро дарение и бум, проблемът изчезва. Знаем, че не трябва да го казвам, но какво толкова. След няколко месеца се пенсионирам и е време някой да каже истината.

— Кажете ми какво подозирате.

— Декман е нападнал Хенри. Забил е лицето му в шкафчето. Ако чистачката не е минала да изчисти, по шкафчето още ще има кръв. Кръвта на бедния Хенри.

— В коридорите има ли камери?

— О, има, разбира се. — Очите му се разшириха. — Мога да ви запиша един диск, но трябва да побързам. Щом бащата на Боби се появи тук, въпросният запис ще се окаже случайно изтрит.

Оливия се усмихна.

— Може ли да ми направите две копия?

Той кимна и се скри в стаичката на охраната, точно до входа на училището.

Не се наложи Оливия да чака дълго. Артър се появи отново, усмихна ѝ се и размаха два диска, точно когато друг мъж от охраната

се втурна по коридора към тях. Той обясни, че е получил съобщението на Артър и ще поеме дежурството на входа.

— Елате с мен — каза ѝ Артър.

Той я поведе нагоре по стълбите към един компютърен кабинет, който за щастие бе празен. Артър въведе паролата си, за да ѝ осигури достъп до интернет, и после се дръпна назад, а Оливия вкара диска. Тя бързо изпрати файла от диска на електронната си поща, после го изпрати и на Грейсън. Артър стоеше до рамото ѝ, докато двамата гледаха записа. Сблъсъкът между двете момчета беше продължил не повече от минута, но видеото показваше съвсем ясно кой е нападателят. Оливия усети, че сърцето ѝ се свива. Боби беше два пъти по-висок и по-тежък от Хенри.

Оливия изгледа записа още веднъж.

— В кой клас е този Декман? Изглежда в някой от последните?

— В пети. Той е доста едър за възрастта си — обясни Артър. — И е много подъл — добави шепнешком. — Вижте с какво изражение сграбчи Хенри. Наслаждаваше се на това, което правеше. Направо е зъл, ако ме питате мен. Казвам ви, нещо липсва в главата на това момче.

Тя се съгласи мълчаливо. Нямаше никаква провокация от страна на Хенри. Боби се приближи към него иззад гърба му, вдигна го и го запрати към шкафчето.

Оливия усети как гневът се надига в нея. Артър го подхрани, като каза:

— Видяхте ли? Така прави този Декман. Избира си някое дете и започва да го тормози. Когато му доскучае, си избира друго дете. Винаги по-малки от него, за да не могат да му отвърнат.

— А директорът?

— Досега не е имал конкретни доказателства — обясни Артър. — Жертвите на Боби никога не казват какво се е случило. Страх ги е. Но Боби е побойник и училището трябва да се отърве от него.

Оливия беше на същото мнение. Тя взе телефона си и се обади на полицай Карпентър, набързо му разказа за случилото се и след като той ѝ продиктува имейла си, му изпрати видеото.

— Аз ще се погрижа за това — каза ѝ той.

След като обеща да се заеме със случая, Карпентър настоя да знае защо тя е излязла от апартамента си без бодигард. Той се държеше

почти толкова строго, колкото и Грейсън, помисли си Оливия. Наложил се да изслуша една лекция и да се закълне, че ще го изчака да дойде да я вземе.

Артър я заведе до стаята на медицинската сестра.

— Госпожица Кавит ще ви хареса. Работила е двайсет години в болница, после се пенсионирала, защото вече не издържала на дългите дежурства, и е поела работата тук. Чудесно се оправя с децата.

Сестрата седеше на бюрото си в миниатюрната стаичка. Зад нея имаше друга малка стаичка с две кушетки една до друга. Хенри си почиваше на едната. Той грейна, когато видя Оливия на вратата.

Госпожица Кавит каза:

— Има среща с родителите на Боби Декман след училище. В три и четирийсет и пет. Хенри ми каза, че сте негов адвокат.

Тя се усмихна.

— Точно така.

— Предполагам, че и вие ще искате да присъствате на срещата.

— О, да, определено. — Оливия отиде до кушетката и седна до Хенри. — Как си?

— Добре. Знаех, че ще дойдеш, защото ми обеща.

Тя се обърна към госпожица Кавит.

— Може ли да ме оставите за момент насаме с клиента ми?

— Ще бъда на бюрото си, ако ви трябва.

Когато тя затвори вратата, Оливия се обърна към Хенри.

— Добре, разкажи ми какво се случи.

Той хвана ръката ѝ, с което я изненада. Изражението му беше много сериозно.

— Боби реши, че ние с Ралф не трябва да опитваме да влезем във футболния отбор.

— Каза ли ти защо?

— Просто се държеше гадно, защото може. Държи се така и с другите деца. Честно — настоя той.

— Вярвам ти, Хенри. — Тя бръкна в чантата си и извади малък бележник и химикал. Кажи ми за другите деца, които е тормозил.

Оливия си водеше подробни бележки и когато приключи с въпросите си и беше разгадала оплетения разказ на Хенри, попита:

— Защо не каза на чичо си Грейсън за Боби Декман?

— Защото двама ни с Ралф искахме да се справим с Боби сами.

— Двамата с Ралф — машинално го поправи тя.

Той се усмихна.

— Същата си като чичо ми и Патрик. И те постоянно ме поправят, когато кажа нещо грешно. Ти защо го правиш?

— Защото мога. — Тя се засмя, като се сети за глупавия израз, с който тя и приятелките ѝ в отделението отговаряха на въпросите на сестрите, за да ги дразнят.

Патрик пристигна няколко минути преди три и петнайсет. Той седна на празната кушетка до Хенри и високото му тяло изпълни малката стаичка. Оливия отвори видеофайла на телефона си и показа на Патрик как Боби блъска Хенри в шкафчето.

— О, боже — прошепна той. — Грейсън видя ли го? Той ще побеснее.

— Още не го е видял. Мисля, че сега трябва да отидем в кабинета на директора. Вече е почти три и четирийсет и пет.

Хенри хвана Оливия за ръката и тръгна с нея по коридора, докато не забележа няколко свои приятели. Веднага пусна ръката ѝ и мина зад нея, редом с Патрик, като имитираше неговата походка.

Семейство Декман чакаха пред кабинета на директора. С консервативния си костюм и вратовръзка и изпъната стойка Декман приличаше на надут banker. Жена му изглеждаше като богатите съпруги от риалити програмите. Беше непривлекателна, болезнено слаба и си беше правила прекалено много пластични корекции. *Крехка* беше думата, която хрумваше на човек. Оливия се страхуваше, че ако се ръкува с нея малко по-енергично, може да я разтроши на малки парченца.

Господин Декман не им обърна никакво внимание, а жена му постоянно ги поглеждаше крадешком, но не каза нищо.

Боби чакаше в кабинета на директора. Когато секретарката ги въведе там, Оливия се слиса от враждебността в очите на момчето. Обаче той не гледаше към нея. Враждебността му беше насочена към баща му.

Внесоха допълнителни столове. Вляво от бюрото на директора седнаха Боби, майка му и баща му. Срещу тях се настаняха те двамата с Хенри. За Патрик също имаше стол, но той предпочете да остане прав зад гърба на Хенри. Оливия усещаше, че той още бе вбесен от случилото се.

Директорът, господин Хигинс, беше млад, вероятно около трийсет — трийсет и пет годишен, според Оливия. Около устата му имаше бръчки от стрес, а под очите му — тъмни кръгове. Явно ръководенето на момчешкото училище си вземаше своя дан.

Хигинс потри брадичката си.

— Ситуацията е сложна. Знаем, че е имало някакъв сблъсък между Хенри и Боби, но момчетата представят случилото се по различен начин.

— Момчетата обичат да се бият — обади се господин Декман.

Ако той не беше свил безразлично рамене, Оливия можеше да се изкаже и по-меко.

— Вашият син е побойник.

— Не е — възрази господин Декман. — Той е нормален петокласник.

— Той е побойник — повтори тя. — И това не може да продължи. Господин директор, това не е първият път, в който Боби е обвинен, че е нападнал някой ученик, нали?

— Чакайте сега. Това е конфиденциална информация — каза майката на Боби.

— Не, не е — отвърна Оливия. — Вашият син е ударил с юмрук Том Капшоу. Разцепил е устната му.

— Няма никакво доказателство, че точно синът ни е ударил Капшоу — настоя господин Декман.

Оливия отвори бележника си и го погледна.

— Ами Уил Кауфман и Мат Фаръл?

— Тези инциденти се случиха миналата година — каза госпожа Декман. — Бяха само слухове, думата на едното момче срещу думата на друго, а после и Уил, и Мат промениха версиите си. — Тя се обърна към съпруга си. — Просто са се закачали, нали, Шон?

Съпругът ѝ кимна.

— Точно така. Нямаше никакви доказателства, че Боби е направил нещо нередно.

— Този път има доказателство — съобщи Оливия и подаде един от дисковете на директора.

— Какво е това? — попита господин Декман.

— Запис от охранителната камера — отвърна Оливия.

Директорът видимо се изненада.

— Не знам как сте се сдобили с това, госпожице Маккензи, но не съм сигурен дали...

Оливия се обърна към родителите на Боби.

— Искате да знаете истината, нали? Ако е било просто закачка между двете момчета, това ще го докаже.

Господин Декман заекна.

— Ами, разбира се...

— Добре — кимна Оливия. Тя подкани директора и той пхна диска в компютъра си. Завъртя монитора, така че всички да го видят, и после заобиколи бюрото, за да гледа видеозаписа с тях.

Никой не каза нито дума, когато случката се разигра на екрана. Лицето на госпожа Декман пребледня и тя примигна, когато видя как Боби хвърля Хенри към шкафчето. Лицето на господин Декман почервения. Когато Оливия се обърна да види реакцията на Боби, той се усмихваше. Какво представляваше той? Социопат в зародиш ли?

Директорът изглеждаше отвлечен, но Оливия долови някакво облекчение, когато той се върна на стола си и извади диска.

Господин Декман грабна диска от ръката му, пхна го в джоба си и каза:

— Искам вкъщи да го изгледам отново.

Госпожа Декман се усмихна на бързата реакция на съпруга си. Дали тя си мислеше, че проблемът е изчезнал?

— Няма проблем — каза Оливия. — Изпратих видеозаписа на чичото на Хенри, както и на други хора. Няма да се загуби.

Господин Декман скочи на крака и почти изрева:

— Това е незаконно. Ще ви съдя. Не можете да конфискувате частна собственост. Това е нарушение на правото на лично пространство. Това е... — В гнева си той се обърна към директора. — Направете нещо, Хигинс. Ако искате да запазите работата си, оправете тази каша.

Директорът не се изплаши. Той погледна Декман в очите и заяви:

— В това училище не толерираме агресията и побойниците.

Усмивката на госпожа Декман беше изчезнала и сега тя изглеждаше разтревожена.

— Да, разбираме, но той е още дете. Можем да го изпратим на психолог. Веднага ще го направим.

— Не знам... — започна Хигинс. — Просто не можем да допуснем подобно поведение.

— Ако ние повдигнем обвинение — каза Оливия на директора, — решението няма да бъде във вашите ръце. Това очевидно е случай на физическо нападение и съм убедена, че всеки съдия ще го потвърди.

Сега директорът изглеждаше разтревожен.

— Разбирам гледната ви точка, госпожице Маккензи, но заради училището и репутацията му се надявам да намерим начин да разрешим този проблем, без да се стига до юридическа битка.

Оливия обмисли притесненията му и каза:

— Ние предлагаме Боби да бъде изключен от „Пайнбрук“ незабавно. Не трябва да му се позволява да се върне тук или да посещава училище, докато не получи помощта, от която се нуждае. Той можеше да счупи врата на Хенри. Не вярвам да сте склонен да чакате, докато се случи нещо толкова сериозно, преди да вземете мерки, нали, господин Хигинс?

Семейство Декман избухнаха в протести, но Оливия не отстъпи. На всички заплахи на родителите тя отговаряше с трезви и логични подробности, които би използвала в един процес срещу тях и сина им.

Досега Боби беше седял тихо, със самодоволно изражение, но вече започваше да проумява какво се случва. Той се втурна към баща си, заби юмрук в гърдите му и изпищя:

— Да не сте посмели да им дадете да ме изритат. Ще съжалявате за това.

Не можеха да успокоят момчето. След минута майка му и баща му го издърпаха извън офиса и всички чуха как госпожа Декман опитваше да го успокои с обещанието за нов айпад веднага щом се оправи тази каша. Господин Декман спря до вратата и погледна презрително Оливия, преди да си тръгне.

Оливия прекара още няколко минути в разговор с директора, а Патрик и Хенри я изчакаха отпред. Когато тя излезе от кабинета, Хенри я прегърна.

— Благодаря ти, Оливия.

Тя се наведе към него, усмихна се и го целуна по бузата.

— Няма защо, Хенри.

Полицай Карпентър чакаше до входната врата на училището, когато Оливия излезе навън. Той протегна ръка, за да му даде

ключовете от колата си, но след нейните протести се съгласи да я последва със своята кола, ако тя обещаеше да внимава. Само за да го зарадва, тя кара с по-ниска от разрешената скорост през цялото време.

Той тъкмо се сбогуваше с нея пред вратата на апартамента ѝ, когато госпожа Дилейни, която явно се беше ослушвала за появата на Оливия, подаде глава в коридора и съобщи, че се нуждае от мляко. Карпентър изчака, докато Оливия влезе в апартамента си и се върна с един литър мляко. Намусената жена задържа Оливия пред вратата си, докато тя отиде да открие очилата си, за да провери срока на годност на млякото, после благодари на Оливия и се прибра.

Карпентър размахна пръст пред лицето на Оливия, каза ѝ да си стои вкъщи и си тръгна. Оливия заключи вратата и се облегна на нея. Изведнъж се почувства много уморена. Преоблече се в дънки и блуза, вдигна косата си на опашка и отиде в кухнята да провери какво може да си стопли в микровълновата за вечеря. Твърдо решена първо да хапне нещо здравословно, тя си направи салата и я изяде цялата. Замисли се за случилото се в училището на Хенри и осъзна, че е имала късмет, че никой не я беше разпознал. Може би още не бяха гледали новините или не свързваха името ѝ със семейството. Независимо какво беше обяснението, тя беше благодарна за това стечение на обстоятелствата. Дори ѝ хрумна, че може би няма да бъде толкова зле, колкото беше предполагала. Може би всичко щеше да се размине.

Точно когато се канеше да пъкне замразената си вечеря в микровълновата, дойде следващото злобно обаждане. Беше толкова враждебно и неприятно, че Оливия загуби апетит. Тя върна храната във фризера и се сви на дивана да гледа телевизия.

Лицето на баща ѝ присъстваше по всички основни канали. Репортерът от една новинарска телевизия интервюираше някаква разплакана жена, която не спираше да повтаря, че са ѝ обещали утрояване на парите. Оливия натисна бутона на дистанционното и изключи телевизора. Тишината ѝ донесе няколко приятни минути спокойствие.

Реши, че ще ѝ дойде добре да хапне сладолед и си извади един от фризера, сложи го в чиния и се върна при телевизора. Може би щеше да успее да открие някой класически стар филм, който да я разсее от тревогите. Почукването на вратата я стресна и стомахът ѝ веднага се сви от паника. Дали някой от гневните инвеститори във фонда на баща

й не беше успял да се промъкне в сградата? Тя отиде до вратата и надникна през шпионката. Когато видя Грейсън, отвори бързо и се хвърли в обятията му. Стори й се, че той изглежда изморен.

— Какво правиш тук. Почти десет часът е. Сега ли пристигаш от Ню Йорк? Не трябва ли да бъдеш...

Устните му я накараха да замълчи. Той я прегърна още по-силно и я целува, докато тя остана без дъх. Тя не опита да се бори. Обви ръце около врата му и отвърна страстно на целувката му. Беше преживяла толкова ужасен ден, но сега той беше тук и всичко беше станало по-хубаво.

— И ти ми липсваше. — Той свали палтото си, закачи го в коридора, обви ръка около раменете й и я поведе към дивана.

— Как е Хенри?

— Съвсем добре — отвърна той. — Когато отворих файла, който ми изпрати, и видях как блъскат Хенри в шкафчето, ми се искаше да заключа онзи Декман някъде до края на живота му.

— Това е малко крайно, не мислиш ли? — подразни го тя.

— Хенри и Патрик не спират да те хвалят. Благодаря ти, между другото.

Той я целуна по челото и я издърпа да седне до него. Няколко минути говориха за училището, после Оливия каза:

— Искам пак да ми разкажеш за папките. Разкажи ми всичко. Започни от началото, когато влязохте в апартамента.

Тя отхапа от сладоледа си и зачака. Забеляза, че Грейсън се е зазяпал в устните й.

— Не мога да се концентрирам, докато ядеш сладолед — каза той.

Дяволчето у нея се надигна леко. Тя лапна сладоледа и изсмука сладкия черешов сок.

— Защо? — престори се, че не разбира.

Той присви очи.

— Оливия — предупреди я Грейсън, — искаш ли да разбереш колко бързо мога да се съблека.

Тя се усмихна сладко и престана да го измъчва, като отнесе сладоледа си в мивката. Настроението й веднага се промени, когато чу звъна на телефона.

Грейсън отиде до вратата на кабинета ѝ, за да изслуша съобщението. Очевидно не хареса това, което чу.

— Кучият син — изръмжа той. — Чу ли това? — попита я, когато тя се върна в дневната.

Тя поклати глава.

— Ела да седнеш и ми разкажи...

— Още колко такива има? — попита той.

— Стигнах до петдесет и едно.

— По дяв...

— Грейсън, знаеше, че ще стане така.

— Всичките ли ги прослуша? — Гласът му трепереше, толкова беше ядосан.

— Да. Повярвай ми. Няма да ти харесат. Някои са направо превъртели.

— Колко смъртни заплахи имаше?

— Спри да ми се караш. Не съм се обаждала аз.

Забележката ѝ разсея малко напрежението му и той ѝ се усмихна.

— Трябваше да ги изтрия и да изключа телефона си — призна тя.

— Не, в никакъв случай. Ще накарам да проследят всяко едно обаждане, по дяволите.

— Не можеш да арестуваеш хората за това, че са говорили гадни неща.

— Че те заплашват със смърт? Мога и още как.

— Кога се върна от Ню Йорк? — попита тя, за да го разсее.

— Към пет часа днес. Но видях видеото чак когато се прибрах у дома. — Той все още гледаше свъсено.

— Успя ли да отидеш на някое представление на Бродуей? — попита тя със сериозно изражение.

Въпросът го озадачи, после той се разсмя. Отпусна се на дивана до нея и вдигна крака на голямата табуретка.

— Бях в кабинета на баща ти до два и нещо през нощта. После се върнах в девет сутринта. Прекарах почти целия ден там.

— Никога не съм ходила в този апартамент.

Той ѝ описа разположението и интериора, но не спомена, че никъде нямаше и една нейна снимка. Подробно ѝ разказа за тайната стаичка и какво беше открил в папките.

— Ронан говори с адвоката на Уилкокс и му каза какво сме открили.

— Това е чудесно. Ема ще се зарадва много.

— Има още нещо — продължи той. — И мисля, че това много ще ти хареса.

— Какво?

— Знаеш, че Ерик Джорджсън е инвестирал във фонда на баща ти.

— Да.

— Изглежда, че не всички пари, които Джорджсън е прекарвал през фонда, са били от спестяванията му за пенсия. Когато одиторите разплетат и анализират всички данни, най-вероятно ще могат да докажат, че това е била една от сметките, през които е перял пари.

— Това вече е нещо. — Оливия поклати глава. Тя слушаше внимателно всички доказателства, трупаци се срещу баща ѝ, и истинските измерения на ситуацията започваха да ѝ се изясняват. — Това ще продължи дълго, нали? — попита тя. — Телефонните обаждания и заплахите?

— Зависи кога ще гръмне следващата сензационна новина. — Грейсън виждаше как тя помръква буквално пред очите му, така че смени темата. — Искаш ли да знаеш какво правих, след като се върнах вкъщи тази вечер?

— Какво? — попита тя, чудейки се защо изведнъж той започна да звучи раздражен. — Вечеря с Хенри и Патрик?

— Да. Хенри ме посрещна на вратата и се впусна в дълъг разказ за случилото се в училището. После Патрик ми разказа всичко накратко. После Хенри започна отново — добави той с усмивка. — Много си го впечатлила, Оливия. Започна да те цитира.

— Той е сладур. Патрик също.

— Аха, сладур. Седнахме да вечеряме и сладурът Хенри се сети, че пак има домашно за утре, което не е готово.

Оливия ухапа долната си устна, за да не се разсмее.

— Какво беше?

— Да научи наизуст всички щати в азбучен ред заедно със столиците им. Трябвало е да ги учи на части в последните две седмици, но той се сетил тази вечер. — Грейсън поклати глава. — Когато ми каза, направо останах без думи.

— И какво направи?

— Не беше чак толкова зле, колкото си мислех. Той знаеше някои от тях и Патрик измисли някакъв рап припев, с който Хенри да ги научи по-лесно.

— И ти ги учи заедно с него?

— Да... обаче няма да ти ги изпея.

— Децата учат бързо. Сигурна съм, че сте били готови за нула време.

— Още не съм ти казал за математиката.

Забавният разговор бе прекратен от звънеца. После започна блъскане по вратата. Оливия с неохота отиде да види кой е. Надникна през шпионката и изстена.

— Кой е? — попита Грейсън, който също беше излязъл в антрето.

— Започва Третата световна война — съобщи Оливия. — Майка ми и Натали.

— Не си длъжна да им отваряш.

— Напротив, длъжна съм. Натали ще стои там и ще блъска по вратата до утре, ако се наложи. Най-добре да минава и заминава.

Грейсън я накара да отиде в дневната, после той отвори вратата. Натали не можеше да нахълта вътре, защото той стоеше на пътя ѝ.

— Къде е сестра ми? — попита тя и го блъсна в гърдите.

— Не искаш да го правиш.

— Знам, че е тук. Пусни ме да вляза — извика тя.

Тъй като Натали се държеше като дете, той реши да се отнася с нея като такава.

— Ще се държиш добре, иначе ще си тръгнеш.

Веднага щом той се дръпна настрана, Натали се втурна в апартамента. Майка ѝ, Дебора, прояви повече достойнство. Тя кимна на Грейсън и мина покрай него.

Натали видя Оливия и изкреця:

— Осъзнаваш ли какво направи?

Без да обръща внимание на сестра си, Оливия каза:

— Здравей, майко.

Дебора Маккензи изглеждаше изтощена. Грейсън забеляза, че ръцете ѝ треперят, докато тя се опитваше да свали палтото си. Той го пое от нея.

Тя беше красива жена. С изключение на цвета на очите — Оливия беше със сини, а Дебора с кафяви — Оливия много приличаше на майка си.

— Здравей, Оливия. Как се чувстваш?

— Добре съм. А ти?

— Много съм разстроена. Не разбирам какво става. Баща ти е в затвора, обвиняват го, че е откраднал пари. Безумие е да се смята, че съпругът ми е способен на подобно нещо. Това е някакво недоразумение — прошепна тя. — Не може да е друго.

— Не, майко. Не е недоразумение. Точно това се опитвах да ви кажа от дълго време, но вие отказвахте да ме чуете.

— Ти си виновна за всичко — изкрещя Натали. Тя крачеше напред-назад из стаята, скръстила ръце пред гърдите си.

Оливия се обърна към нея.

— Седни и изчакай реда си. Сега говоря с майка. Когато свърша, ще те изслушам.

— Ти, егоистична...

— Не го изричай. Ако искаш да ме обиждаш, ще си тръгнеш веднага.

Грейсън се усмихна. Беше впечатлен от това как Оливия беше взела ситуацията под контрола си.

— Майко, знам, че това е шок за теб.

Оливия виждаше гнева, който заливаше майка ѝ. Тя стоеше с изпънат гръб, напълно неподвижна. Гласът ѝ прозвуча ледено, когато каза:

— Шок? Съпругът ми е в затвора. Това е грешка — настоя тя. — Заради теб, млада госпожице. Ти предизвика всички тези слухове. Ти съсипа баща си с глупавите си обвинения.

Слухове? Оливия не знаеше откъде да започне. Тя погледна Грейсън и повдигна рамене.

— Ти трябва да оправиш нещата — заяви майка ѝ. — Покажи на баща си подкрепата, от която той се нуждае сега. Съвсем сам е в Ню Йорк, без никакви близки, които да му помогнат да преживее това унижение. Исках да отида при него, но отказаха да го пуснат под гаранция.

С основание — помисли си Оливия. Беше сигурна, че той ще опита да избяга.

— Отивам у Натали — заяви майка ѝ. — Ще остана там, докато всичко не се оправи.

Майка ѝ бе безнадежден случай. Тя все още вярваше на Робърт Маккензи, осъзна Оливия. В крайна сметка щеше да бъде принудена да приеме истината. Също и Натали. Нямаше полза да опитва да ги вразумява сега. Чак изпита съжаление за тях. Приемането на истината щеше да бъде болезнен процес и за двете им.

— Добре, Натали, твой ред е — каза Оливия.

— Знаеш ли, че Джордж е арестуван? Обвинен е в куп отвратителни престъпления.

— Да, знам — отвърна спокойно тя. Прекоси стаята до Грейсън и се облегна на него. Имаше нужда от подкрепата му.

— Цялата тази история е голяма каша — продължаваше да нарежда Натали.

— Натали, извади документите — нареди майка ѝ.

Натали отвори чантата си и извади купчина листи. Разгъна ги и започна да търси химикал.

— Какво правиш? — попита Оливия.

Натали най-после обясни.

— Всички активи на мама и татко са замразени, а повечето от парите ми са блокирани. Имам една малка сума, от която да се издържаме засега, но не е достатъчно, за да платя на адвоката на Джордж. Така че трябва ти да ни прехвърлиш попечителския си фонд. Знам, че не можеш да използваш парите си още една година, но ако го прехвърлиш на нас, ние можем да вземем заем срещу него и да наемем най-добрия адвокат, за да оправи тази бъркотия. Можеш да помогнеш да го измъкнем.

— Трябва да помогнеш и на баща си — каза майка ѝ твърдо. Тя праметна дръжката на чантата си през ръка и се пресегна за палтото си. — Просто трябва да се обадиш на леля си Ема и да настояш тя да подкрепи баща ти.

— И според теб в какво трябва да се изрази тази подкрепа? В това да му даде всичките си пари ли?

Майка ѝ вирна брадичката си.

— Да, точно така. Защитата му ще струва много пари, а Ема е член на семейството. Тя трябва да изпълни дълга си.

— Трябва да подпишеш тези документи — напомни й Натали и пхна листите почти в лицето на Оливия. — Няма да си тръгнем, докато не го направиш.

Оливия избута листите.

— Няма да подпиша нищо.

— Ще подпишеш — извика Натали. — Дължиш ни го.

За Оливия това преля чашата. Тя излезе спокойно от стаята, обърна се и каза:

— Грейсън, моля те отвори вратата.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Оливия седеше с Джейн и Колинс в болничната стая на Джейн и ги информираше за последните събития. Новината за баща ѝ все още беше сред горещите теми за телевизиите, но сега бяха започнали анализите *как е било възможно това да се случи отново*. Всички се сочеха един друг с пръст и ако историята се повтаряше, никой нямаше да поеме отговорност, че не си е свършил работата.

Оливия се чудеше колко хора бяха пренебрегнали знаците или просто се бяха престрували, че всичко е наред.

Колинс не можеше да разбере как беше възможно Натали да вини Оливия.

— По-лесно е да вини мен, вместо да признае, че е била ужасно измамена от собствения си баща — обясни Оливия. — Натали му вярваше.

— Натали знае какво е финансова пирамида, нали?

— Разбира се, че знае.

— Как мислиш, какво ще направи тя, като научи за дълга на Джордж към лихваря? — попита Джейн.

— Никак няма да се зарадва — предположи Колинс.

Оливия се засмя.

— Мислиш ли?

— Ами майка ти? — попита Колинс. — Мислиш ли, че тя някога ще проумее какво се е случило?

— Съмнявам се. Тя е безнадежден случай.

— Не, просто е лоялна докрай — каза Джейн. — Никой не е безнадежден случай. Виж брат ми. Лоугън напълно промени живота си.

Оливия се усмихна. Джейн винаги търсеше доброто у хората. Искаше ѝ се тя да е повече като приятелката си. Толкова мила и нежна душа.

— Ако бъде признат за виновен по всички обвинения, баща ти никога няма да излезе от затвора — предсказа Колинс.

— Ти как се чувстваш по този повод? — попита Джейн. Сега звучеше като психотерапевт. Седеше в леглото и опитваше да не обръща внимание на Колинс, която разбухваше възглавниците ѝ.

— Така е най-добре — каза Оливия. — Ако излезе, той пак ще го направи. Той просто не може да се промени.

Колинс не се съгласи.

— Баща ти знае разликата между редно и нередно. Той е избрал да краде.

Джейн издърпа една възглавница иззад гърба си и замахна с нея към Колинс.

— Върви да седнеш и спри да се суетиш покрай мен.

Колинс се разсмя, избягна възглавницата и седна на ръба на леглото. Оливия взе възглавницата и я остави върху един стол. Забеляза два дълги кичура от косата на Джейн. О, боже, косата ѝ пак беше почнала да пада. Дали не ѝ правеха химиотерапия и тя да криеше от тях? Обърна възглавницата, за да не забележи Джейн, после отиде до прозореца и се облегна на перваза му.

— Какво става? — попита Колинс, като забеляза мрачното изражение на Оливия.

Оливия не искаше да говори за болестта на Джейн сега, затова отвърна:

— Не искам повече да говорим за семейството ми. Писна ми. Да говорим за нещо друго.

— Добре — съгласи се Колинс. — Разкажи ни за Грейсън.

— Оливия не може да му се насити — съобщи Джейн.

И двете ѝ приятелки се засмяха. Оливия не се засегна, защото това беше истината. Не можеше да се насити на Грейсън. Просто Джейн повтаряше думите ѝ.

— Не разбирам. Наистина не разбирам — каза Оливия озадачена. — Вземам разни решения и веднага щом го видя, искам да... нали се сещате.

— Влюбена си в него — обясни очевидното Колинс.

— Разбира се, че съм влюбена в него. Нямах да бъда толкова нещастна, ако не бях. Но няма да се омъжа за него.

— Той предложи ли ти? — попита Джейн.

— Не.

— Каза ли ти, че те обича? — попита Колинс.

— Не. Но знам, че държи на мен. Всички дребни неща, които прави за мен... — Гласът ѝ изтъня, като се замисли за Грейсън.

— Например? — подкани я Колинс. — Дай ни пример.

— Винаги носи резервен инхалатор за мен, защото знае, че често забравям да си сложа моя в чантата. И прави толкова мили жестове за мен. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Когато го видях за първи път, си помислих, че прилича на Джеймс Бонд. Беше толкова елегантен и секси и...

Тя замълча и Колинс попита:

— И си помисли, че подхожда с жените като Джеймс Бонд — че ги сменя постоянно?

— Точно така. Но той изобщо не е такъв. Той е отговорен и стабилен. — Сети се за това как се държеше Грейсън с Хенри. Беше търпелив и внимателен и Оливия знаеше, че той винаги щеше да се грижи за племенника си. Хенри също го знаеше. — Понякога си мисля за бъдеще с него и после се сецам през какво преминаха твоите родители, Колинс и майка ти, Джейн. И семейството на Сам също. Виждах страха им, чувах ги да плачат. Известно време, когато всички освен доктор Пардио смятаха, че ние умираме, вашите семейства идваха и бдяха край леглата ви. За тях беше ужасно.

Колинс кимна.

— Всички го помним, Оливия.

— Как мога да подложа Грейсън на това? — Тя поклати глава. — Не мога да му го причиня. Не искам.

Колинс не се опита да я убеди, че греши. Как би могла, след като Джейн беше толкова зле в момента?

— Не можеш да живееш живота си в очакване кога болестта ще се завърне — заяви Джейн. — Това е фатализъм. Оливия, трябва да престанеш да се страхуваш.

— Ами ти, Джейн? — попита Оливия. — Какво става с теб?

— И не ни казвай, че пак имаш грип — предупреди я Колинс.

— Сега се чувствам по-добре. Много е странно. Чувствам се адски зле и после почвам да се оправям. Откакто доктор Пардио отсъства, един друг лекар се грижи за мен. Между другото Лоугън ще се появи всеки момент. Моля ви, не говорете пред него за болестта ми. Става ли? Той се разстройва ужасно. Знам, че е много изплашен, затова нека говорим за весели неща.

Те бързо се съгласиха. Сега беше ред на Колинс да разкаже на приятелките си за новините около себе си. Каза им, че още чака да ѝ съобщят кога ще започне обучението в академията на ФБР. Не можела да разбере защо се бави толкова, но смятала, че има нещо общо с историята на здравословното ѝ състояние.

Джейн се ядоса и заяви:

— Ти си същата като Оливия. Двете просто трябва да си промените отношението.

Започна спор и Джейн го прекрати, като смени темата.

— Не мога да повярвам колко неща ти се случиха през последните няколко месеца, Оливия. Първо те нападнаха онзи изпълнителен директор и бодигардът му, а ФБР те спасиха. Простреляха те на три места, после едва не те отвлякоха, за да те затворят в лудница.

— Надявам се, че това е краят. Наистина се моля да открият кой е стрелял по теб — обади се Колинс.

Лоугън влезе и чу думите ѝ.

— Джейн ми каза, че е бил онзи Мартин.

Очите му бяха зачервени, явно беше плакал. Никой не го спомена.

— И аз мислех така — кимна Оливия. — Но докато няма твърди доказателства, Грейсън продължава да не освобождава охраната ми. Не се интересува, че не искам да ходя с бодигард по петите. Голям инат е.

— Какви твърди доказателства? — попита Лоугън. Той заобиколи леглото и целуна Джейн по челото.

— Признание например — предположи Джейн. — Но той очевидно си мълчи.

— Ако открият оръжието, също ще свърши работа. Ако могат да го проследят до Мартин, Грейсън ще бъде убеден — поясни Оливия.

— Кога се прибиращ вкъщи? — попита Колинс Джейн.

— Надявам се утре — отвърна Джейн. — Оливия, ще бъдеш ли в града през следващите две седмици?

— За стаята на Дракула ли? Разбира се.

— Защо лекарят изчаква толкова дълго? — учуди се Колинс.

— Иска първо да си довърша лекарствата.

Оливия отново се прозя.

— Чувствам се изтощена. Ще си ходя. Хайде, Колинс. Да оставим Джейн да се види с брат си.

Оливия изчака двете с Колинс да се качат в асансьора, преди да заговори за състоянието на Джейн.

— Косата ѝ пада.

— Видях възглавницата ѝ — кимна Колинс.

— Тя не иска ние да знаем.

— Можем да опитаме да поговорим с лекаря, който замества доктор Пардио, но той сигурно ще запази тайната ѝ, ако тя е настояла за това. В такъв случай няма да ни каже нищо.

След няколко мига Колинс хвана Оливия за ръката и прошепна.

— Върнал се е, нали?

— Може би — съгласи се тя. После се сети, че трябва да бъде по-позитивно настроена и добави: — А може би не.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Оливия изкара една седмица в ада. Телефоните не спираха да звънят, заплахите не секваха, а заради суматохата, която неволно предизвикваше в офиса, беше принудена да работи от дома си. До петъка вече се чувстваше като орангутан в клетка.

Почти изглеждаше като такъв. Продължаваше всеки ден да се къпе и да мие зъбите си, но ходеше боса и не правеше нищо с косата си. Всяка сутрин я връзваше на опашка, но до вечерта кичурите висяха около лицето ѝ. С яденето не проявяваше по-голямо старание. Разнасяше пакет с чипс и диетична кола.

Седеше със скръстени крака на пода, подпряла лаптопа на коленете си и стиснала молив между зъбите. Тъкмо се пресягаше да си вземе чипс, когато на вратата се почука. Тя забодде молива в косата си, лапна чипса и отиде да отвори.

Когато вратата се отвори, Грейсън я погледна и се разсмя.

Тя не се смути от вида си:

— Какво е толкова смешно?

Той не искаше да ѝ каже. В сегашното ѝ настроение, все едно нямаше да му повярва, ако ѝ кажеше, че за него е красива, както и да е облечена. С лице без следа от грим и дрехи, които биха отказали и някои скитници, Оливия пак изглеждаше ослепително като на корица на модно списание.

Телефонът звънеше, когато Грейсън затвори вратата и заключи. Поредното заплашително съобщение започна да се записва на телефонния ѝ секретар.

— Колко...

Тя пхна пакета с чипс в ръката му.

— Запомни си мисълта — каза тя и се втурна в кабинета си, за да чуе остатъка от съобщението.

Гласът звучеше като сърдито ръмжене.

— Разбра ли, кучко? Двама ни с Бил ще ти отмъстим за това, че взе всичките пари. Ще те...

Оливия грабна телефона, преди Грейсън да стигне до нея, и изкрещя:

— Не се казва двама ни с Бил, а *двамата* с Бил ще ти отмъстим... тъпако. — Тя затръшна телефона.

— Добре, скъпа. Мисля, че е време да се махнеш отгук за малко — заяви Грейсън спокойно. Той постави ръцете си на раменете ѝ и я поведе към кабинета. Раменете ѝ бяха сковани и твърди като дъска за гладене.

— Как може да искаш да те видят с мен? — Тя звучеше тъжна. Осъзна, че се самосъжалява, но телефонните обаждания я потискаха, както и изолацията. Не беше излизала от апартамента си от понеделник.

— Надявам се да се преоблечеш и да си obuеш обувки — каза той сдържано и я бутна към спалнята.

— Ще трябва да си сменя името — каза тя — и да се преместя в Европа, където никой не ме познава. Точно това ще трябва да направя.

— Положението ще се оправи — обеща ѝ той.

Тя отхвърли със сумтене думите му. Грейсън я обърна към себе си и повдигна брадичката ѝ.

— Сумтенето не подхожда на една дама, скъпа.

Без да обърне внимание на коментара му, тя каза:

— Знаеш ли коя е голямата ирония? Натали и майка ми не получават такива враждебни обаждания.

— Говорила си с тях?

— Само веднъж. Натали също ми оставя ужасни съобщения. Вчера, когато тя се обади и вдигнах, бе пак същото. Двете с майка ми се крият, така че тези заплашителни обаждания изобщо не достигат до тях.

— Искаш ли те да получават такива обаждания?

— Не, разбира се. Просто казвах...

Нежността в очите му разтопи сърцето ѝ и изведнъж нейното мрънкане и оплакване ѝ се сториха глупави.

— Защо си тук? — попита тя.

— За да те изведа на вечеря.

— Носиш ли си пистолета?

Той се усмихна.

— Да.

— Добре. Ако искаш да рискуваш, ще отидем на вечеря.

Опашката ѝ го разсейваше. Той издърпа ластика от косата ѝ и ѝ го подаде.

— Така е по-добре — каза той. Погали с пръсти брадичката ѝ, наведе се и я целуна.

— Понякога ме изумяваш — прошепна тя. Как можеше този страхотен секси мъж да иска да бъде с нея? Той можеше да има всяка жена на света, а ето че бе тук.

— Изумявам те, а? Това ми харесва. — Той изглеждаше прекалено доволен от себе си.

— Само понякога, Грейсън.

— Имаме резервация в „При Вероник“ след деветдесет минути. Губиш време.

Тази новина я слиса. „При Вероник“ беше най-нашумелият ресторант във Вашингтон. Беше получил фантастични оценки от кулинарните критици и беше плътно резервиран всяка вечер от откриването си насам.

— Там се правят резервации за шест месеца напред. Как си...

— Оливия?

— Да?

— Облечи си бялата рокля.

Тя ахна.

— Но това означава...

— Ще ти обясня всичко в колата. Действай.

Не се наложи той да я подканва отново. Тя вече събличаше дрехите си в банята, преди той да затвори вратата на спалнята зад себе си. Оливия си взе душ, изми и изсуши косата си за рекордно кратко време. Повече ѝ отне гримът. Искаше да изглежда знойно привлекателна. Тъмният опушен грим подчерта цвета на очите ѝ. След като си сложи червено червило, тя свали халата, напръска се с парфюм и облече дантелено бельо. След това дойде ред на роклята. Вероятно беше грях да обичаш някоя дреха толкова, колкото Оливия, но тази рокля беше съвършена. Беше създадена през 1960-а, но не беше обличана никога... до тази вечер. Беше платила цяло състояние за нея в един винтидж магазин и тя си струваше всеки долар. Имаше дълбоко квадратно деколте и дълги заострени ръкави, които стигаха точно под китката. Беше права, къса, точно до коляното и платът се притискаше

до всяка извивка на тялото ѝ. Тази рокля беше толкова впечатляваща, че можеше да превърне всяка жена в съблазнителка.

Беше готова. Един последен поглед в голямото огледало и Оливия си пое дълбоко дъх и отвори вратата, без да издаде звук.

Грейсън стоеше до прозореца. Главата му беше наведена, защото той преглеждаше съобщенията на телефона си. Той вдигна глава, видя я и реакцията му беше мигновена. Устата му пресъхна. Не можеше да преглътне или да диша. Оливия изглеждаше поразително. Чувстваше се толкова възбуден, че можеше да се закълне, че кръвта му е пламнала във вените.

Оливия не се нуждаеше от комплиментите му. Огънят в очите му ѝ каза всичко.

Мина една минута, после още една, а той още не беше казал нито дума. Пристъпи бавно към нея. От начина, по който я гледаше, сърцето ѝ затуптя бясно. Ако той беше пантера, тя беше плячката му и всеки нерв в тялото ѝ се напрегна в очакване.

За Грейсън първичната нужда да я докосне надделя над предпазливостта му. Той застана пред нея, поставил едната си ръка на кръста ѝ, а другата на врата. Грубо изви косата ѝ в юмрука си, дръпна главата ѝ назад и изръмжа:

— Отвори си устата. — И след секунда устните му вече покриваха нейните. Той се наслаждаваше на вкуса ѝ. В този момент тя беше напълно негова. Никой друг не можеше да я има. Тя му принадлежеше.

Изгарящата целувка свърши. Той повдигна глава и се взря в очите ѝ, после бавно потърка палеца си по устните ѝ. Пое си дълбоко дъх.

— Ще ти взема палтото.

Оливия едва се освести. Тя бързо се върна в спалнята, за да си вземе чантичката. Целувката я беше разтърсила толкова силно, че тя за малко щеше да тръгне без нея. Зърна отражението си в огледалото. Червилото си стоеше на устните ѝ. Впечатляващо, помисли си тя. Особено предвид начина, по който Грейсън опитваше да я погълне. Дори само като мислеше за тази целувка и сърцето ѝ започваше да бие лудешки.

Грейсън ѝ помогна да си облече палтото и заключи вратата вместо нея. Все още не беше казал и дума за вида ѝ и поради някаква

причина този факт я радваше.

Той отново беше паркирал на забраненото място пред сградата ѝ. Джон стоеше зад бюрото си и говореше с един полицай до вратата. Оливия забави крачка, за да ги поздрави, но Грейсън стисна лакътя ѝ и я дръпна да побързат да се качат в колата. Имаше ли гневни хора, които я чакаха отвън? По предното стъкло валеше суграшица. Кой би стоял навън в такова време. Оливия усети как един тъмен облак се спуска над веселото ѝ настроение и опита да го прогони. Щеше да си прекара чудесна вечер с Грейсън. Без никакви грижи. Без усложнения.

Щом потеглиха, той най-последно проговори.

— Предпочитам да не си сваляш палтото по време на вечерята.

Тя се засмя. Той също.

— О, боже... сериозно ли? Няма да стоя с палто, докато вечерям.
— Засмя се отново. — Значи роклята ти харесва?

— Да ти кажа ли какво исках да ти направя, като те видях застанала на вратата?

Лицето ѝ пламна и тя усети, че се изчерви.

— Роклята не е неприлична, нали?

Бавната му усмивка я изненада.

— Не, роклята е красива.

— Тогава какъв е проблемът?

Той реши, че е най-добре да ѝ каже истината.

— Ти. Ти си проблемът.

Тя се обърна към него и скръсти ръце в самозащита.

— Ще ми обясниш ли?

— Начинът, по който изпълваш роклята. Как тя обгръща съвършеното ти пищно тяло, чувственият начин, по който ти се движиш в нея... по дяволите, би трябвало да е незаконна. — Гласът му ставаше все по настойчив. — Ти си най-сексапилната жена, която съм виждал, а в тази рокля... — Той поклати глава. — Просто не си сваляй палтото.

Той намираще тялото ѝ за пищно? Тя едва се сдържа да не погледне гърдите си. Чакай малко... Пищно дали не означаваше дебело? Не, невъзможно. Грейсън нямаше да я гледа по този начин, ако смяташе, че е дебела. Той ѝ казваше, че изглежда съблазнителна. Тя му се усмихна, за да му покаже, че оценява комплимента му, но той отговори на усмивката ѝ с мръщене.

— Сега пък какво? — попита тя.

— Колко други мъже са те виждали в тази рокля?

— Тази рокля е от 1960-а и...

— Колко?

— Николко. Обличам я за пръв път. Пазех я за специален случай и ти ми каза да я облека.

— Така е.

— Помниш ли обещанието? Веднага щом си убеден, че зад решетките е човекът, опитал да ме убие, ще изтеглиш охраната ми и ще го отпразнуваме.

— Намерихме оръжието...

Тя го прекъсна:

— Оръжието, с което са стреляли по мен?

— Да — усмихна се той. — Същото.

— Къде го открихте?

Грейсън обеща да ѝ разкаже всичко по-късно. Той спря пред входа на ресторанта. Един пиколо се втурна да отвори вратата на Оливия, докато друг заобиколи и даде на Грейсън картонче, с което да получи колата си на тръгване. Грейсън каза на мъжа да не паркира колата далече.

„При Вероник“ беше малко бистро с европейски стил. Грейсън наблюдаваше тълпата, когато влязоха. Стори му се, че всеки мъж в заведението зяпна Оливия и това не му хареса никак. Тя още не беше съблякла палтото си, а в секундата, в която се беше появила, вече беше привлякла вниманието им.

— Може ли да поема палтото ви? — попита метрдотелът, когато се приближиха до малката му катедра.

Тя погледна Грейсън.

— Може ли?

Той измърмори нещо неразбираемо, преди да ѝ помогне да свали палтото си. После я хвана за ръка и я поведе към бара. Сякаш морето се разделяше, мъжете се дръпваха настрана, за да ѝ направят път. Беше направо комично и ако той не изпитваше такава ревност в момента, щеше да се засмее. Вместо това реши, че е добре малко да сплаши зяпачите и разкопча сакото си, така че да се видят служебната му значка и пистолетът.

Оливия също забеляза погледите на мъжете. Реагира на тях с паника. От скандала с баща ѝ, медиите бяха пълни със снимки на семейство Маккензи. Имаше доста снимки на родителите и сестра ѝ на различни партита, но тъй като Оливия никога не ходеше с тях, не беше очаквала да я разпознаят толкова лесно.

Тя се обърна към Грейсън и прошепна в ухото му:

— Не съм сигурна, че това е добра идея. Мисля, че някои от тези хора знаят коя съм. Зяпат ме. Май трябва да си тръгнем.

Той обви ръка около кръста ѝ и я придърпа до себе си.

— Зяпат те заради роклята. — Не беше само заради роклята, разбира се. Зяпаха красивата жена.

Метрдотелът се появи и съобщи, че масата им е готова. Грейсън не хареса първата маса, която им предложиха — намираше се точно в средата на залата, но имаше още една свободна, до стената и почти в дъното на ресторанта. Тя беше по-уединена.

Щом Оливия седна и се зачете в менюто, започна да се отпуска. Беше обърната с гръб към останалите в ресторанта и реши, че Грейсън ще се оправя с всички проблеми тази вечер. Ако някой поискаше да ѝ се нахвърли и да започне да я ругае заради баща ѝ, щеше да остави Грейсън да го прогони. Нямахте да позволи на нищо да помрачи вечерта ѝ.

Опита да разпита Грейсън за подробности за оръжието, но той поклати глава.

— Ще говорим след вечерята. Всеки път като се сетя, че е можело да бъдеш застреляна, се ядосвам адски. Не искам да си загубя апетита.

Тя насочи вниманието си към менюто. Всички ястия бяха написани на френски, с превод на английски отдолу. Всичко звучеше прекрасно.

— Умирам от глад — призна тя.

— Чипсът не те ли засити?

Един сервитьор донесе на масата им сребърна кошничка, пълна с прясно изпечен хляб, и малък сребърен поднос със сладко, меко масло.

— Доктор Пардио би харесал този ресторант — отбеляза тя.

Телефонът на Грейсън започна да вибрира. Грейсън го извади от джоба си, за да погледне кой го търси, после бързо се изправи.

— Ей сега ще се върна. Трябва да се обадя.

Грейсън не се бави дълго.

— Много съжалявам, Оливия, но се налага да си тръгнем. В момента карат Хенри към спешното. Ще му правят шевове. Не звучи много зле — добави той, като видя как пребледня Оливия.

Тя не зададе никакви въпроси, докато не се озоваха в колата.

— Какво е станало?

— Той отиде на рожден ден в един от онези детски центрове. Явно е опитал да направи салто в някакъв басейн с топки и не го е уцелил. Бащата на Ралф смята, че ще се наложи да направят на Хенри шест шева на челото. Ралф е най-добрият приятел на Хенри и също няма никакъв мозък в главата.

— Хенри е умно момче.

— Да, така е — съгласи се Грейсън. — Но освен това току-що стана на девет и на тази възраст думата *предпазливост* не съществува.

След няколко минути вече влизаха в спешното отделение. Ралф и баща му бяха в чакалнята. Веднага щом видяха Грейсън, те се втурнаха към него.

— В момента правят рентгенова снимка на Хенри, за да се уверят, че няма мозъчно сътресение. Кой е това? — попита бащата на Ралф и протегна ръка към Оливия.

Грейсън ги представи.

— Оливия, това е доктор Ралф Джоунс.

Докторът не пускаше ръката на Оливия. Като се взираше в нея, той каза:

— Аз съм офталмолог. Разведен офталмолог. Ще седнете ли при нас с Ралф, докато Грейсън провери как е Хенри.

По дяволите, помисли си Грейсън, Ралф я сваляше. Грейсън обви ръка около раменете ѝ и каза:

— Тя работи в НАП.

Докторът пребледня, но бързо се съвзе.

— Явно някой трябва да работи и това. Защо не ми разкажете за работата си?

— Тя ще дойде с мен — обади се Грейсън. — Пусни я, Джоунс. Няма нужда да стоите повече, след като аз съм тук.

Оливия смекчи резкия му отговор.

— Бих искала да постоя при Хенри.

Тя забеляза, че една сестра ѝ маха с ръка. Беше Катлийн от отделението по химиотерапия. Оливия се извини и отиде да я поздрави.

— Какво правиш в спешното?

— Не им достига персоналът, така че замествам тук. Как си ти, сладурче?

— Добре.

— Да, не се съмнявам — каза сестрата, като погледна към Грейсън. — Страхотен мъж си си намерила.

Оливия се съгласи. Грейсън беше страхотен мъж.

— Джейн пак ли е в болницата? — попита Катлийн. Тя знаеше всичко, което се случваше в болницата, и особено държеше да научава всичко, свързано с Мъничетата. — Затова ли си тук?

— Не — отвърна Оливия. — Този път не.

— Джейн много се намъчи — каза Катлийн.

— Тя каза, че сега е по-добре, но не ѝ вярвам. Нито пък Колинс и Сам.

— Доктор Пардио се върна от медицинската си конференция, а знаеш, че той прави чудеса. Ще се справи с това. Защо си тук в такъв случай?

След като Оливия бързо ѝ обясни, Катлийн се обади на рентгена, за да разбере още колко време ще се забави Хенри.

— Вече го водят насам. Нещо специално ли беше планирала за тази вечер? Издокарала си се.

— Вечеря в „При Вероник“ — отвърна Оливия.

— О, много лъскаво — каза Катлийн. — Не мисля, че друг път съм те виждала с грим. Изглеждаш страхотно. Дай да видя с какво си облечена.

Оливия се усмихна, разкопча палтото си и го разтвори.

— Фантастична е — ахна Катлийн. — А платът е божествен.

Грейсън беше попълнил документите и се приближи зад Оливия. Катлийн се представи и попита:

— Отдавна ли ходите с Оливия?

— Ние не... — започна Оливия. Тя беше забелязала многозначителния поглед на Катлийн и реши, че трябва да ѝ обясни, че двамата с Грейсън не са гаджета, и че вечерята е по-скоро свързана с разследването, водено от Грейсън, но той я прекъсна.

— От известно време.

— В такъв случай знаете, че Оливия е голяма пакостница, нали?
— усмихна се сестрата. — Направо ни побъркваше, когато беше на възрастта на племенника ви. Нямахме търпение да дойдем на работа само за да видим какво още е измислила.

— Катлийн разкроява истината. Аз бях истински ужас по онова време.

Грейсън се наведе и прошепна:

— По онова време?

— Почивката ми свърши — каза Катлийн. Тя прегърна Оливия.
— Ще настанят Хенри на четвърто легло. Това е зад втората завеса вляво. Защо не изчакате там?

Веднага щом Катлийн се отдалечи, Оливия каза:

— Аз трябва да изчакам тук. Ралф и Ралф тръгнаха ли си?

— Да — отвърна той. — Но ти ще дойдеш с мен. Хенри ще се радва да те види. Той постоянно пита за теб.

— Наистина ли? — усмихна се тя.

— Наистина. Налага се да измислям най-различни ужасни истории за теб.

Двамата тръгнаха към леглото, което Катлийн им беше посочила. Обувките на Хенри бяха на един стол в ъгъла, заедно с палтото му. От другата страна на леглото имаше още един стол.

— Защо не седнеш тук, а аз ще проверя дали всичко е наред — каза Грейсън.

Той вървеше към асансьорите, когато вратите се отвориха и един санитар изкара седналия в количка Хенри. Цялото лице на Хенри беше в кръв. Раната започваше от косата над дясното слепоочие и свършваше на върха на веждата му. От носа му също беше текла кръв.

Грейсън се сепна, когато видя толкова много кръв, но прикри реакцията си, защото Хенри го наблюдаваше.

— Как си, Хенри? — попита той със съчувствие.

Детето се стараяше да не заплаче.

— Боли ме — прошепна то, докато минаваше с количката край Грейсън. — Ралф каза, че ще ме бодат с игла в главата. Голяма игла — добави разтревожено.

Хенри забеляза Оливия, когато санитарят спря количката. Толкова се зарадва да я види, че скочи от количката и се втурна към

нея. Тя тъкмо се изправяше, когато той се хвърли в ръцете ѝ, като едва не я събори.

— Радвам се, че си дошла да ме видиш.

— Напоследък раните ти дойдоха твърде много, а? — каза тя съчувствено. — Дай да видя какво си направил с лицето си.

Той се дръпна назад и я погледна.

— Сестрата го почисти, но пак започна да кърви.

— Боли ли?

Той кимна.

— Много — призна той. Хенри забеляза, че отпред роклята на Оливия е изцапана с кръвта му и очите му се напълниха със сълзи. — Съсипах красивата ти рокля.

Усмивката ѝ беше пълна с нежност. Тя отметна косата от очите му и каза:

— Няма нищо. Стара е.

Хенри се сети за най-голямата си тревога.

— Ще ми забият голяма игла в главата.

Грейсън стоеше и я гледаше как изслушва тревогите на Хенри. Тя изобщо не се интересуваше от роклята си. Мислеше само как да утеши детето.

Сърцето на Грейсън се изпълни с любов към нея. Помисли си, че сигурно трябва да ѝ каже какво чувстваше, но знаеше какво ще се случи. Тя щеше да се паникьоса и да избяга. Той вече разбираше по какъв начин работи мозъкът ѝ. Тя щеше да побегне, това беше сигурно. Обаче нямаше да стигне далече, защото той беше твърдо решен да прекара остатъка от живота си с нея. Трудното щеше да бъде да я убеди да се съгласи.

Грейсън реши, че ще мисли за този проблем друг път и се съсредоточи върху племенника си. Вдигна го на ръце и го сложи върху бюрото. После наклони главата му настрана, за да огледа по-добре пораженията.

— Носът ти счупен ли е?

— Не, не е. Няма и сътресение — съобщи им лекарят от спешното. — Просто си е ударил главата. Дежурният пластичен хирург вече е тук, но довършва с един друг пациент. Реших, че трябва да го поеме пластичен хирург заради мястото на раната. Аз само ще сложа упойката и ще почистя наоколо.

Една сестра подготви метален поднос до леглото. Хенри забеляза иглата и сграбчи ръката на чичо си. Грейсън спокойно го увери, че иглата ще премахне болката и веднага щом упойката подейства, Хенри се отпусна. Когато пластичният хирург пристигна, Хенри се смееше на една история, която Оливия му беше разказала.

Тръгнаха си от болницата чак към десет и Хенри заспа на задната седалка още преди да излязат от паркинга.

— Благодаря ти — каза Грейсън на Оливия, докато поглеждаше племенника си в огледалото за обратно виждане. — Твоето присъствие много успокои Хенри.

— Радвам се, че той е добре — отвърна тя. — Хенри е страхотно момче.

— Много съжалявам за тази вечер — продължи той. — Нещата не се развиха както беше планирано.

— Има по-важни неща от вечеря в скъп ресторант — каза тя.

— Ще празнуваме друг път — обеща той.

— Не ми разказа за оръжието — напомни му тя. — Сигурен ли си, че са намерили точно оръжието, с което са стреляли по мен?

— Да, балистичната експертиза го потвърди. Пълно съвпадение. Няма съмнение.

— И?

— Беше в къщата на Рей Мартин. Намериха го вътре в къщата. Обаче по пистолета нямаше никакви отпечатъци. Всички следи са били изчистени.

— Но нали от полицията вече бяха претърсили къщата му от долу до горе. Как са го пропуснали? И как са решили да я претърсят отново?

— Някой се обадил. Не се представил, само казал, че е съсед. Казал, че синът му и няколко приятели влезли в празната къща и го намерили.

— Значи наистина е бил Мартин. Простичък мотив — отмъщение — каза тя. — Надявах се да е Симънс. Възможно е той да е научил за Джорджсън и Мартин и да е подхвърлил оръжието. Надявах се подлият партньор на баща ми никога вече да не види слънчева светлина.

— Надеждите ти може и да се сбъднат — каза ѝ той. — Ние го арестувахме в офиса му във Вашингтон. Тъкмо беше започнал да

унищожава документи, когато пристигнахме. Не само ще бъде обвинен заради ролята си в опита за отвличането ти, но ако намерим в онези папки с документи това, което очакваме, той ще бъде съден и за участието си във финансовата пирамида. За нещастие вече са го пуснали под гаранция, така че засега е на свобода, но го чака доста време зад решетките.

— Не мислиш, че Мартин е стрелял по мен, нали?

— Не — призна той. — Но като открихме оръжието... — Той не довърши изречението си и поклати глава.

— Знаеш ли какво означава това? Щом Мартин е в ареста, случаят е приключен. Поне моят случай. Без повече охрана.

Тя се усмихваше, докато той не ѝ припомни:

— Ами заплахите със смърт по телефона?

— О. — Приливът на оптимизъм се изпари. Как беше забравила за обажданията?

— Точно така — натърти той. — Охраната остава.

— Може би само няколко дни още — съгласи се тя. — Яростта срещу баща ми скоро ще започне да отшумява.

— Няма да стане за няколко дни.

Тя знаеше, че той е прав.

— Аз ще плащам за охраната.

— Не, няма.

Тя преброи до десет. Не помогна.

— Настоявам.

Напрегнатата му челюст ѝ подсказа, че той ще упорства.

— Настоявай си колкото искаш.

Тя реши да отложи този спор, тъй като нямаше изгледи да го спечели. Освен това астмата ѝ се обаждаше. Студеният нощен въздух предизвикваше хриповете. Тя отвори чантичката си и осъзна, че не е взела инхалатора си.

— Грейсън...

Той бръкна в джоба на палтото си и извади един инхалатор.

— Заповядай.

Тя използва инхалатора и без да се замисли, му го върна. Чак когато той влезе в гаража си, Оливия осъзна къде я води той.

— Трябваше да ме оставиш у нас. Има пазач до вратата.

— Още не мога да те заведа у вас. Не сме вечеряли.

Той паркира колата и слезе да ѝ отвори.
— „Макдоналдс“ е отворен — каза тя.
— Ще ти приготвя изискана вечеря.
— Наистина ли?
— Харесваш ли хотдог?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Оливия опита да пожелае лека нощ на Грейсън при вратата на апартамента си, но той не ѝ позволи. Влезе с нея вътре, ритна вратата да се затвори и рязко я придърпа в прегръдката си.

— Искам те.

От джентълмен до първобитен човек, помисли си тя. Трансформацията беше изключително възбуждаща. Тя опита да си спомни защо не трябва да си ляга с него. А, да, трябваше да поговорят.

— Грейсън, трябва да ти кажа...

— Сега. Искам те сега.

Не ѝ даде време да спори. Целуна я силно и ѝ описа подробно как ще прави любов с нея. Когато той свърши с описанието, краката ѝ бяха омекнали като желе.

Той чакаше позволениято ѝ. Тя обви ръце около врата му и зарови пръсти в косата му.

— Много си красноречив — прошепна тя.

Само тази вечер, обеща си тя. Само още веднъж. После щеше да го накара да си тръгне.

Желанието им един за друг беше яростно и се любиха дивашки. Грейсън не беше нежен, нито тя. Устните ѝ се подуваха от целувките му, раменете му бяха издрани от ноктите ѝ. Когато Грейсън най-после събра сили, за да се отмести от нея, едва си поемаше дъх и тялото му беше плувнало в пот. Нейното ухание смесено с неговото се носеше във въздуха наоколо.

— О, боже... — въздъхна Оливия.

— Гласът ти е станал дрезгав — каза ѝ Грейсън.

— Може да съм крещяла.

— Може? — попита той ухилен. — Не спираше да викаш. Май бях малко груб?

— И аз бях малко груба.

Сега или никога — каза си той. Може да не беше най-добрият момент, но все пак щеше да опита, докато тя още се освестяваше. Той

се раздвижи бързо и тя нямаше време да реагира. Той я затисна към леглото и каза:

— Искам да ти кажа нещо. — Той хвана лицето ѝ в дланите си.

Тя го погледна смутена.

— Да?

— Обичам те.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не. Не може да ме обичаш. Аз трябва да...

— Обичам те — повтори той твърдо.

— Грейсън...

Той я целуна по челото.

— Ти също ме обичаш.

Тя се опита да го отблъсне.

— Това няма значение — извика тя.

— Сигурен съм, че има.

Той се претърколи по гръб и се взря в тавана. Тя опита да стане, но той стисна ръката ѝ и я дръпна назад. Тя се стовари върху него. Задържа я като затворник, обвил ръката си около кръста ѝ, и натисна главата ѝ да се отпусне върху рамото му.

— Успокой се, скъпа. Всичко ще бъде наред.

Иронията на ситуацията не му убягна. Той трябваше да я успокоява, защото ѝ беше казал, че я обича. Оливия отчаяно се насилваше да не заплаче.

— Оставих това да стигне прекалено далеч — прошепна тя, заровила лице до врата му. — Не трябваше. Знаех си. Наистина знаех, но ти си толкова неустоим. Когато съм с теб, ставам по-слаба.

Той реши да не обръща внимание на тирадата ѝ.

— Искам те в леглото си всяка вечер — каза той дрезгаво. — Искам да се събуждам до теб.

— Не, не мога...

— Обичам те — повтори той. — Ще се омъжиш ли за мен?

Реакцията ѝ изобщо не можеше да се определи като насърчителна. Тя се изправи рязко и почти извика:

— О, боже, не!

Той би трябвало да се засегне. Отвратеното изражение на лицето ѝ засегна егото му. Но той не се разстрои, защото беше сигурен, че знае какво става в нейната прекрасна, но напълно обърквана глава.

— Кажи ми, че ме обичаш — каза той. Ръката му се премести в основата на врата ѝ и той дръпна косата ѝ, принуждавайки я да го погледне. — Кажи ми. Знам, че ме обичаш. Искам да те чуя как го казваш.

— Няма да има значение — промълви тя. Една сълза се спусна по бузата ѝ. — Не разбирам защо искаш...

— Просто го искам — прекъсна я той. — Кажи ми.

— Обичам те.

Стягането в гърдите му мигновено изчезна. Въпреки че знаеше какво изпитва тя, се нуждаеше от потвърждението ѝ. Останалото зависеше от него.

— Няма да се омъжа за теб, Грейсън. Не мога да се омъжа за теб. Ти трябва да продължиш живота си без мен.

— Ами Колинс, Джейн и Саманта? Те могат ли да се омъжат? Ще го направят ли?

— Какво общо имат приятелките ми с този разговор?

— Всичко — отвърна той. — Те имат много общо. Както и доктор Андре Пардио. Приятелките ти са били в същата експериментална програма под неговото ръководство.

Тя не можеше да го погледне. Отпусна се до него.

— Да.

Той започна да гали гърба ѝ и усети колко е напрегната.

— Леля ти ми разказа за този период от живота ти. Била си в болницата дълго време, нали? — Тя не отговори, но той продължи: — Знам, че семейството ти не е дошло нито веднъж да те види. Била си съвсем сама.

— Радвах се, че е така — бързо каза тя. — Виждах през какво преминават семействата на приятелките ми. За тях беше ужасно. Все още виждам лицата им, мъката им.

Тя си спомни какво беше казала веднъж Сам след посещение на семейството ѝ. Всички се бяха разплакали и Сам ѝ беше казала, че може би е по-добре да умре, защото така те ще намерят покой.

— Ти си мислиш, че болестта ще се върне — каза той спокойно. — И не искаш никой, когото обичаш, да премине през тази агония. Нали така?

Тя мълчеше.

— Приятелките ти също ли са такива фаталистки?

— Те са реалистки, също като мен.

— Ясно. — Пръстите му се спуснаха по гръбнака ѝ. — Значи си съгласна да живееш живота си в очакване на смъртта? Какво е това, по дяволите, Оливия? Не разбираш ли колко е налудничаво?

Изведнъж тя побесня. Отблъсна се от него и скочи от леглото.

— Не ме интересува дали разбираш, или не — извика тя. Грабна копирения си халат си и го облече. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да завърже колана си. — Фаталистка ли? Питай Джейн как се чувства напоследък. — Тя прекара ядосано пръсти през косата си. — От нас четирите тя е най-голямата оптимистка, но каква полза от това? Болестта ѝ се е върнала. Знам го. О, боже, бедният Лоугън. Той току-що се завърна в живота ѝ като неин брат и сега преминава през ада. Всичките тези години той пиеше и вземаше наркотици, държеше се ужасно с нея и сега толкова отчаяно се опитва да оправи нещата, но вече е твърде късно. Не знам какво ще стане с него, когато тя умре. — Сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Ами Хенри? Помисли ли за него, Грейсън? Той вече е загубил майка си. Искаш ли той да ме гледа как умирам? — Тя вдигна ръце. — Няма повече да говоря за това.

Грейсън искаше да отиде при нея, да я утеши, но в почти истеричното ѝ състояние знаеше, че тя ще го отблъсне. Той седна, небрежно се облегна на таблата на леглото и каза:

— Добре. Сгрешил съм. Няма значение.

Небрежният му тон я обърка. Тя пристъпи към него.

— Няма значение?

— Предложението ми. Няма значение. Забрави го. Ела седни до мен. Искам да те помоля за една услуга.

Тя бавно отиде до леглото и той я дръпна в скута си. Погледна го изплашено, подпряла длани върху раменете му.

— Искам да ми позволиш да говоря с доктор Пардио — каза той.

Тя стисна раменете му.

— Защо? Мислех, че разбра какво ти казах току-що. А сега, след като нападателят ми е арестуван, моят случай е приключен. Трябва да продължиш напред.

— Да, знам. Аз продължавам напред — съгласи се той бързо. — Но все още искам да говоря с лекаря, но той не може да ми каже нищо без твоего позволение.

— Не знам защо ти трябва...

— Направи го, Оливия. Утре сутринта — заповяда той, без да оставя място за спорове.

Тя го изгледа намръщена.

— Канеше се да ме наругаеш ли? — попита той.

— Не, но се чудех — измърмори тя — защо се усмихваш?

— Защото проведохме разговора си и те разбирам. Няма да се омъжиш за мен и се надявах аз да продължа напред с живота си... живота си без теб.

— Да — повтори тя твърдо. — Когато си тръгнеш оттук, точно това искам да направиш.

— Добре. Ти даваш на доктор Пардио позволение да говори с мен за теб и след този разговор няма да ме видиш повече. Това е моето условие.

Няма да го види повече. От тази мисъл ѝ прилоша.

Грейсън развърза колана, разтвори халата ѝ и откри красивите ѝ гърди. Беше толкова прекрасна. Пръстите му погалиха меката ѝ съвършена кожа.

Оливия беше напълно объркана. Не искаше той да спира да я докосва, но искаше да си отиде.

— Всичко ще се промени, когато си тръгна оттук. Знам, че това искаш — каза ѝ той. После свали халата от раменете ѝ. — Но още не съм си тръгнал.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Грейсън работи половината нощ на компютъра си. Беше невероятно с колко много конфиденциална информация можеше да се сдобие човек, когато разполага с нужните технологии и знае къде да търси.

Оливия беше казала, че би било лесно Симънс да открие за връзката ѝ с Джоргъсън и Мартин и това беше вярно. Целият ѝ живот беше там, на един бутон разстояние, включително имената на работодателите ѝ. Симънс очевидно беше получил достъп до тази информация, защото им се беше обадил с цел да я дискредитира.

Да, за Симънс би било лесно да подхвърли оръжието в къщата на Мартин. Грейсън обмисли тази възможност, докато се къпеше и се обличаше. Беше неделя сутрин и той се приготвяше да тръгне към офиса. Знаеше, че Ронан е вече там и навакса с писането на докладите си.

В кухнята Хенри закусваше с дядо си и Патрик. Двамата мъже слушаха подробен разказ за случилото се предната вечер. Грейсън чу как Хенри се хвали, че Оливия е дошла в болницата и е настояла да го държи за ръката, докато му правят шевовете. Той спомена още веднъж, че тя е неговият адвокат, което всички знаеха, че ще доведе до повторение и на историята в кабинета на директора.

Грейсън си наля чаша портокалов сок и издърпа един стол срещу племенника си.

— Има ли промяна в плановете? — попита той.

Хенри кимна.

— Дядо ще ни заведе двамата с Ралф на кино, но след това Ралф трябва да се прибере, защото... — той погледна дядо си, преди да продължи — ... защото дядо не може да издържи Ралф по-дълго време.

— Ясно — усмихна се Патрик.

Грейсън кимна. Ралф беше доста див и гръмогласен, всъщност точно като Хенри. Заедно двамата бяха като торнадо.

— Хенри, как ще се почувстваш, ако се ожения за Оливия? — попита Грейсън.

Хенри го изгледа разтревожено.

— Ще се преместиш ли на друго място?

— Не, тя ще дойде да живее тук при нас.

— С мен и Патрик?

— Да, и с мен.

— Ще направите ли сватба?

— Да.

Хенри поклати глава.

— Не, не искам да се жениш за нея. — Той наведе глава и се втренчи в купата със закуската си.

— Всички знаем, че харесваш Оливия — каза дядо му. — Постоянно говориш за нея.

Хенри продължаваше да стои с наведена глава.

— Харесвам я. Просто не искам Грейсън да се жени за нея.

— Кажи ни защо — настоя Патрик. — Искаме да разберем.

Хенри погледна дядо си, който му кимна окуражително, и се обърна към Грейсън.

— Защото ако правите сватба, ще трябва да поканиш баща ми и той ще се върне и ще ме отведе със себе си.

Грейсън се изненада от реакцията на Хенри. Притеснението на детето беше съвсем осезаемо. Хенри нямаше никакво основание за тези притеснения, помисли си Грейсън, но продължи да мълчи, защото баща му опита да успокои момчето.

— Никога няма да позволим това да се случи. Никога.

Грейсън му обясни, че има пълни попечителски права над него, но това не успокои Хенри.

В крайна сметка Патрик успя да го убеди.

— Нали си имаш собствен адвокат?

Хенри кимна.

— Знаеш, че имам. Оливия.

— Мислиш ли, че тя ще позволи на баща ти да те отведе?

Хенри не се колеба дълго.

— Не. — Той се усмихна, погледна Грейсън и добави: — Ако й кажа, тя няма да ти позволи да поканиш баща ми.

Грейсън се засмя.

— Мисля, че си прав.

— Да ти честитим ли? — попита баща му. — Нали не си забравил, че аз още не съм я виждал?

— Ще ви запозная — успокой го Грейсън. — Не е време да ми честитите. Тя още не се е съгласила.

— Искаш ли аз да я попитам? — предложи Хенри.

Патрик изказа мнението си.

— Ако си с детето, може да имаш по-голям успех.

Това беше последната усмивка на Грейсън за деня. Когато отиде в офиса, каза на Ронан за това, че Оливия се е надявала Симънс да стои зад опита за убийството ѝ. Дватамата си подхвърляха топката известно време и после начертаха план за действие.

— Няма да навреди да опитаме — каза Ронан.

— Точно така. Просто за да сме сигурни — съгласи се Грейсън.

Следващите няколко часа двамата с Ронан наваксваха с докладите по случаите, по които работеха. Беше късно следобед, когато Грейсън довърши последния си доклад. Точно изключи компютъра си, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Грейсън Кинкейд? — попита един глас със силен френски акцент.

— Да.

— Обажда се доктор Андре Пардио. Оливия Маккензи ме помоли да ви се обадя. Тя ме упълномощи да говоря с вас за историята на заболяването ѝ и за прогнозите ѝ. Какво искате да знаете?

— Благодаря ви, че се обадохте, доктор Пардио. Знам, че сте много зает, така че ще говоря направо. Аз съм влюбен в Оливия и искам да се оженя за нея, но тя е голям инат.

Доктор Пардио се засмя.

— Да, отдавна съм наясно с това.

— Оливия се страхува да се обвърже. Тя се бои, че ракът ѝ ще се завърне. Вижда, че приятелката ѝ Джейн е толкова зле, и е убедена, че не може да си прави никакви планове за бъдещето. Не знам как ще я убедя, но предположих, че ако получа някакви уверения от вас, ще имам по-големи шансове.

— Не мога да коментирам случая на Джейн, но ще ви кажа, че Оливия не би трябвало да се тревожи. Отсъствах от болницата и още не съм се запознал напълно с развитието на състоянието ѝ, но сега,

след като вече се върнах, ще стигна до същината на проблема. Уверявам ви, че Оливия не е проявила никакви симптоми на токсемия, така че от това, което ми е известно, тя няма основания да се тревожи.

— Благодаря ви, доктор Пардио.

— Късмет — пожела му лекарят. — Оливия заслужава да бъде щастлива и се надявам да намери щастието с вас.

— Да, сър, такива са плановете ми — увери го Грейсън, преди да приключи разговора.

Грейсън се облегна на стола си и се замисли за казаното от доктора. Нещо му беше направило впечатление. Токсемия беше общият термин за отравяне на кръвта, нали така? Отново включи компютъра си. Започна да проверява разни данни, което само предизвика още въпроси. Когато приключи с търсенето, каза на Ронан какво е открил. Дватама знаеха с кого трябва да говорят и каква информация трябваше да съберат. Късно следобеда вече бяха получили отговори на въпросите си и Грейсън се обади незабавно на д-р Пардио. Ако докторът потвърдеше подозренията му — а Грейсън не се съмняваше в това — той трябваше да действа незабавно. Времето беше от критично значение.

Оливия се стараяше да се ангажира с нещо, за да не мисли за Грейсън, но това беше невъзможно. Сам се обади и въпреки лошата връзка, усети, че нещо не е наред. Почувства го в гласа на Оливия. Започна да задава въпроси, един след друг, докато Оливия едва не се разплака.

— Не мога да говоря за него — каза Оливия. — Разкажи ми пак онази история, Сам. Така ще ме отвлече от мислите за нещастния ми живот.

— Не, чувала си тази глупава и абсолютно невероятна история поне пет пъти.

— По-скоро двайсет, но ми я разкажи отново. Разсмива ме всеки път, като я чуя.

Сам въздъхна шумно.

— Аз си седях на място 28-А на полет...

— Две седем четири три — подсказа Оливия.

— Самолетът беше пълен и наоколо беше много шумно, но аз бях изключила напълно, защото учех за изпита, на който щях да се явявам на следващия ден в осем сутринта. Полетът нямаше закъснение и аз, както и всички останали, смятах, че всичко е наред, когато една стюардеса ме потупа по рамото и ме помоли да я придружа.

Оливия добави детайлите, които си спомняше:

— Ти си пъкнала тетрадката си в ръчната чанта и си я понесла със себе си. Мислела си, че поради някаква странна причина ще те настанят в първа класа.

— Да, точно така си помислих. По метода на изключването.

— И още как.

— Да продължавам ли? — попита Сам.

— Нямах търпение, нали.

— Ами, да — призна си Сам. — Вие с Колинс и Джейн сте единствените, пред които мога да се похваля. На братята ми им е писнало да слушат тази история и започват да стенат всеки път, щом отворя дума за нея.

— Аз не стена — увери я тя.

— Беше красив самолет — продължи Сам. — Реактивен, разбира се, с...

— Не навлизай в технически подробности. Достатъчно е, че е бил красив.

Сам се засмя и продължи:

— Не беше джъмбо-джет, но пак беше впечатляващ. Както и да е, последвах стюардесата покрай първа класа и забелязах, че всички места там са заети. Започна да ме наляга лошо предчувствие, но стюардесата се усмихваше и се държеше, сякаш всичко е наред. Тя каза, че ме е чула да обяснявам на един от пътниците, че уча във военновъздушната академия. Не бях казала нищо подобно на никой пътник и се канех да я поправя, когато тя обясни с доста висок глас, че капитанът също е учил в тази академия и иска да ме поздрави. Това не ми се стори логично и тя усети, че ще започна да споря. Стюардесата знаеше, че пилотската кабина е заключена по време на полета...

— Знам това. Не ми цитирай разпоредбите. Давай към интересната част.

— Стюардесата прошепна „моля“ и почука на вратата — като през цялото време не спираше да се усмихва. Вратата се отвори и тя ме

бутна вътре. Буквално ме *бутна* — натърти тя.

— Не е нужно да обясняваш подробно това — помоли Оливия.

— Но аз искам. Целият екипаж повръщаше в торбички и на мен започна да ми просветва: явно бяха проверили списъка на пътниците, за да открият пилот. В кабината вонеше толкова силно, че стюардесата се задави. Аз обаче, не. Израснала съм с братя с такива отвратителни навици, че не се впечатлих. Пък и химиотерапията... Нищо не може да ме впечатли. Както и да е, всичките бяха прежълтели и повръщаха, без да спрат.

— По дяволите, Сам, пропусни описанието.

Сам се засмя.

— Естествено, помислих си най-лошото: че са били отровени, но капитанът ми каза, че на предишния им полет няколко от пътниците се почувствали доста зле и явно са разнесли заразата. Едва измъкнахме втория пилот от седалката му. Знаеш останалото.

— О, не, ти ми го разкажи.

— В едно затишие между повръщанията капитанът ме инструктира какво да правя. Както знаеш, съм летяла на почти всичко, което е с крила — похвали се тя. — Този самолет не ме затрудни изобщо. Казах му да се успокои и че аз ще поема управлението. Стюардесата се върна с кърпа на носа и устата, за да не долавя ужасната миризма, с която аз някак бях свикнала, и каза, че някои от пътниците са разбрали, че нещо не е наред и са започнали да нервничат. Капитанът включи интеркома, за да ги успокои. Той все още смяташе, че ще успее да приземи самолета.

— Но вие не сте знаели, че интеркомът е останал включен — вметна Оливия.

— Не, разбира се, че не знаех. Нямах да споря с капитана, ако знаех, че пътниците слушат, а той се чувстваше толкова зле, че беше забравил. Имаше вид, все едно ще припадне всеки момент. Казах му да се успокои и че мога да се справя и започнах да оглеждам контролното табло. Направих няколко маневри, за да усетя самолета.

Очите на бедния капитан постоянно се затваряха и той едва се удържаше в съзнание. Той каза, че при окончателния заход за кацане трябва да инструктирам пътниците да заемат поза като за аварийно кацане. Опитах да не се засегна и го попитах защо да го правя, при което двамата започнахме да спорим.

Оливия се засмя.

— Да спорите? Чувала съм записа. Било си е истинска караница.

— Можеш ли да си представиш, че пътниците са записали разговора ни? В наши дни не можеш да направиш нищо, без някой да го документира. Кълна се, че личното ни пространство...

— Отплесна се, Сам — напомни ѝ Оливия.

— Да, добре. Така че, въпреки че опитах да не се обиждам, се почувствах засегната. И как иначе? Опитах да му обясня позицията си и че съм летяла на най-различни самолети и накрая му натъртих, че съм пилот във Военновъздушните сили на САЩ и че съм обучавана от най-добрите. Пилотите на изстребители не разбиват самолетите. Казах му, че бих го разбрала, ако бях пилот на селскостопански самолет или нещо такова, но все пак... аз съм от Военновъздушните сили. Той не си ли даваше сметка, че ние сме най-добрите?

— Ти си му казала — цитирам: „Ние сме най-добрите пилоти на света“.

— Така е — настоя Сам и Оливия си представи как приятелката ѝ небрежно свива рамене. — Може и да съм казала нещо такова. Да, демонстрирах егото си, но пътниците се успокоиха. Поне така ми каза стюардесата. Тя каза също и че трима пътници в дъното на самолета са започнали да повръщат. Какъвто и да беше този вирус, явно действаше много бързо.

— Но ти инструктира ли ги да заемат поза като за аварийно кацане?

— Само защото капитанът настоя.

— Повтори ми какво беше казала, с точните думи.

— Не ме карай. И без това го пуснаха по всички телевизии.

— Каж ми ги.

— Просто обясних, че капитанът и вторият пилот са неразположени и аз ще приземя самолета. Освен това казах, че въпреки че лично не го смятам за необходимо, всички трябва да заемат поза като за аварийно кацане и се надявам да се чувстват толкова обидени, колкото и аз.

— И?

— Когато захождах към пистата, видях всичките пожарни и линейки и може и да съм казала нещо на контролната кула да ги махнат веднага от пистата.

— Може и да си казала.

— Казах на пътниците, че това ще бъде най-гладкото кацане, което са преживявали. И наистина беше такава — подчерта тя. — Без никакво подрусване.

— Така чух и аз по новините — съгласи се Оливия.

— От контролната кула искаха да отворим аварийните изходи, но аз ги накарах да ни позволят да спрем на гейта, защото щеше да бъде много по-лесно да извадим болните от самолета. Щом отворихме вратата, се дръпнах, за да могат парамедиците да влязат в кабината. Изчаках всички пътници да слязат, но когато видях колко е часът и знаех, че не трябва да изпускам транспорта си, бързо си навлякох шапката и якето, грабнах ръчния си багаж и се отправих към терминала. За щастие никой не ме спря. Трябваше да се прибера в базата преди вечерния час.

— И просто си тръгна.

— Знаеш го много добре. Налагаше се — обясни тя. — Ранди щеше да кара мен и още двама души. Той вече беше взел другите двама и не исках да ги бавя.

Тя въздъхна и продължи:

— Имах глупостта да се надявам, че с това всичко ще приключи. Не беше нещо кой знае какво. За нещастие историята гръмна в медиите. Аз се прибрах в базата навреме и като оставих багажа си в стаята, отидох да докладвам на командира си, че съм се прибрала. Това беше ужасяващо. Той беше в един бар с няколко други офицери — спортен бар — и по всички стени имаше огромни телевизионни екрани. Повиках го за момент и му обясних какво се е случило. Казах му, че има вероятност репортерите да опитат да влязат в базата и че ако те искат някакви интервюта, той ще трябва да се оправя с тях. Той не се зарадва, че му стоварвам това на главата, но аз настоях, че на другата сутрин имам изпит и трябва да се съсредоточа върху него. Командирът ми рядко е в добро настроение, но онази вечер беше и чак по-късно разбрах защо. Чул как съм казала, че сме по-добри от всички останали. Това му харесало.

— Какво е го. Всички пилоти имате гигантско его. — Оливия чу сигнал, че някой друг я търси по телефона. — Трябва да затварям — каза тя и погледна дисплея си.

— Чакай. Не искаш ли да чуеш за пресконференцията? Беше много смешно.

— Сигурна съм — съгласи се Оливия. — Извинявай, не мога да се бавя повече. Джейн ме търси по телефона.

— Прати ми имейл, след като говориш с нея — поръча Сам, — и ѝ кажи, че ще ѝ се обади през седмицата.

Оливия се сбогува и превключи на обаждането на Джейн. Тя звънеше да покани Оливия на вечеря. Настоя Оливия да отиде, защото Лоугън правел някакво специално печено със свежи подправки. Въпреки че на Оливия не ѝ се излизаше, защото навън пак беше започнало да вали суграшица, искаше да види Джейн и да се увери, че тя е добре. Приятелката ѝ щеше да се преструва, че всичко е наред, но Оливия щеше да разбере истината веднага щом погледнеше лицето ѝ. Каза на Джейн, че ще пристигне след час.

Отвратителните телефонни обаждания заради баща ѝ бяха намалели — само две от сутринта — и по настояване на Оливия Грейсън беше оттеглил охраната от вратата ѝ, но я беше накарал да обещае, че ще вика бодигард всеки път, когато излиза. Обаче Джейн живееше съвсем наблизо и Оливия реши, че няма да има проблем, ако просто прояви малко повече бдителност. Портиерът Джон я информира за броя на репортерите, които бяха опитали да влязат в сградата, за да я интервюират. Той я беше предупредил, че някои от тях седят в колите си и я чакат да се появи, така че преди да тръгне от апартамента си, тя се обади на Джон. Той я успокои, че суграшицата е действала в нейна полза. На улицата не се виждали никакви коли.

Джон я придружи до колата в гаража и я видя как излезе на улицата. Оливия направи няколко кръгчета из квартала, докато се убеди, че никой не я следи, и после се отправи към Дюпон Съркъл, където живееше Джейн.

Триетажната къща на Джейн беше малка, но на последния етаж имаше ателие. Преустроеният таван беше причината Джейн да купи това място, защото светлината беше идеална за работата ѝ.

Лоугън ѝ отвори вратата. Той я погледна изненадан.

— Джейн не ти ли каза, че ме покани на вечеря? — попита Оливия.

Лоугън се дръпна, за да ѝ направи път да влезе.

— Сигурно ми е казала. Просто съм забравил. Не се тревожи. Има достатъчно от печеното.

Оливия го последва в дневната. В стаята беше тъмно, единствената светлина идваше от огъня в камината. Лоугън светна една лампа и Оливия забеляза колко изпит изглежда той.

— Джейн си почива горе — каза той. — Сега ще я повикам.

— Как е тя?

— Не е добре — отвърна той. Лоугън избягваше да срещне погледа ѝ. — Много ме е страх.

— Остави я да си почине още малко — каза Оливия. Тя кимна към кухнята. — Мирише много вкусно. Мога ли да помогна с нещо?

— Благодаря, но всичко е готово.

— Тогава да не те задържам. Ще си намеря какво да правя, докато Джейн слезе. — Тя посочи купчината списания на масичката до дивана. — Ще почета нещо.

Веднага щом Лоугън отиде в кухнята, Оливия взе списанието от върха на купчината и седна на дивана. Прелисти го набързо, но нищо не привлече вниманието ѝ, така че го върна на мястото му. После забеляза лаптопа на пода до креслото. Не беше чела днешния вестник и реши да го изтегли сега, за да научи новините. Знаеше, че Джейн няма да се сърди, че Оливия е използвала компютъра ѝ за няколко минути.

Оливия взе компютъра и вдигна капака. Тъмният екран светна и се появи някаква отворена страница. Заглавието на текста привлече вниманието ѝ: „Патологичните ефекти от поглъщането на арсеник“.

Що за странна тема за четене — помисли си Оливия. Тя натисна стрелката за връщане към предишната страница и по-предишната. Не след дълго осъзна, че не държи компютъра на Джейн, а на Лоугън.

Лоугън се провикна откъм кухнята:

— Кога отново ще даряваш кръв за Джейн, Оливия?

Оливия бързо затвори компютъра и го върна на пода, където го беше намерила.

— Не съм сигурна — отвърна тя.

Лоугън влезе в дневната, като сушеше ръцете си с една кърпа. Погледна към стълбите, за да се увери, че Джейн не е там, и понижи глас:

— Напоследък говори като луда. Няма да ти признае, но има силни болки. — Пристъпи още по-близо до Оливия и прошепна: — Мисля, че иска да се самоубие. Толкова е депресирана.

Оливия се дръпна настрана, за да принуди Лоугън да обърне лицето си към светлината и да може да види очите му по-ясно. Направи една крачка назад. Толкова беше разтревожена, че не знаеше какво да каже. Ръката ѝ се вдигна към устата.

— О, боже — ахна тя.

Зениците му бяха разширени. Лоугън я потупа по рамото.

— Настаних се в стаята за гости, за да мога да я наблюдавам. Така всъщност е най-добре. Сбирките, на които ходя, са на няколко пресечки оттук и мога да ходя по-често. Като се изключи Джейн, най-важното нещо е да остана трезвен.

— Браво — каза тя, като опита да прозвучи спокойно. — И си започнал да ѝ готвиш, за да може тя да пести силите си. Правиш всичко възможно.

— Ще отида да извикам Джейн. Моля те не ѝ казвай това, което ти споделих. Тя само ще се разстрои и повече няма да ми се доверява.

— Разбира се — съгласи се тя.

Той спря на първото стъпало.

— Имаш ли нещо против да вечеряме веднага? Има сбирка, на която трябва да отида. Те ми помагат да остана трезвен — обясни Лоугън.

— Нямам нищо против. Гладна съм.

Оливия искаше да се обади на Грейсън, но докато извади мобилния си телефон от чантата, Джейн и Лоугън се бяха появили.

— Сядайте на масата — каза Лоугън на сестра си. — Месото ще изсъхне, ако не го извадя от фурната. Ще отида да го сервирам в чиниите. — Той изчезна в кухнята.

— Говорила ли си с Грейсън днес? — попита Джейн.

— Ей сега ще му се обадя — отвърна Оливия.

Джейн се усмихна.

— Точно така.

На Оливия ѝ се искаше да заплаче. Джейн изглеждаше адски зле, беше ужасно отслабнала. Тя изчака приятелката ѝ да седне на масата, после отиде в дневната и се обади на Грейсън. Той вдигна на второто позвъняване. Не звучеше никак любезен.

— Къде си, по дяволите? Тъкмо тръгнах от апартамента ти. Не трябваше да...

— Аз съм у Джейн, Грейсън — каза тя. — Лоугън е тук. — Тъкмо се канеше да сподели подозренията си, когато Лоугън влезе в дневната. Тя бързо добави: — Грейсън, ще ти се обадя по-късно. Няма да се бавя, Грейсън. — Бързо затвори телефона.

Лоугън стоеше и я слушаше. Тя се усмихна престорено и отиде да вечеря с приятелката си и нейния брат психопат.

Чиниите вече бяха на масата. Лоугън ги беше приготвил и изглеждаха съвсем еднакви с едно изключение. Оливия забеляза, че в чинията на Джейн има стръкче магданоз. Порцията на Лоугън нямаше, нейната също.

Тя отиде да целуне Джейн по бузата и я прегърна. После зае мястото си в единия край на масата. Лоугън седна в другия край.

— Лоугън, имаш ли черен пипер? — попита тя.

— Разбира се. Ще ти донеса.

Веднага щом той изчезна в кухнята, Оливия грабна чинията на Джейн и я размени с тази на Лоугън. Бързо прехвърли и магданоза.

— Какво правиш? — попита Джейн.

Оливия притисна пръст до устните си, за да й направи знак да мълчи. Джейн кимна, но остана намръщена.

— Какво е това оранжевото — попита тя Лоугън, когато той се върна.

— Пюре от сладки картофи. Джейн много ги обича. Някои вечери не яде нищо друго.

Лоугън изяде вечерята си бързо.

— Не искам да закъснявам за сбирката — обясни той.

Оливия побутваше храната в чинията си, но не хапна нищо.

— Не си ли гладна? — попита Лоугън.

— Мислех, че съм гладна, но явно не съм особено добре. Двамата с Грейсън се скарахме — обясни тя.

Оливия не знаеше още колко време може да мълчи. Джейн й разказваше някаква история, която беше чула от Колинс. Оливия забеляза, че Джейн беше изяла докрай пюрето от картофите, Лоугън също.

Тя проточи вечерята възможно най-много, разказа на Джейн разни истории и се молеше Грейсън да се появи скоро. Надяваше се, че

е повторила името му достатъчно пъти, за да се сети, че тя има проблем. Домът на Джейн не беше далече от апартамента на Оливия. Тя тъкмо довърши поредната история и трескаво се чудеше какво още да разкаже, когато Джейн каза:

— Добре, Оливия. Вечерята свърши. Кажи ми защо.

— Защо какво?

— Защо размени чинията ми с тази на Лоугън.

Ако Оливия имаше някакви съмнения, те изчезнаха на секундата.

Лоугън скочи на крака и преобърна стола си.

— Какво си направила? — изкрещя той.

Джейн беше изумена от поведението му.

— Какво става?

Оливия не отместваше погледа си от Лоугън. Нещата вървяха на зле... много зле... виждаше го как побеснява.

— Оливия? — подкани я Джейн.

— Лоугън те трови.

— Това е абсурдно! — изрева той. — Как ти хрумват такива лъжи?

— Зениците ти са разширени, което ми подсказва, че пак си започнал да се дрогираш — започна тя. — Освен това разглеждаш много интересни сайтове на компютъра си, всичките за арсеник.

— О, боже... — прошепна Джейн.

— Той ми каза, че се тревожи, че искаш да се самоубиеш, Джейн. Предполагам, че е опипвал почвата. Сигурно е сметнал, че не умираш достатъчно бързо.

— Млъкни — извика Лоугън.

Оливия продължи да говори на Джейн:

— Затова си толкова зле. Той ти е давал отрова и го е правел много хитро. Внимавал е да няма следи от нея всеки път, когато са ти вземали кръв в болницата. Сигурно ти дава отровата от доста време. След няколко дни арсеникът вече го няма в кръвта, но е навсякъде другаде. Сега, като знаем какво да търсим, ще имаме необходимите доказателства.

Лоугън отчаяно търсеше начин да се измъкне. Той стисна главата си с длани.

— Не мога да мисля — измърмори той.

— Защото си надрусан — изтъкна Оливия. — Не можеш да лъжеш толкова добре, когато си дрогиран, нали?

— Ти ли луда. Не можеш да докажеш нищо. — Започваше да го обзема паника.

— Напротив, мога — каза тя. — Не си толкова хитър, колкото си мислиш.

Той се обърна към сестра си. Не можеше да овладее трептенето на врата си, което внезапно се беше появило.

— В сметката ти са моите пари. Мама искаше да са за мен, но ти я убеди да ги остави на теб. Просто искам това, което ми се полага.

— Нямахте да се измъкнеш безнаказано — каза Оливия. — Аутопсията щеше да открие отровата.

— Не съм толкова глупав — похвали се той. — Арсеникът трябваше само малко да отслаби организма ѝ. Предположих, че ракът или нещо друго ще я убие. Но тя не беше достатъчно болна, така че реших да ускоря нещата. След като беше толкова зле, никой нямаше да се изненада, че е решила да сложи край на мъките си с едно шишенце приспивателни.

Оливия отиде при Джейн и постави ръката си на рамото ѝ, за да я задържи на стола. Когато вдигна поглед, Грейсън стоеше на прага, насочил пистолета си към Лоугън. Той не издаде никакъв звук. Оливия разбра, че той иска тя да се дръпне настрана, но не искаше да оставя Джейн.

— Мислиш се за много умен ли, Лоугън? — предизвика го тя. Искаше той да продължи да гледа към нея, за да може Грейсън да го обезвреди. — Не вярвам някога в живота си да си направил и едно умно нещо. Прекалено си глупав. — Усети, че той губи контрол. Видя го в очите му.

Лоугън се хвърли към нея и я стисна за врата, при което тя започна да се дави. Грейсън скочи светкавично върху него и го откъсна от Оливия.

— Какво, по дяволите, правиш, Оливия? — извика ѝ той, след като блъсна Лоугън в стената. — Защо не се дръпна от него?

Тя още кашляше.

— Трябваше. — Потри врата си и добави: — Исках да го накарам да продължи да говори.

Тя погледна Джейн, която изглеждаше толкова слисана, че не можеше да помръдне. Оливия я хвана за ръка и я издърпа да стане. Прегърна приятелката си и каза:

— Хайде. Отиваме в болницата.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беше почти девет, когато Оливия се прибра в дома си след болницата. Грейсън я последва с колата си и изчака да влязат в апартамента ѝ, преди да подхване отново упреците.

— Ако той имаше нож...

— Нямаше.

— Ако...

Тя влезе в кухнята, за да си вземе нещо за пиене.

— Ти го държеше на мушка. Какво можеше да ми направи той?
— Прекалено късно осъзна, че въпросът ѝ е глупав.

— Например да се скрие зад теб? Можеше да ти строши врата.
Можеше да...

— Но не успя.

Ронан пристигна и прекъсна лекцията, която Грейсън се канеше да ѝ изнесе.

Оливия му каза да си вземе нещо за ядене или пиене. Той си взе една кола и седна срещу нея.

Грейсън не спираше да крачи.

— Трябваше да проверя по-скоро — каза той на Ронан.

— Когато Оливия спомена, че Лоугън е бивш наркоман, трябваше да го проверя, за да съм сигурен, че е чист... да си свърша работата, по дяволите. Не съм внимавал достатъчно. Той можеше да я убие.

— Джейн ще се оправи — увери го Оливия.

Ронан се усмихна.

— Грейсън говореше за теб.

— А.

— Няма по-импулсивни хора от наркоманите на кокаин — отбеляза Ронан. — Къде е Лоугън сега?

— Закараха го в болницата да му промият корема и после ще го пратят в затвора — отвърна Грейсън. Той поклати глава. — Всичко, излязло от устата на този негодник, е било лъжа. Не е живеел в

защитено жилище, работил е във фирмата за коли под наем само два месеца. — Той застана пред дивана и добави: — И със сигурност не е ходил на сбирки на бившите наркомани. Обзалагам се, че се е друсал всяка вечер.

Оливия се обърна към Грейсън.

— Знаеше ли, че той се опитва да отрови Джейн?

— След като установих, че всичко, което той говори, е лъжа, се обадох на доктор Пардио и му казах за подозренията си. Той се съгласи, че всичко потвърждава тази теория. Казах му, че ще заведем Джейн в болницата. Искях да се уверя, че ти си в безопасност и се опитах да те предупредя, когато ти ми се обади.

— Отидохме в апартамента на Лоугън — обясни Ронан. — Истинска дупка. Намерихме арсеника там.

— Отровата се задържа в кръвта само два-три дни — каза Грейсън. — Лоугън е внимавал да ѝ я дава така, че когато Джейн отиде в болницата, кръвта ѝ да се е изчистила. Давал ѝ е малки дози, колкото да отслаби организма ѝ. Мисля, че се е надявал ракът ѝ да се завърне.

На вратата се позвъни и Грейсън отиде да отвори. Красива млада руса жена със сини очи и ослепителна усмивка стоеше там и чакаше да я пуснат да влезе.

— Колинс — каза той.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Грейсън.

След като двамата се запознаха, тя се втурна покрай него. Беше започнала да вика още преди да стигне до Оливия.

— Казах ти, че Лоугън не е стока. Не ти ли казах?

— Може да си го споменала...

— Ако имах пистолет...

— Не довършвай — прекъсна я Оливия. — Тук има двама агенти от ФБР.

Колинс се завъртя бързо.

— Двама?

Ронан стоеше точно зад нея. Двамата се взираха един в друг няколко секунди, без да промълвят и дума. Оливия ги гледаше очарована. Почти видя електричеството, което прехвърчаше помежду им.

Грейсън ги представи един на друг. Колинс се усмихна на Ронан, после се обърна и продължи да нарежда:

— Обадох се на Сам и й казах. И тя не вярваше, че Лоугън се е променил. — Тя подпря ръце на кръста си и се обърна към Грейсън. — Вие как разбрахте?

Оливия изстена. Колинс го беше подсетила отново. Той разказа историята и докато я завърши, отново беше побеснял.

— Не задавай повече въпроси, Колинс — помоли я Оливия.

— Само един — продължи тя. — Как открихте апартамента му?

— Дал е адреса си, когато е кандидатствал за работа.

Ронан трудно следеше разговора. Не можеше да спре да зяпа Колинс.

— Ще отида да си взема сладолед. Искаш ли? — попита Оливия.

— Да. Гроздов.

След пет минути Грейсън и Ронан стояха един до друг и гледаха двете жени.

— Защо толкова харесвате сладолед? — попита Ронан.

— Свикнахме да го ядем по време на химиотерапията — отвърна Колинс невъзмутимо. — Студеното успокояваше раните в устите ни.

Двете лапнаха сладоледите си едновременно. Грейсън изстена.

— Хайде, стига вече.

Оливия знаеше какво си мисли той. Езикът ѝ облизваше върха на сладоледа, без да откъсва поглед от Грейсън.

— Искаш ли? — попита тя невинно.

— Боже — измърмори Ронан.

— Трябва да се махна оттук — каза Грейсън и изгледа Оливия навъсено.

Ронан го плесна съчувствено по гърба.

— Идвам с теб.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Рей Мартин беше в затвора, обвинен в опит за убийство на Оливия Маккензи. Грейсън и Ронан още не бяха убедени, че той е истинският извършител. Трябваше да се уверят в това.

Подложиха алибито на Карл Симънс на още една проверка. Жената, която твърдеше, че той е прекарал вечерта с нея, се казваше Вики Хайд Кларк и беше платена компаньонка. Симънс беше един от най-добрите ѝ клиенти. Той винаги ѝ плащаше щедро и нямаше нищо против да го виждат на публични места с нея. Тя го смяташе за добър приятел.

Вики беше висока и слаба и носеше рокля, която ѝ беше прекалено тясна. Изобщо не можеше да се определи като красива, имаше някаква суровост във вида ѝ, която подсказваше, че е преминала през не една битка.

Тя седеше на масата срещу Ронан, който беше разтворил папка пред себе си. Грейсън беше облегнат на стената зад колегата си и се взираше във Вики. Още не беше казал и дума.

Той беше експерт в сплашването и знаеше, че я смущава, без дори да помръдне мускул или да произнесе звук.

— Казах ви всичко, което знам — оплака се Вики. — Карл е един от най-скъпите ми приятели... или поне беше, но сега, като е в затвора за измама, не знам как мога да ви помогна. Разбирам... Карл е невинен, докато не докажат вината му, но всички знаем... — Тя си пое дъх. — Казах ви истината. Карл беше с мен в онази вечер, за която ме питахте... нали се сещате, когато стреляха по онова момиче. Карл беше в леглото ми цялата нощ.

Тя току поглеждаше нервно към Грейсън, после отново се обръщаше към Ронан.

— Не знам какво искате от мен — извика тя. — Не съм направила нищо нередно.

— Само няколко въпроса, Вики, и ще приключим, а после ще те заведем в ареста — заяви Ронан спокойно.

— Как така? — ахна тя. — Защо в ареста?

Грейсън най-после проговори.

— Защото ни излъга.

— Не, аз... — Не издържа на погледа му.

— Както казах, само няколко въпроса, Вики, и ще приключим — повтори Ронан. — Откъде са дошли десетте хиляди долара? Направила си депозит от пет хиляди долара в спестовната си сметка и пет хиляди в разплащателната. Внесла си парите в един и същи ден, точно една седмица след стрелбата по Оливия Маккензи.

Тя изглеждаше толкова потресена, че се наложи да обмисли поне минута въпроса, преди да отговори:

— Бях ги спестила.

— Още една лъжа — каза Ронан с разочарован тон.

— Не знам за какво говорите. Не ви лъжа.

Ронан заговори по-строго.

— Проследихме парите, Вики. Дошли са от сметката на Карл Симънс.

— Не, не са. Аз си ги спестих.

— Карл е изтеглил точно същата сума — каза той. Нямаха доказателство, че Карл е направил такова нещо, но Ронан искаше да види дали Вики ще се хване на въдицата. — А ти си я депозирала. Можем да си направим само един извод. Карл ти е дал парите. И сега се питам: защо? Дали не ти е платил заради алибито, което си му осигурила?

Тя не беше поискала адвокат, така че Ронан я притискаше с въпрос след въпрос, за да я сломи.

Грейсън отново се обади:

— Щом ни лъжеш, ще отидеш в затвора за дълго време. Ти си също толкова отговорна за стрелбата по Оливия Маккензи, колкото е и Карл.

— Не. Защо мислите, че...

— Лъжеш заради него, за да му осигуриш алиби, значи си му съучастник — отвърна Ронан. Той плесна с длан по масата и звукът отекна в малката стая.

Вики подскочи.

— Кажи й за доказателството, което имаме, че тя лъже — каза Грейсън на Ронан. — Другото доказателство.

Какво ставаше, по дяволите? Ронан нямаше представа за какво му говори Грейсън, но кимна и каза:

— Ще ѝ кажа. Почти съм стигнал и до него.

— Има и друго доказателство? — попита изплашено Вики, която вече беше доста разколебана.

— Не разбирам — поклати глава Ронан. — Карл ще отиде в затвора заради другите си престъпления. Защо го прикриваш? Няма да ти се наложи да му връщаш парите.

Грейсън знаеше, че ще се наложи да я пуснат. С изключение на факта, че Вики беше внесла десет хиляди долара в свои сметки, всичко друго, което ѝ говореха, беше измислено. Но той не беше готов да се откаже.

— Хайде, агент Конрад. Кажи ѝ за другото доказателство.

Ронан трябваше да измисли нещо, а Грейсън нямаше търпение да го чуе. Знаеше, че умът на приятеля му препуска бясно в момента.

Вики се паникьоса.

— Искам сделка.

— Какво? — попита Ронан. И той тъкмо си мислеше, че ще трябва да я пуснат да си ходи.

Грейсън пристъпи напред и се облегна на масата.

— Каква сделка?

— Ще ви кажа какво се случи наистина, но вие няма да ме арестувате. Ще ме пуснете на свобода. И няма да ме обвинявате в нищо.

Те кимнаха, но преди да потвърдят на глас, че са съгласни, тя заговори:

— Да, излъгах. Той ме накара. Беше с мен онази нощ, но само за малко. Тръгна си рано. Много бързаше.

— Видя ли каква кола караше той? — попита Грейсън.

— Видях. Не бях виждала тази кола преди, затова го разпитах за нея. Чисто нов джип. От онези огромните, лъскавите. Каза, че е служебен и го ползват адвокатите от другите клонове на фирмата, когато са в града.

— Какъв цвят беше? — попита Ронан.

— Черен. Блестящо черно.

Грейсън излезе в коридора. Ронан го последва.

— Черен джип не доказва нищо.

— Освен ако не докажем къде се е намирал — каза Грейсън и добави: — Данните от джипиеса.

Ронан се усмихна.

— Разбира се. Симънс прекарва повечето си време в Ню Йорк. Сигурно не познава Вашингтон толкова добре. Нуждаел се е от навигацията, за да стигне до апартамент на Оливия.

— Или до апартамент на Мартин, за да подхвърли пистолета. Ако е записал адреса в джипиеса си, той още ще бъде там.

— Струва си да проверим.

— Да намерим този джип.

Нещастieto на Карл Симънс започна и свърши с Оливия Маккензи. Тя се беше заела с това да унищожи баща си и беше успяла. Той опита, но не успя да я накара да млъкне или да спре упоритото си търсене.

Карл смяташе, че имат поне още една година, в която да привлекат нови богати инвеститори във фонда. Беше скътал пари в няколко чужди банки, но не толкова, колкото му трябваша, за да живее добре. Сега вече беше прекалено късно. Трябваше да измисли начин да се измъкне от страната.

Беше се погрижил да не останат никакви документи, разкриващи, че той е бил негласен съдружник във фонда. Нищо на хартия не го уличаваше. Но това само забавяше федералните. В крайна сметка щяха да го изпържат.

Да, всичко беше започнало и беше свършило с нея. Опита да я спре със заплахи, но тя не се плашеше лесно, така че отиде по-далече и се свърза с работодателите ѝ, за да я дискредитира. И това не се получи. Най-логичното решение на проблема изглеждаше да я убие.

Клайн имаше нужда от пари и се съгласи да го направи, но се изплаши в последния момент. Симънс реши, че ще се наложи сам да дръпне спусъка. Три куршума и пак не можа да се отърве от нея.

Чувстваше се спокоен, че е прикрил следите си добре, но после научи за Рей Мартин и реши, че късметът му се усмихва. Арестът на Мартин беше отразен във всички вестници. Карл се възползва от неочакваната възможност и реши да скрие пистолета си в къщата на Мартин. Съвсем просто. Щяха да обвинят Мартин, а може би Оливия

щеше да е толкова разтърсена от раняването си, че щеше да спре да рови в делата на баща си. Дори си помисли, че това е добра възможност... докато тя не се намеси в историята с Джеф Уилкокс. Вече му се струваше, че чува тиктакането на часовника, който отброяваше изтичащото време, преди двамата с Робърт Маккензи да бъдат унищожени. Карл трябваше да убие Оливия в онзи момент, но се наложи да действа бързо, така че реши да я изкара луда и да я заключи в психиатрия за няколко дни. Не трябваше да се доверява на онези идиоти Клайн и Воугъл. Те прецакаха всичко. Ако беше избързал, щеше да я пипне, преди да се появят федералните.

Карл отказваше да приеме поражението. Арестуваха го, но той беше достатъчно умен, за да убеди съдията да го пусне под гаранция. Очевидно го подценяваха. Той имаше план. Щеше да напусне града през нощта, да кара една от колите си, която нямаше да бъде разпозната, и да се придвижи възможно най-бързо до Маями. Там имаше връзки, хора, които щяха да го измъкнат от Съединените щати.

Всичко беше готово. Готвеше се да потегли през нощта, когато едно телефонно обаждане промени всичко. Един вътрешен източник, адвокат, който имаше спорни отношения с ФБР и който дължеше на Симънс услуга, му се обади да го предупреди, че пускането му под гаранция ще бъде оспорено. Федералните пътуваха към дома му, за да го арестуват. Щяха да го обвинят в опит за убийство.

Източникът му разказа за доказателството. Джиписиесът го беше разкрил. Карл осъзна, че няма как да се измъкне при това положение. Дори и да опита, нямаше да успее.

Когато го арестуваха заради финансовите измами, той не се паникьоса. Дори и да не беше успял да се измъкне от страната, в най-лошия случай щяха да го изпратят в затвор с по-лек режим или в — както медиите обичаха да наричат този тип затвори — кънтри клуб. Но сега, с обвинението за опит за убийство, затворът с по-лек режим отпаднаше като вариант. Съдията щеше да го изпрати в някой федерален затвор със строг режим и Карл знаеше, че не може да понесе това. Изпитваше ужас дори само като си го помислеше.

Предпочиташе да умре.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-логично му се струваше. Щеше да умре. Бързо и лесно. Без дълги години мъчения в затвора. Щеше да си отиде по свой избор. И нямаше да си отиде сам.

Да, щеше да я вземе със себе си. Подходящ край, нали? Тя беше причинила всичката тази болка в живота му. Тя го беше унищожила. Сега той щеше да я унищожи.

Служебната кола вече го чакаше, тъмносиня хонда. Беше паркирана на две пресечки разстояние. Той беше свалил номерата и ги беше разменил с номерата на друга хонда, паркирана на същия паркинг.

Трябваше да действа бързо. Щом федералните откриеха, че не е в малкия си апартамент във Вашингтон, щяха да го обявят за издирване. Знаеше, че няма да може да им се изплъзва дълго време. Извади пистолета, който държеше в сейфа, и бързо се отправи по улицата към колата си. Придвижи се до сградата на Оливия и паркира на отсрещната страна на улицата. Зачака. Започваше да се стъмва. Беше събота, така че той се надяваше, че тя ще излезе някъде. Той щеше да я проследи и да я нападне. Планът не беше особено изпипан, но нямаше достатъчно време, за да измисли нещо по-добро.

На улицата срещу входа на сградата ѝ имаше паркирани и други коли. В тях седяха хора. Репортери, досети се той, дебнеха за възможност да я питат за баща ѝ. Може би щеше да извади късмет и да застреля и неколцина от тях. Те със сигурност не се бяха отнесли добре с него. Защо да му пука за тях?

Карл реши, че ще вижда по-добре, ако спре при бусовете и колите. Една акюра потегли и той зае мястото ѝ зад някакъв бял бус. Мястото беше идеално. Червен джип наду клаксона си, защото Карл го беше изпреварил на мястото за паркиране. Остави мотора да работи също като другите коли наоколо. Сниши се на седалката си и продължи да чака. На предното стъкло бързо се образува конденз и така щеше да бъде трудно някой минувач да го види вътре.

Карл си беше взел малка манерка с уиски. Отпи голяма глътка и усети как течността изгори вътрешностите му. Уискито му даде кураж. Преди да се самоубие, той се надяваше, че ще види как Оливия умира. Тази мисъл го накара да се усмихне и да отпие нова глътка от уискито. Скоро всичко щеше да свърши.

Грейсън крачеше в апартамента на Оливия и чакаше да му съобщят, че Симънс е бил арестуван. Агентите вече пътуваха към

апартамента на Симънс и Грейсън очакваше, че няма да чака дълго да му се обадят, че негодникът е в белезници. Той щеше да спре да се тревожи, когато Симънс се озовеше в ареста.

Оливия се готвеше да излезе. Грейсън щеше да я води на вечеря в чест на д-р Пардио. Тя беше приела новината за Карл Симънс добре и дори призна, че е по-скоро облекчена, отколкото изненадана.

— Навигацията беше голямата му грешка. Беше въвел адреса на Мартин — обясни Грейсън. — Доволна ли си сега, че наистина Симънс се е опитал да те убие? — попита той.

Тя се засмя.

— Доволна? Ако това ще го прати в затвора завинаги, може да се каже, че съм доволна.

Грейсън ѝ беше казал, че ще тръгнат веднага щом чуеха, че Симънс е арестуван.

Вратата на спалнята се отвори и Оливия застана на прага. Тя носеше черна рокля с остро деколте, което показваше достатъчно от цепката между гърдите ѝ, че да побърка Грейсън от желание.

— Изглеждаш страхотно — каза ѝ той, придърпа я в обятията си и я целуна отстрани по врата. — Всеки път, когато се доближа до теб, ми се иска да те занеса в леглото.

Тя се чувстваше по същия начин. Целуна го по бузата и се дръпна настрана.

— Ще закъснеем, ако не тръгнем скоро. Трябват ни трийсет минути, за да стигнем до ресторанта.

— Още не са ми се обадили за Симънс. Ще изчакаме...

— Не можем ли да се качим в колата и да потеглим?

— Оливия...

Предупреждението в гласа му не ѝ направи впечатление.

— Ако пристигнем в ресторанта и Симънс още не е арестуван, просто ще се обърнем и ще си тръгнем. Не искам да чакам тук, а после да караме като луди, за да стигнем, преди вечерята да е свършила. Става въпрос за доктор Пардио. Не мога да го пропусна. Той ми е като баща.

Той отстъпи.

— Добре, ще тръгнем, но ми обещавай, че ще останеш в колата и няма да се сърдиш, ако се наложи да се върнем.

Тя се усмихна.

— Не съм сигурна за сърденето, Грейсън. Ще остана в колата, но мога малко да се поцупя.

Той ѝ помогна да облече палтото си, целуна я отново по врата и закопча сакото си.

— Готова ли си да минеш през обсадата?

— Колко репортери видях?

— Три буса, няколко джипа. Ще се опитат да те наобиколят веднага щом излезеш навън. Дръж главата си наведена — каза ѝ той. — Ще те измъкна от тях възможно най-бързо.

— Друг път паркирай в гаража — каза тя.

— И там има репортери. Както и на улицата. Когато се върнем, ще говоря с портиера да ги изгони от гаража.

Той вдигна яката на палтото ѝ, когато вратата на асансьора се отвори към фойето.

— Готова ли си?

Тя кимна. Грейсън я хвана заръка и мина покрай Джон. Оливия му махна, докато Грейсън я дърпаше през вратата.

Вратите на всички коли, паркирани на улицата, веднага се отвориха и оператори и репортери хукнаха към тях. Грейсън забеляза тъмносинята хонда, паркирана в редицата. Тя не беше там, когато той беше пристигнал. Хондата беше между два буса. Грейсън бързо поведе Оливия към колата си. В този момент с ъгълчето на окото си забеляза, че вратата на хондата се отвори и Карл Симънс излезе на улицата.

Оливия беше заслепена от светлините на камерите. Тя вдигна ръка, за да засенчи очите си, без да подозира за опасността.

Симънс рязко вдигна дясната си ръка и Грейсън забеляза проблясването на стомана. Придвижи се толкова бързо, че Оливия нямаше време да се стресне или реагира. Грейсън я бутна зад себе си и тя падна на колене, преди той да я покрие с тялото си. С едно плавно действие я беше прикрил и беше насочил пистолета си към Симънс.

Той извика на репортерите.

— Залегнете, залегнете...

— Какво... — успя да промълви Оливия. Грейсън ѝ беше изкарал въздуха. Изстрелите я накараха да спре с въпросите. Тя стисна очи и започна да се моли Грейсън да не бъде уцелен. Като я защитаваше, той се беше превърнал в мишена.

Камерите осветяваха сцената, която се разгръщаше. Симънс побягна към тях, стреляйки отново и отново, в отчаяното си желание да убие Оливия. Грейсън стреля само веднъж. Нямаше нужда от втори изстрел. Куршумът прониза пълното със злоба сърце на Симънс. Ръцете му литнаха във въздуха, краката му се огънаха и той се просна по лице на земята.

Шумът беше оглушителен. Във всички посоки тичаха и пицяха хора. Сърцето на Оливия биеше лудо и тя не можеше да си поеме дъх. Грейсън я вдигна и се увери, че куршумите на Симънс не са я улучили. Роклята ѝ беше сцепена до края на бедрото, лакътят ѝ беше ожулен и тя цялата трепереше.

В очите на Грейсън се смесиха страх и ярост.

— Добре ли си? Той да не...

— Добре съм — прошепна тя, изненадана от това колко е слаб гласът ѝ. — Какво стана?

— Карл Симънс.

— Той е тук? — попита тя поразена.

— Мъртъв е. Можеш ли да ходиш? Искам да влезеш вътре. Кажу ми на Джон да заключи вратата. Не искам да говориш с никого. Просто седни и ме изчакай. Трябва да прибера пистолета на Симънс...

— Върви — кимна тя.

Джон ѝ отвори вратата и попречи на двама любопитни репортери да влязат. Той заключи вратата зад нея и я заведе в стаичката на охраната до фойето.

— Тук никой няма да те безпокои и можеш да наблюдаваш улицата. Ще виждаш какво прави агент Кинкейд.

Грейсън побягна по улицата. Разбута репортерите от пътя си, коленичи до Карл, за да провери пулса му, и обяви, че той е мъртъв.

Други се обадиха на 911. След няколко минути полицаи и агенти изпълниха улицата. Оливия чакаше търпеливо, но гърдите ѝ се бяха стегнали и тя знаеше, че ще има проблем, ако не използва инхалатора си. В този момент осъзна, че чантата ѝ не е у нея. Явно я беше изпуснала, когато Грейсън я беше блъснал. Джон я намери под колата и ѝ я донесе. След като използва инхалатора си, тя почувства незабавно облекчение. Отпусна глава назад, затвори очи и опита да успокои бясно биещото си сърце.

Замисли се за Грейсън и за това колко спокойно беше реагирал той, докато маниакът стреляше по тях. Беше напълно овладян, чак до края. После спокойствието му беше прераснало в ярост за това, че Симънс беше опитал да я нарани. Той беше изложил живота си на опасност, за да я защити, осъзна Оливия и очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта за това, което би могло да му се случи.

Тъй като знаеше, че ще мине време, докато Грейсън приключи, тя се върна в апартамента си. Съблече дрехите си, изми ръцете си и почисти раната на лакътя. Облече копринения си халат и се сви на дивана да чака Грейсън.

Той пристигна половин час по-късно и я намери пред кухненския прозорец, загледана в улицата долу.

— Наистина ли е мъртъв? — попита тя.

— Да.

— Как му е хрумнало да дойде тук? При всичките тези репортери... Не може да е очаквал да се измъкне.

— Искал е да умре, но е искал преди това да убие теб.

— Наистина ме е мразел, а?

— Определено. Ти си му попречила да унищожи живота на още невинни хора. Светът ще бъде по-добро място без него. — Грейсън хвърли вратовръзката си на масата. — Съблякла си се — отбеляза той.

— Да.

Той пристъпи към нея и спря.

— Не е прекалено късно. Мисля, че можем да хванем края на партито.

Тя пристъпи към него.

— Не искам да излизам. Мога да приготвя вечеря. Ще стопля нещо в микровълновата. Гладен ли си?

Той бавно я огледа от главата до петите, усмихна се и каза:

— Да, гладен съм.

Вдигна я на ръце, внесе я в спалнята и затвори вратата с крак.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Грейсън не оставяше Оливия на мира. Беше твърдо решен да се ожени за нея и нищо, което тя кажеше или направеше, нямаше да го разубеди. Слушаше отказите ѝ от два месеца, но не се предаваше.

— Ако пак се разболея, ще трябва да страдаш с мен — настояваше тя. — Готов ли си за това?

— А ти искаш да те изхвърля веднага щом хванеш грип ли?

— Говоря сериозно.

— Какво ще стане, ако аз се разболея? — попита той.

Въпросът я накара да замълчи.

— Ще се грижа за теб.

— Омъжи се за мен. — Докато настояваше, той я водеше към малката спалня. — Не те моля, казвам ти. Ти ще се омъжиш за мен.

Тя обеща да си помисли. Той знаеше какво означава това. Тя щеше да мисли още шест месеца.

— Когато се събудиш, на пръста ти ще има пръстен. Приключих с чакането. — Той я придърпа към себе си и започна да я съблича.

— Мислиш, че ще проспая как ми слагаш пръстен? Аз спя съвсем леко, Грейсън.

— Когато свърша с теб, ще бъдеш толкова изтощена, че ще проспияш всичко, което ще направя с теб.

Той не преувеличаваше. Започна да прави любов с нея с нежни ласки и бавни влажни целувки. Скоро стана по-настоятелен и я докарваше до ръба отново и отново, но всеки път се отдръпваше и я караше да чака. Когато тя започна да пици от желание да достигне освобождението, той отстъпи. Последното, което тя запомни, беше как Грейсън стои надвесен над нея и ѝ шепне, че я обича.

Той остана да нощува при нея и тя спа в прегръдката му. Когато Оливия се събуди, той беше в кухнята. Оливия подуши аромата на бекон и чу Грейсън да си подсвирва. Претърколи се по гръб и протегна ръце към тавана. В този момент видя пръстена, великолепен правоъгълен диамант.

Грейсън чу плътния, радостен смях откъм спалнята. Това беше музика за неговите уши. Той получи отговора, който чакаше.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сватбата им трябваше да бъде съвсем скромна и щеше да се проведе в хола на леля й Ема. Оливия не можеше да реши дали иска да покани майка си и сестра си, но Натали взе решението вместо нея. Тя се обади късно една вечер и отново заговори с леден глас.

— Все още ли обвиняваш мен, Натали? — попита Оливия.

— Ти си виновна — настоя сестра й с горчивина. — Не мисля, че двете с мама някога ще можем да ти простим.

— Нима съм искала прошка от вас?

— Имам съобщение.

— О, нима?

— Съобщението е от баща ни. Той е с толкова добро сърце.

— Аха.

— Каза, че е готов да ти прости, но трябва да отидеш лично да му се извиниш.

Последва пълна тишина по линията, която се проточи поне двайсет секунди. После Оливия се разсмя. Някои неща — някои хора — никога нямаше да се променят. Лоугън Уестън, например, Робърт Маккензи също.

Беше толкова красив пролетен ден, че Ема реши да направят сватбата навън в градината. Когато цветарите и фирмата за кетъринг приключиха, дворът изглеждаше като място от приказките.

Д-р Андре Пардио поведе Оливия по пътеката. Шаферки й бяха Колинс, Джейн и Саманта. Оливия беше казала на Грейсън, че Саманта трябва да присъства на церемонията и че ако тя не може да дойде, всички ще трябва да отидат до Исландия, за да направят сватбата там.

Като видя Грейсън, облечен в смокинг, Оливия усети как сърцето й пламна. Този красив мъж я обичаше. Докато вървеше към него, имаше чувството, че се рее във въздуха. Всичките й тревоги бяха изчезнали. Вече не се страхуваше от бъдещето. С Грейсън до себе си

можеше да се справи с всичко. Той беше неин любим, неин приятел, нейна сила. Нямахте нищо лошо понякога да се обляга на него за опора.

Имаха толкова поводи за празнуване. Колинс най-после беше получила съобщението, че може да започне обучението си за агент на ФБР и беше невероятно развълнувана. Ронан беше на разстояние от нея, но Оливия забеляза, че той не откъсва очи от приятелката ѝ. Нямахте търпение да види какво ще излезе от привличането помежду им.

Агент Хънтсман закъсна за церемонията, но пък имаше най-чудесното извинение. Той дръпна Оливия и Грейсън настрана, за да им съобщи новината.

— Имам сватбен подарък за вас — каза той. — Най-после заловихме онази кучка, Грета Кийн. Беше в Ню Мексико под фалшиво име. Сега е зад решетките. И познайте кой също е там?

Оливия ахна.

— Ерик Джорджсън?

— Точно така. Заковахме и него. — Хънтсман не можеше да спре да се усмихва. — Вече разполагаме с всички необходими доказателства, че Джорджсън е перял пари, а сега изглежда, че ще успеем да уличим и някои от клиентите му. Страхотен ден, нали?

Оливия си помисли, че денят наистина е страхотен. Всички приятели на Грейсън точеха лиги по трите най-добри приятелки на Оливия. А момичетата знаеха как да флиртуват, дори и Джейн, която вече сияеше. Беше започнала да ходи на срещи и беше истински щастлива.

Ралф и баща му също бяха поканени — Хенри ги беше включил в списъка. Мери и Хариет бяха заети да пазят тортата от двете немирни момчета.

Ралф-старши се прехласна по Саманта. Той попиваше всяка нейна дума. Тя тъкмо беше започнала историята, когато приятелките ѝ дойдоха при нея.

— Както си седях...

Колинс, Джейн и Оливия завършиха изречението вместо нея:

— ... на място 28-А на полет 1743...

Последва смях, който предизвика усмивките на гостите.

Фотографът искаше да направи снимка на булката и шаферките. Оливия ги събра на терасата. Застанаха една до друга и се усмихнаха срещу камерата. Сам прошепна нещо, което накара останалите да избухнат в смях.

Щастието обливаше Оливия. Мъничетата бяха отново заедно. Бяха преминали през бурята и сега слънцето грееше ярко.

ЕПИЛОГ

Беше изминала една година от сватбата и Оливия беше свикнала със семейния живот. Патрик продължаваше да се грижи за домакинството, а тя помагаше за домашните и водеше Хенри на училище.

Грейсън още не беше решил, но обмисляше сериозно дали да се съгласи на повишението, което му предлагаша. За да го стимулират, бяха приели искането му от време на време да поема отделни случаи и да не бъде изцяло вързан за бюрото си. При тези разследвания Ронан щеше да продължи да бъде негов партньор. При новия пост работното му време щеше да бъде фиксирано и той можеше да прекарва повече време със семейството си.

Оливия и Хенри бяха станали много близки. В работните дни почти не им оставаше време, затова Оливия се стараяше уикендите да бъдат свободни за семейни занимания. Една събота в края на юни Оливия и Хенри бяха на местния пазар за продукти от околните ферми, който се организираше в края на един от градските паркове. Оливия искаше да купи пресни зеленчуци за вечерята им и беше обещала на Хенри след това да отидат да гледат най-новия филм от поредицата за трансформърите. Грейсън и Ронан приключваха работата си по някакъв случай и Ронан щеше да докара Грейсън в парка, за да се срещнат там и да прекара остатъка от деня с тях.

Хенри носеше една електронна игра и опитваше да унищожи някакви извънземни, докато двамата с Оливия се разхождаха между сергиите. Оливия държеше ръката си върху рамото на Хенри и го насочваше. Спряха пред една сергия с пресни домати. Докато си избираше домати, Оливия погледна към паркинга до пазара. Грейсън вървеше към нея. Въпреки времето, което бяха прекарвали заедно, още не беше свикнала с него. Всеки път, когато той влезеше през вратата вечер, тя реагираше по един и същи начин. Изпълваше я вълнение и почуда. Мислеше, че е чудо, че той я обича.

Той стигна до нея и се наведе да я целуне. Хенри беше толкова съсредоточен в играта, че не осъзна, че чичо му се е появил.

— Извинявай, че закъснях. След толкова много време Ерик Джоргъсън иска да сключи сделка — обясни той. — Няма да я бъде. Не може да ни даде нищо, с което да не разполагаме.

— Не мога дори да го презирам — прошепна тя, за да не я чуе Хенри. — Ако не беше ме нападнал, никога нямаше да те срещна.

— Не е така — каза Грейсън. И въпреки че обикновено не си падаше по сантименталности, сега добави: — Ние сме родени един за друг. Щях да те намеря.

Издание:

Автор: Джули Гаруд

Заглавие: Сладки приказки

Преводач: Дори Габровска

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 04.02.2013

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN: 978-954-26-1189-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9360>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.